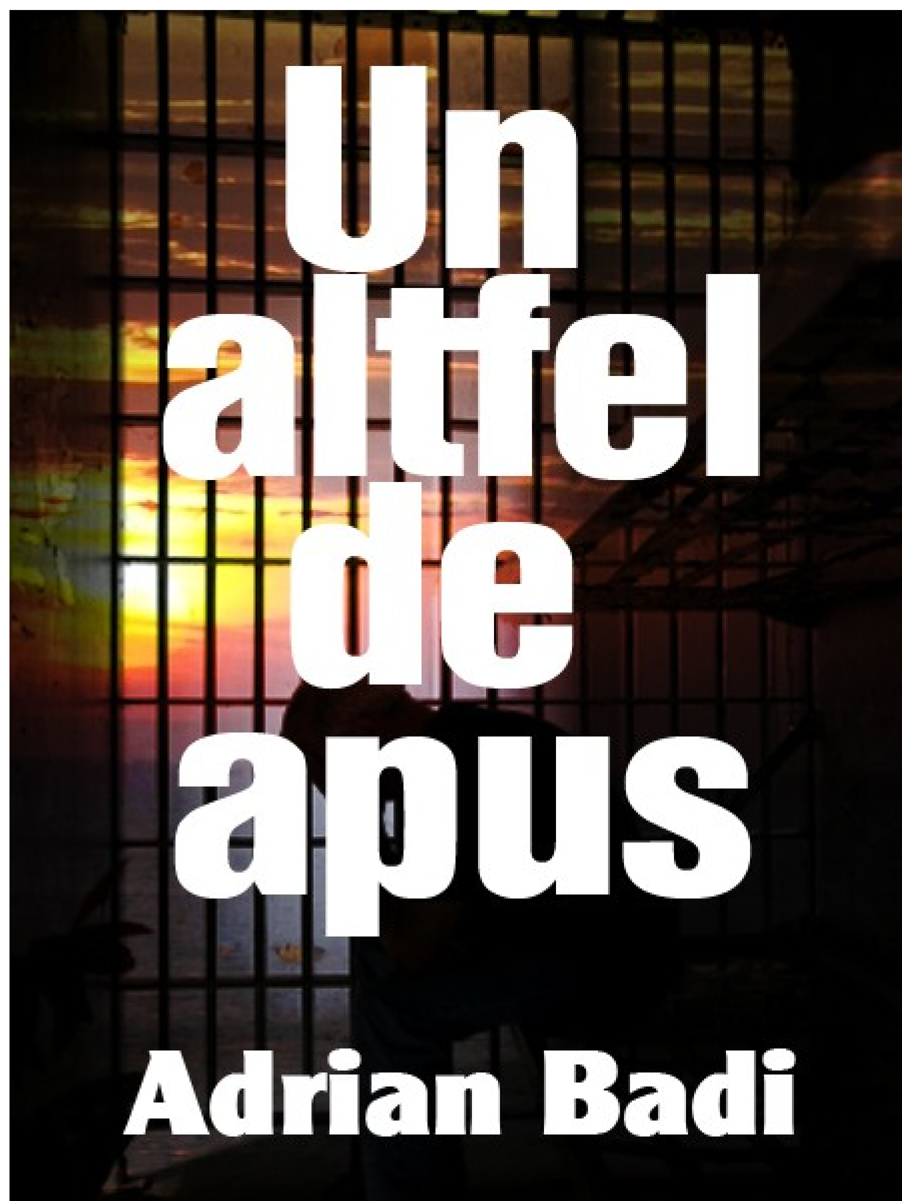

Un altfel de apus de Adrian Badi

Apropiindu-mă de sfârşit privesc începutul,
Doamne, cât mi-am mai dorit fructul!
Si-acum văd doar un copac fără rădăcini,
Sufocat de buruieni şi mărăcini
Şi n-am crezut c-o să se ajungă aici,
Căci ochii mi-erau plini de bucurie
Şi de speranța pe care şi Dumnezeu o ştie
Şi mama o credea mereu vie
Şi nu ştiam cât de greu o să-mi fie.
Motive să renunț, am avut o mie
Şi totuşi credeam că fac ceva sfânt.
Pe unii băieți îi salutam cu privirea-n pământ.
Şi-n mintea mea se creau legende,
Deşi erau doar vorbe-n vânt.
Scormonind prin trecut, am constatat că m-am născut
Total vulnerabil la anumite emoții,
Căci m-au furat hoții,
Mi-au luat inima şi liniştea nopții.
Acum îți dau ție esența mea şi te rog s-o ții,
Căci am dat viață străzilor,
Încercând să dezleg misterul căilor
Celui de Sus, umblate totuşi şi de cei de jos
Şi crede-mă că nu-i nimic mai frumos
Decât să-ți laşi sufletul să vorbească.
E singurul lucru în care mai cred după mulți ani de trudă prostească.
Am spus destul, vă las pământul şi-o floare.
E numai vina voastră dacă moare...

Fiecare rămâne prizonierul propriului vis...

Prolog

27.07.2060

Imaginați-vă lumea aşa cum o ştim cu toții. Imaginați-vă străzile aşa cum toți le vedem: cu maşini, cu oameni mergând mereu, preocupați de problemele lor de acasă, bătrâni plimbându-şi câinii, mame care poartă în cărucioru1 din fața lor copilul pentru care şi-ar da şi viața, adolescenți mergând sau venind de la şcoală, împovărați de teme, glumind în grămezi, în anturajul lor precar. Dar oare cuvântul „anturaj „ nu e prea mult spus? Vedem, odată cu răsăritul soarelui, o lume feerică, o industrie în care fiecare om îşi croieşte drumul în viață, atât de armonios, atât de suav. Strada îți poate oferi multe perspective. Doar uitându-vă pe geam puteți vedea o grămadă de lucruri care v-ar entuziasma. O fată frumoasă... un băiat galant, o femeie la brațul unui bărbat, o maşina « bengoasă », un moşneag care fuge după copiii care s-au suit în corcoduşul din fața scării, un om care mătură strada, cu nişte căşti imense pe urechi, inactiv şi impasiv la tot ce se întâmplă în jurul său, un polițist în mijlocul intersecției, scobindu-se în nas de plictiseală. Oare ceea ce vedem noi pe stradă e totul? Oare milioanele de chipuri ce păşesc stinghere pe aceeaşi stradă, privind semeț spre vremurile ce vin, şi sperând la un viitor mai bun, sunt tot ce vede? Sau ne acoperim atât de tare ochii încât

să nu observăm ce se întâmplă când apusul vine, când întunericul acaparează această lume de cristal în care toți sunt fericiți în mica lor împărăție?

Imaginați-vă că totul se schimbă, ca prin minune, la lăsarea întunericului, care înghite totul în calea sa, care mătură viitorul celor care adulmecă mirosul acestei lumi atât de diferite, acestei lumi atât de asemănătoare cu un coşmar din care ai dori să te trezeşti dar nu poţi. Imaginați-vă că zilnic, cineva moare pe străzi, împuşcat, sau de supradoză, sau bătut cu cruzime pentru un orgoliu prostesc. Brusc, lumea nu mai este aşa de roz, nu-i aşa?

Imaginați-vă că există o barieră între răsărit şi apus, care răsuceşte la 180 de grade tot ce noi numim viață. Ca o boală fără leac, strada îşi schimbă masca şi îşi arată adevărata față. Nu e uşor să te fereşti de capcanele ei. Nu puțini sunt cei care au trecut pe-acolo, trăind coşmarurile induse de stradă şi au trăit să o povestească şi altora. Eu sunt unul din ei.

Imaginați-vă că, în timp ce voi vă duceți foarte relaxați la culcare, învelindu-vă confortabil într-o plapumă cu un miros proaspăt de Lenor, alții abia îşi încep viaț: viața de stradă. O viață în care culoarea dominantă este negrul, asociat uneori cu mici ghionturi de roşu şi de alb. Totul se metamorfozează extrem de repede. E uimitor cum întunericul aduce, odată cu el, o nouă lume, care reprezintă pentru unii principala sursă de bani, iar pentru alții, doar ora la care ar fi trebuit de mult să fie în „pătuț."Nu vă puteți imagina cât de mult mi-aş dori să nu fie adevărat ce spun acum, dar, din păcate, totul este cât se poate de real. Problema e că niciodată nu se va schimba nimic. Dependența creată de viața de stradă este extrem de dură. V-o spune cineva care are şi va avea traume pentru tot restul vieții.

Imaginați-vă că viața pe care o aveți ar lua, într-o singură seară petrecută pe străzi, o întorsură atât de gravă, încât nu v-ați mai putea întoarce niciodată la ceea ce aveți acum. Vi se pare exagerat?

Poate că acest joc prin care v-am stimulat imaginația vi se va părea prostesc şi, pe undeva, absurd, dar nu, nu este aşa, credeți-mă pe cuvânt când vă spun că această lume paralelă, apărută cu lăsarea serii, este una de evitat, şi, dacă vreți să ajungeți aşa, nu aveți decât. Dar, important e, să țineți minte următorul lucru: Lăsați-vă conştiința să lucreze mai mult decât orice altceva, pentru că doar aşa veți reuşi să nu fiți absorbiți de acest aspirator de vieți.

Copiii clasei a şasea de bilingv-engleză erau stupefiați de discursul persoanei din fața lor. Era ceva nou adus în şcoli. Un program prin care elevii puteau învăța, de mici, lecții de viață de la oameni care regretau faptele pe care le făcuseră şi care voiau să împărtăşească şi altora gândurile lor, pentru a-i ajuta pe elevi să nu facă şi ei aceleaşi greşeli.
-Da copii, să-i mulțumim domnului Bercu pentru timpul său..., zise diriginta Huțchin, privindu-l pe bărbatul spătos şi impunător de pe scaunul din fața sa. Bercu se ridică grav şi cei doi jandarmi, care stăteau în stânga şi-n dreapta sa, l-au apucat de câte un umăr. I-au pus cătuşele şi cei trei au ieşit, în linişte, din sala de clasă, lăsând în urmă figurile împietrite şi aiurite ale tuturor participanților la discursul imensului bărbat care tocmai ieşise. Copiii îşi aruncau unul altuia priviri întrebătoare, şi şuşoteau câte o glumă, dar n-aveau curajul să râdă de ea.

Acum, că am aşa de mult timp la dispoziție, într-un spațiu aşa înghesuit şi lipsit de viață, pot medita şi revedea fiecare scenă a vieții mele... Timpul a fost, şi pentru mine, nemilos. Mă văd,

după atâta amar de vreme, închis, fără nici un fel de scăpare.Uneori stau şi mă gândesc cum au evoluat lucrurile într-un asemenea hal încât am eşuat pe toate planurile posibile?.. Şi totuşi, viaţa mea mergea atât de bine... Păcat că n-am putut vedea atunci ce văd acum, păcat ca n-am ştiut atunci ce ştiu acum.., păcat că toţi cei care apucă pe calea greşită îşi zic aceste cuvinte ticsite de un regret incontrolabil când e prea târziu. Simt cum sufletul îmi zvâcneşte din piept şi cum pupilele mi se dilată ori de câte ori îmi amintesc de vremurile bune, ori de câte ori rememorez viaţa mea şi observ unde am greşit şi cum, din clipa aceea, totul s-a dus, încet dar sigur, pe apa sâmbetei. Un destin dat în mantă, prins în uşa de la autobuz şi târâit staţii întregi pe jos, un orgoliu prostesc, o justiţie divină. Şi totuşi...
Şi totuşi ce? Şi totuşi cred că am făcut lucruri bune în viaţă. Uneori lucrurile cele mai puţin importante, dar drăguţe şi simpatice, ţi le aminteşti mereu... Aşa cum eu îi revăd acum chipul mamei, atât de luminos, mângâindu-mi părul şi strângându-mă în braţe, la câteva ore după ce m-am născut. Nu ştiu dacă această scenă chiar a existat, sau dacă mi-o imaginez în chip real. Primul răsărit de soare nu mi-l pot aminti. E ciudat cum unele momente ciudate ţi le aminteşti, iar altele nu... E greu şi mă simt capturat şi legat de mâini şi de picioare. O viaţă promiţătoare, dar care, o dată căzută în abisul străzii, a rămas pironită în mărăcini veninoase.
Mi-amintesc cu drag de căldura familiei care m-a crescut cu răbdare, care m-a educat şi mi-a spus ce e bine şi ce nu. Chiar dacă, până la urmă, am făcut tot ce am vrut eu, pe asta o regret. Anii au trecut uşor şi totul îşi urma cursul firesc al vieţii, asta până când...
Mi se face pielea de găină când îmi amintesc. Chiar şi azi, după atâta vreme. Ce m-a îndemnat să fac ce-am făcut? Nu ştiu. Poate că, pe undeva, aşa mi-a fost destinat. Dar eu nu cred în destin. Ceva din tot ceea ce am păţit în viaţă, mă face să nu cred în acest cuvânt mistic.

„Trebuie s-o faci Dragoş ! E datoria ta ! Sau ţi-e frică?”

Parcă ieri s-a întâmplat totul. Ani de-a rândul m-am denaturat şi am căzut într-o prăpastie fără fund. Inconştient? Incapabil în a vedea viitorul? Uşor de influenţat? Poate că şi mediul care, uşor, uşor, s-a instaurat în preajma mea, pe nesimţite, m-a împins către acest portal spre necunoscut, spre această lume nouă. Nu ştiu. Simt însă că acum, când am tot timpul din lume să mă gândesc la ce s-a întâmplat, e mai bine. Sunt mai liniştit, mă simt mai înţelept...
Mă trezesc în fiecare dimineaţă cu acelaşi gust amar în gură. Încă o zi. Azi, însă, gustul amar e înlocuit de un regret imens şi de remuşcări teribile. Iată, azi împlinesc patruzeci de ani de detenţie. E incredibil, parcă ieri eram un copil, bucurându-mă de lumina soarelui, de căldura lui. Ciudat, dar când stau şi mă gândesc că am şaizeci de ani şi că mi-am irosit viaţa, mă plafonez în propria-mi existenţă morbidă. Nu ştiu dacă e normal să regret, chiar şi după atâta timp, ce-am făcut. De fapt, sunt multe lucruri pe care le regret, dar ce rost are? Obişnuim să regretăm mereu multe lucruri, dar de obicei le regretăm prea târziu. În cazul meu foarte târziu, când nu se mai poate face nimic. E drept, m-am schimbat mult, poate prea mult. Aş fi putut fi cu totul altceva decât veteranul închisorii. Aş fi putut fi un cercetător, un matematician. Ţin minte că-mi plăcea matematica în liceu, dar deja în perioada aia eram de mult înveninat cu ură şi dispreţ pentru tot ce mă înconjura, de toată perversitatea soartei.
N-am reuşit însă să fac nimic: o viaţă stearpă, târâită prin monotonie şi suferinţă. Privesc pereţii aceştia scorojiţi şi fiori reci mă trec. Plâng. Însă nu mai e loc de lacrimi.Ţinem fruntea sus, oricât de mult am greşit. Sper ca lumea să înveţe până la urmă că ura nu naşte nimic altceva decât tot ură. Acum, însă, îmi simt pleoapele grele şi oasele sfâşiate. Abia mă pot mişca în acest pat mizer, care-mi poartă amprenta vieţii: prietenul meu de-o viaţă, cu care am împărtăşit totul. Totul se stinge în jurul meu. Mă simt în plus, mă simt ca o povară. Părul alb îmi atârnă greu pe fruntea ridată şi începutul de chelie contrastează muribund cu burtica de bunic pe care am dezvoltat-o în ultima perioadă. Totul se întunecă. Viaţa mea, privită printr-un spectru inedit, de out-sider, este o epavă. Mi-am distrus propria existenţă. Totul acum este în zadar. Ochii îmi

sunt greoi şi îmi simt respirația segmentată. Îmi aud bătăile inimii care, încet, încet, se opreşte. E timpul să las totul în urmă, să fiu iertat de tot şi de toate. E timpul să mă culc. Noapte bună!

<u>Curierul de marți</u>
– pe scurt –

O ultimă notă a viorii Stradivarius

Dragoş Bercu, pe ultimul drum

Dragoş Bercu, controversatul mafiot bucureştean, a încetat astăzi din viață. La vârsta de şaizeci de ani, un atac de cord a fost suficient pentru ca marele nume al străzilor capitalei să intre sub țărână. Deşi mulți sunt ironici şi se bucură că şi-a primit pedeapsa, oficialii penitenciarului Jilava susțin că Bercu s-a purtat exemplar în cei patruzeci de ani cât a fost închis, afişând un comportament exemplar, arătând reabilitarea. Proxenet, traficant, criminal, vandal şi cap al numeroaselor organizații „necurate” , Dragoş Bercu, ştiut de toată lumea ca „Goş”, primise fără drept de apel, sentința maximă: închisoare pe viață. Fără nici un fel de opoziție, mafiotul şi-a ispăşit pedeapsa, fără să provoace scandal şi probleme la penitenciar. Cu o viață plină de nelegiuiri şi un întreg oraş în spate, acest om a fost mai mult decât o legendă pe străzi. Dar, ca orice mare om, trebuie să plece, cu fruntea sus, din această lume. La ora 16, la Capela Octavian III, se va face slujba de înmormântare a marelui « don » al Bucureştiului. Să-i fie țărâna uşoară!...

21.12.2004

Mucos!

Cu fruntea rezemată-n podul palmei, Dragoş ațipi în autobuz, pe scaun. Frigul pătrunzător de decembrie îi mângâia tibiile pe sub blugi.Căscă prelung şi făcu o grimasă de neplăcere când maşina viră brusc spre stânga. Clefăi uşor din buze şi deschise ochii încă încețoşați. Prin geamul năclăit, luminile galbene ale felinarelor îi contractară pupilele.Vedea oameni, căței, blocuri, trafic mult, deşi era seară, panouri cu reclame, în orice caz, circulație multă pentru o seară de iarnă. Luă privirea din geam, plictisit. Îşi puse căştile care alunecară din urechi când ațipi pentru un moment. Şi le-a pus înapoi pe urechi când şi-a revenit şi se lăsă cufundat în muzică, împingându-se şi mai tare cu umerii şi spatele în muşamaua ruptă în unele colțuri ale scaunului de RATP. Dori să închidă ochii, dar îşi dădu seama că autobuzul trece pe lângă Gara de Nord şi nu mai avea foarte mult de mers până-n Titan. Era mutat de câteva săptămâni în acest cartier. Tatăl său găsi un loc de muncă mai favorabil şi trebuia să se mute cu toții, indiferent de ce şi cum. Lăsase în urmă, în Voluntari, prieteni, şcoală, în fine, toată copilăria. Pentru asta îşi ura tatăl, pentru că-l răpise de lângă cei dragi lui, pentru interesele lui. Îşi aranjă frustrat şi mai tare fesul pe urechi şi privi pe geam. Mult, mult alb. În reflexia geamului, văzu că în vehicul nu prea mai era lume. Un bătrân care-şi curăța ochelarii, un om de vreo patruzeci de ani care citea o revistă de „Men’s Health” şi, într-un colț, probabil făcând blatul, doi golani, aşa cum îi considera el, care îl priveau cu nişte ochi scrutători şi ranchiunoşi. Dar, mai presus de orice, Dragoş se observă pe el în geamul maşinii. Într-o clipită, avu o reverie:

-Ne mutăm în Titan şi gata, Dragoş! Gata-i, am decis!
-Cum poţi să zici că „AM„ decis, când tu ai luat decizia singur?!
-Dragoş, te joci cu focul!!
-Eu cu cine mă mai joc? Eu cu cine mai ies în oraş?În Titan îs numai golani şi şmecher!
-Nu-i adevărat! Taci din gură, că nu ştii despre ce vorbeşti, făcu tatăl său, în timp ce-şi scosese calm o cutie de bere din frigider.
-Tată, nu-i drept ce faci. Dacă ar fi trăit mama...
-Ar fi fost de acord (fâşş – desfăcând doza de bere)... Spuma ieşi afară şi-i udă mâinile bărbatului masiv. Futu-ţi gura mă-ti!
Băiatul ignoră vulgaritatea şi accentul tatălui său şi urmări şiret linia conversaţie:
-Ba, n-ar fi fost de acord! Ce ştii tu? Nu eşti niciodată acasă! Pariez că nici nu ştii cu ce medie am terminat a zece-a.
Tatăl lui Dragoş luă o duşcă de bere, după care începu să-şi desfacă foarte calm nasturii cămăşii albe, de muncă, rămânând în maieu:
-Hai Dragoş, că n-am chef să mă cert cu tine. Ştii bine că trebuie să munces, pentru ca să ne întreţinem. Ştiu foarte bine că ţi-e greu, dar te-ai obişnuit. Ştiu că înveţi bine, ştiu! Dar ce să-i faci? Asta-i viaţa. Ţinem fruntea sus. Să ţii minte asta de la tac-t: fruntea sus, că mai bine mori în picioare decât să trăieşti în genunchi.
Fiul cedă şi lăsă privirea-n pământ, oftând. Tatăl îi mângâie părul dezordonat şi ieşi din bucătărie, râgâind zgomotos. Uşa se închise în urma sa şi Dragoş părea pierdut. Cât de mult şi-ar fi dorit acum ca mama sa să fi trăit. L-ar fi înţeles cu siguranţă. Murise, însă, acum cinci ani, răpusă de cancer. Trecuse foarte greu peste acel moment, atât el, cât şi tatăl său, care de atunci se închise foarte mult în sine şi muncea foarte mult, chiar şi peste program, ca să-şi ţină mintea ocupată, să nu se gâdească la pierderea suferită.
Copilul privea mutarea în Titan, cartier necunoscut lui, ca pe o greşeală. Se simţea incapabil în a se adapta noilor condiţii, noilor prieteni pe care o să şi-i facă. Îl afecta, dar se gândea că se va obişnui cu ideea, având în vedere că, de când mama sa nu mai era, crescuse singur, tatăl său fiind mereu la muncă. „O să-ţi arăt eu ţie!", zise Dragoş uşii închise din faţa sa...

Se trezi din reverie. Autobuzul opri în staţie. Se concentră adânc pentru a recunoaşte peisajul. „Bulevardul Basarabia", îşi zise în gând. Nu mai era mult şi ajungea şi el acasă. Tatăl său probabil era la servici, aşa că nu-şi făcea probleme. Îşi imagina deja ibricul cu apă caldă care avea să devină ulterior ciocolată caldă, baia fierbinte şi un film la calculator, înainte să adoarmă buştean. Venea Ajunul Crăciunului. A doua zi se gândea să se ducă să-i cumpere tatălui său un cadou. Nu avea mulţi bani, dar mergea pe principiul „gestul contează .„ Intrarea spre Titan se zărea din depărtare. Câţiva fulgi începură să cadă grăbiţi pe geam. Dragoş se ridică greoi de pe scaunul care-i purta acum forma. Se ţinea strâns de bara rece. Îşi simţea picioarele înţepenit de la atât stat jos. Organismul său ducea lupte grele să treacă din starea latentă de « aproape adormit » spre « mişcă-ţi fundul, că trebuie să cobori din autobuz .» O frână şi uşile se deschiseră. Dragoş coborî în micul viscol care se iscase. Îşi înghesui bărbia în gulerul gecii şi începu să avanseze, cu zăpada scârţâind sub greutatea sa. Pentru prima oară în multă vreme, admira peisajul, deşi era unul nu foarte plăcut, lui îi plăcea. Zăpada predominantă peste tot, în preajma Ajunului, transforma, în ochii săi, Bucureştiul mohorât într-un loc de basm. Albul sclipitor de pe trotuar îi fura privirea, în timp ce mergea monoton spre blocul său. La scara lui observă doi băieţi, fumând. A trecut pe lângă ei cu capul în pământ, şi a urcat scările. Ecoul se auzea prelung, în toată casa scării. Blocul era tare neîngrijit. Mucuri de ţigară peste tot şi pereţii scorojiţi şi plini de graffuri. A scos cheile din buzunar care au scos un clinchet plăcut, care a rupt tăcerea mortuară. Nu nimerea gaura cheii. Întinse o mână să aprindă becul de pe etaj. Nimeri întreupătorul şi apăsă. Nimic... Privi în sus şi oftă, dând neaprobator din cap. Becul fusese furat. Până la urmă a decuiat uşa şi a intrat:

„Iubitooo, am ajuns acasăăă,” strigă el. Mereu striga aşa, conştient fiind că nu avea cine să-i răspundă. Scutură ghetele de zăpadă şi-şi scoase fesul în faţa oglinzii. „Doamne ce păr am!” Încet, fără nici o grabă, se descălță, rezemându-şi o mână de perete, aruncă încălţările într-un ungher întunecat şi intră în bucătărie, încă dând cu mâna prin păr, poate-poate va sta, într-un final, mai puţin rebel. Scoase un ibric, făcând multă zarvă printre farfurii şi căni, până a găsit ceea ce căuta. A rotit robinetul din care a început să curgă o apă bocnă. Câteva minute mai târziu, Dragoş sorbea cu nesaţ din ciocolata sa caldă, urmărind la televizor un documentar interesant despre conspiraţii politice. Deodată, ca lovit de o idee inovatoare, se ridică şi, sub scârţâitul enervant al parchetului, se deplaseaza greoi spre baie. Dă drumul la apa caldă. Cu degetul verifică apa, aşteptând să curgă totuşi şi apa caldă. Însă era foarte rece, îi amorţeau degetele verificând-o. Se uită în oglindă, lăsând apa să clipocească în cadă. Era mic de statură, abia se vedea de la gât în sus în oglinda din baie. Pletele creţe îi acopereau urechile şi fruntea. Pe spate, câţiva cârlionţi rebeli îi stăteau în sus. Pistruii proeminenţi de pe pometi, combinaţi cu un nas mic şi cârn, îi făceau faţa de aşa natură încât nu-i dădeai mai mult de doisprezece ani. Dragoş se imagină purtând în cap o şapcă cu o elice deasupra, în mână cu o acadea mare. Râse la această imagine şi se întoarse spre cadă. Apa, în sfârşit, era caldă. Puse dopul şi ieşi din baie, dorind să termine restul de ciocolată caldă, până nu se răcea. Televizorul afişa acum purici. « Probabil din cauza viscolului, » îşi zise, închizându-l din telecomandă şi aruncând-o cât colo. Cu un sorbit terifiant, Dragoş a golit cana gâfâind obosit. Când se reîntoarse în baie, un abur de nedescris primă în încăpere. Ca şi când ar fi fost obişnuit cu astfel de condiţii, băiatul îşi dădu calm papucii de casă jos, pijamalele şi se băgă în apa fierbinte, lăcrimând de durere. În zece minute însă, stătea relaxat, cu ochii închişi, meditând la nimic în mod special. Venea Crăciunul! Ce sărbătoare frumoasă! Se lăsă şi mai mult în apă, ajungându-i acum până la gură. De afară, din depărtare, se auzea sirena poliţiei...

-Ai de gând să pasezi şi mie ţigara aia sau trebu' să-ţi pleznesc una?
-Stai bă, eşti aiurea!
-Am pus amândoi bani pentru haşu din ea, hai mai repede!
Băiatul cu ţigara în mână, a tras un fum, ţinând în piept şi zâmbind tălâmb. Celălat, mai nervos, i-a smucit ţigara pe jumătate terminată, din mână şi trase şi el, nerăbdător, un fum:
-Boule!
Simţea cum fiecare celulă a corpului său e invadată de plăcere. Simţea mici furnicături în plămâni şi, pe măsură ce timpul trecea, capul îi devenea din ce în ce mai greu. Amândoi păreau plini de extaz, privind în gol, spre ninsoarea care începuse de ceva vreme.
-Bă, e bun rahatu' ăsta, nu glumă!!
-Pe bune, o să mai luăm deacu' de la Korn, că văd că are panaramă bună.
-Îhâm!
-Bă, ţie nu ţi-e rece la fund? Stăm de ceva timp la scară.
-Du-te bă d'aci, tu ai curu' din porţelan, d'aia răceşti o dată la trei zile. Ţi-o fi dat mă-ta să mănânci când erai mic numa' zmeură şi suc de dude.
-Ai noroc că-s praf, că acu îţi boxam o rachetă, de nu te vedeai.
-Puah, zise plictisit celălalt.
Fulgii erau din ce în ce mai mari, şi Titanul, în mai puţin de douăzeci de minute era acoperit cu un strat nou de zăpadă proaspătă. Cei doi stăteau liniştiţi, pe scară. Au venit pe jos din Pantelimon, unde Korn le vânduse o marfă pe cinste.
-Bă, tu mai ai vr'un spray? Simt nevoia să mâzgâlesc ceva în 'nesară.
-Frate, mai am doar unu' alb. Îl vrei pe ăsta?
-N-are a face, fac doar un tag ş-ajunge...

-Bine, mergem mai târziu. Dar la Alina nu mai mergem? Zicea ceva d'un show deseară...
-Pe bune, bă?
-Ştiu că-s spart, da' zic adevăru', spuse băiatul, trăgând adânc din ţigară ultimul fum, aruncând-o în zăpadă şi trăgându-şi fesul pe ochi.
-Poate trecem pe la ea, e oleacă de drum, dar nu strică să mergem, aşa-i frate?
-Pace!!
Cei doi bătură palma zâmbind cu subînţeles. Telefonul unuia dintre ei sună zgomotos. Acesta scoase mobilul şi priveşte speriat pe display.
-Cine e, bă?
-E Bog....Alo! Pace, frate! Ce s-a întâmplat? Bă, bă, bă, vorbeşte'n puii mei mai rar că nu înţeleg nica'. Cine? Cum bă? Kevlar? Eşti sigur? Când bă?.. Pfai, să moară mama,.. nasol frate... Mersi că mi-ai zis... Hai, că ne mai auzim frate... Pace, ai grijă de tine.
Închise telefonul şi se uită speriat spre amicul lui.
-Ce e, bă?
-L-au luat pe Kevlar sticleţii, frate! Acu o oră. L-au prins acasă cu 3 kile' de dava.
-Băi, să-mi bag!.. Antal, tu vorbeşti serios?
-Ţi se pare ţie că glumesc? Bog mai avea oleacă şi plângea în telefon.
-Să mor io, bă, nasoală treaba!.. Şi era de treabă, dracul.
Antal începu să râdă:
-Ţii minte când s-a luat la bătaie cu o babă pe stradă?
-Când i-a gârâit în faţă? Gârâit sau râgâit?
-Nuu, lu' aia i-a luat sifoanele. Cealaltă, de vara asta.
-Aa! Gata, gata, m-am prins! Tare, frate, tare!
Râdeau amândoi cu lacrimi. Antal îşi băgă telefonul înapoi în buzunar. Până acum l-a ţinut în mână şi era deja acoperit de un strat subţire de zăpadă.
-Bă, Shurpy!
-Da, bă!
-Îs io spart, or' vine cineva din faţă?
-Bă, parcă e cineva... un băiat... Frate, nu e ăla care s-a mutat nou în blocu' tău?
-Ba da.
-Şi? Ce-i de capu' lui?
-Un mucos, să moară mama, dacă nu. Numai în casă stă. Uite şi tu cum merge cu privirea în pământ.
-Săracu'.., zise Shurpy, dând ochii peste cap.
-Antale! Dă şi tu o ţigară.
-Da' nu mai am, bă.
Enervat, cu buzele ţuguiate de nervi, Shurpy scoate o ţigară şi o aprinde
-Da' mie nu-mi dai?
-Să mă pupi în cur tu! Ce-s eu, bancher?
Băiatul din depărtare a trecut pe lângă ei, cu privirea în jos. Cei doi îl analizaseră din cap până în picioare. Abia când acesta a dispărut în scară, lăsându-i din nou în linişte nopţii, Shurpy trase adânc un fum şi zise:
-Bă, e cam ruşinos. Trebuie botezat, probabil.
-Lasă-l bă, ce ţi-a făcut?
-Ai dreptate că e un mucos, dar ai văzut ce ţoale avea pe el?
-Da' ce legătură are? Poţi să ai ţoale. Degeaba, dacă nu ai caracter.
-Bă, ia lasă-l dracu! Altă treabă n-avem? Ce facem? Mergem sau nu, la Alina, deseară?
-Mergem, bă. De ce să nu mergem? zice Antal scărpinându-şi părul scurt, blond.
-Păi, hai să ne pornim, că ajungem târziu. Uite, s-a liniştit şi rahatu' ăsta de ninsoare.

Shurpy se ridică sprinten, îşi aranjează blugii largi şi aruncă ţigara. Antal se ridică şi el. Cei doi începură să înfrunte întunericul nopţii, dispărând în imensitatea capitalei...

Nu-i chiar aşa de rău...

Dragoş s-a trezit cu un chef nesperat de viaţă. Era o zi specială. Era Ajunul. Afară, zorii dimineţii cerneau câţiva fulgi răzleţi de nea. A tras de pe el plapuma şi se freacă puternic la ochi. Se întinde şi se scarpină pe burtă, după care îşi ia în picioare, cu o moacă care arăta oboseală, papucii de casă. Trage jaluzelele şi zâmbeşte satisfăcut la începutul de ninsoare care se contura afară. «Azi trebuie să mă duc să-i iau cadou lui tata...», gândeşte, în timp ce pe aragaz sfârâia o omletă incompletă. Apoi a mâncat aşezat, cu înghiţituri simetrice, în acelaşi ritm. Uşoara fierbinţeală a prăjelii îi gâdila laringele, făcându-l să închidă ochii şi să-şi savureze micul dejun. Se spală mecanic pe faţă şi se îmbracă la fel de monoton, în tăcere. Traficul îngrozitor al capitalei, deja umplea fundalul sonor de claxoane şi înjurături dintre cele mai variate forme. Dragoş iese din casă, fixat cu un singur gând: «Ce o să-i cumpăr?» Ştia că tatăl său, probabil, nu-i va cumpăra nici un cadou, aşa cum n-o făcuse în nici unul din cei cinci ani de când mama murise. Dar el, Dragoş, a făcut mereu ceea ce i se părea de cuviinţă. Pentru că iubea sărbătorile şi le respecta.
A vrut să-şi dea fesul jos când ieşise din casa scării în aerul rece, dar imediat îşi suprimă această voinţă. Deşi stătea să ningă, erau cu siguranţă mai mult de -10 grade. Puse căştile bine în urechi pe sub căciulă şi grăbi pasul prin zăpada care parcă înghiţise tot Bucureştiul, îmbrobodindu-l într-un cearceaf alb. În staţie a aşteptat pe puţin douăzeci de minute un autobuz. Din cauza traficului. Se rezemase de un stâlp din staţie şi închisese ochii, lăsându-se purtat de versurile melodiei care îi răsuna în căşti. Când frânele autobuzului 125 scârţâiră lângă el, se trezi din reverie şi a păşit în maşină. Nu avea nici un ban la el, căci intenţiona să oprească la un bancomat să-şi scoată alocaţia de pe card. Prin urmare, a decis să facă blatul. Nu era adeptul acestui principiu, dar acum nu avea încotro. Şi, oricum, până la Mall nu erau mai mult de trei sau patru staţii. S-a aşezat, aşadar, în fundul autobuzului, cât mai comod cu putinţă, păstrând, totuşi, un ochi liber pe uşă, pândind dacă nu cumva va intra controlorul.
„Glumeşti, nu?”, mormăi Dragoş, privind deznădăjduit ecranul bancomatului. Încă nu-i băgaseră banii. «E strigător la cer!», gândea furios.
-Măi, băiete, da’ te grăbeşti cam tare azi!, se auzi o femeie din spatele său. Stupefiat, priveşte mai degrabă spre coada de zece persoane din spatele său, decât la reclamantă. Scoate cardul şi, cu privirea în pământ, pleacă, gândind panicat, la ce va face. Ar putea să împrumute nişte bani. Dar de unde? Nu cunoştea pe nimeni care să fie dispus să... şi nu prea avea prieteni, decât foarte puţini, care, mai mult ca sigur, nu erau acasă de Ajun şi nici nu aveau bani ca să-i dea. Mai ales acum. «Totuşi, să incerc.» Şi-a scos telefonul din buzunar, a deblocat tastatura şi a căutat în agendă un nume. În ureche auzea un ţârâit de telefon, dar foarte vag, din cauza traficului îngrozitor de afară, deşi ningea ameţitor.
-Alo! ce faci, băi?
-Dormmeeeam!!
-Scuze Biggy, scuze! Uite de ce te sun. Am şi eu nevoie de nişte bani. Vocea îi tremură de ruşine. Nu mai ceruse bani niciodată, nu ştia nici măcar ce ton trebuia să adopte într-o astfel de situaţie. Vreau să-i iau ceva lu’ tata şi nu mi-au băgat alocaţia pe card..
La capătul celălalt, Biggy, cu o faţă frustrată mai mult de faptul că trebuie să împrumute bani, decât că fusese trezit din somn, răspunde agasat:
-De cât ai nevoie?
-500. Hai, te rog eu! Mă poţi ajuta?

-Ştii că fac asta doar pentru că mi-eşti ca un frăţior extrem de nătărău şi de urât, nu?
-Ştiu ştiu, ţi-i dau înapoi de îndată ce-mi bagă alocaţia. Promit!
-Bine, hai pe la mine şi-ţi dau. Sau te pomeneşti că vrei să merg cu tine să iei cadoul?
-Dacă eşti aşa scump!
Un oftat prelung şi nervos se aude-n speaker, după care:
-Biine. În faţă la Mall, într-o oră? E bun? Mă gândesc că e puţină lume încă şi o să te pot omorî în voie.
-Mersi mult frate, ne vedem atunci. Salut.
Dar apelul s-a întrerupt înainte să apuce să-şi termine fraza. Bagă confuz telefonul în buzunarul blugilor şi porneşte pe jos, pe o alee curăţată proaspăt de zăpadă. Iată că azi era una din cele două zile pentru care aştepta mereu cu nerăbdare vacanţa de iarnă. Aştepta Crăciunul. Cea de-a doua, era Anul Nou. Se întristă şi faţa lui schiţă o grimasă de durere sufletească, copilărească dealtfel. «Unde fac eu revelionul?» În Titan nu cunoştea pe nimeni şi avea ciudata impresie că lumea care îl văzuse, în puţinele ocazii când a ieşit din casă, nu-l prea plăcea. În faţă avea un gheţuş de o lungime considerabilă. Îşi ia bucuros avânt şi se lunecă uşor, lipsit de orice fel de griji. Se simţea ca un copil. Atât de inocent, atât de pur. Apoi a observat câteva priviri ciudate ale celor din jur şi redeveni serios, văzându-şi de drum. S-a oprit la o tonetă, a cumpărat nişte gumă de mestecat şi a grăbit pasul spre Mall. Era în întârziere, iar Biggy nu era o persoană răbdătoare. Îl cunoştea de mic copil. Crescuseră împreună. Tatăl lui Biggy era şeful tatălui său la noul lui servici. Asta le-a cam dat prietenia peste cap.Cei doi taţi se ştiau şi înainte şi mereu petreceau timp împreună, atât bărbaţii, la golf sau la nopţi de poker, cât şi mamele, gătind împreună reţete noi, petrecând seri frumoase la clubul de bridge sau bingo, mergând des una la cealaltă la o cafea şi-o brioşă, bârfind proaspetele noutăţi mondene. El şi cu Biggy petreceau astfel mult timp unul în compania celuilalt. Însă Biggy mereu fusese cel mai curajos, mai vânjos. Mereu îl caftea când intrau într-o altercaţie. Mereu trebuia ca numai el să aibă dreptate. Era şi mai mare ca el cu vreo trei ani. Dar asta nu conta, se înţelegeau foarte bine şi erau ca nişte fraţi. Nedespărţiţi. Îşi acopereau mereu spatele şi dacă era să ispăşească o pedeapsă, o ispăşeau amândoi, deşi doar unul din ei era vinovatul adevărat. Însă, de ceva vreme, de când tatăl lui Dragoş a devenit sublatern domnului Bârnoveanu, lucrurile s-au schimbat. Se vedeau rar, şi, când se vedeau, Biggy avea mereu tendinţa de a-i scoate ochii că tatăl său e barosanul, iar el, Dragoş, doar un mic fiu de angajat pârlit. Dar pe el nu-l interesa asta. Avea un prieten adevărat, aşa cum nimeni nu fusese pentru el niciodată. Asta conta. Pentru el era mai bine să aibă un singur prieten, dar bun, decât o sută, falşi.
A traversat strada pe trecerea de pietoni şi a admirat o femeie îmbrăcată în alb, care trecea în direcţia opusă, condusă de un pudel la fel de alb. «Doamne ce frumoasă e!» Femeia îl privi şi zâmbi la figura căscată a puştiului. S-a trezit din visare şi a continuat să facă paşi, prin zăpada scârţâindă, ciupit pe obraji de soarele cu dinţi şi admirând copacii tăvăliţi ca prin vată de zahăr.

Antal a deschis ochii. O durere apăsătoare îi tencuia tâmplele. Privi în jur. Stătea pe un pat, pe care mai erau vreo şase persoane. Dintr-o dată, totul i se luminase: fusese la show-ul Alinei. Simţi o presiune pe umărul drept. Întoarse gentil capul, şi o văzu pe Alina, rezemată de perete, dormind buştean, încă duhnind a borhot şi votcă. La câtiva centimetri, Shurpy sforăia amuzant, cu gura deschisă şi cu o sticlă de lichior în mână. Antal schiţă o tentativă de zâmbet obosit. Îşi scărpină genunchiul uşor, să nu o trezească pe fată. «Să mor dacă îmi amintesc ce-am făcut aseară...Dhuamne!..» A privit încă o dată, cu ochii între-crăpaţi spre Shurpy:
-Bă,..Bă..! strigă uşor, împingându-i şoldul cu vârful degetelor de la picioare. Băiatul întoarse capul speriat, cu un sunet ciudat prin care a tras toată saliva uscată din gură şi a tuşt, înecându-se cu ea. Se freacă la ochi, îşi zburleşte părul şi-şi priveşte tovarăşul:

-Ce e, bă?
-Bagă-ţi dracului un dop în gura aia, că sforăi ca o Dacie din '72!
-Mâncami-ai rânza!
O parte din populaţia de pe pat a început să chicotească. Să-i fi văzut! Un peisaj adorabil. Parcă jucau Twister. Restul, în poziţii extrem de incomode, dormeau tun, aşa cum adormiseră beţi, cu câteva ore în urmă. Picioare peste faţă, mâini amorţite, îmbrăţişări ciudate, camera răvăşită, geamul deschis larg şi-un congel care începu să se resimtă şi să le trezească tuturor simţurile. Fiecare trăgea, încă dormind, din instinct, cearceaful pe el. Shurpy se ridică în fund şi priveşte spre ceas, ţuguindu-şi gura şi holbându-şi ochii, care-l dureau de la lumina orbitoare:
-Bă, cât e ceasu'?
-Cui îi pasă?, răspunde Alina, care ridică fruntea mahmură de pe umărul lui Antal, cu părul zburlit, în toate direcţiile. Cei doi începură să râdă. Shurpy o privi cu subînţeles:
-A fost sălbatic Antal aseară, aşa-i ?
-Măgarule! zice fata, care se ridică în picioare. Vrea careva cafea?
Câteva mâini se ridicară, deşi persoanele care le ridicară încă zăceau cu capul în pernă. De undeva, de sub cearceaf, o voce înăbuşită:
-Să o faci tare!
Alina ieşi buimacă din cameră, izbindu-se uşor de marginea uşii deschise.
-Bă, e unşpe ceasu'? Ce facem? Mai stăm? Ştii că tre' să trecem pe la Juju să luam nişte spray-uri, nu? Aseară mi-aţi terminat ultima cutie.
-Dar s-a meritat. A ieşit fain tare.
-Adevărăciune, frate!
Cei doi îşi bat palma şi se ridică, pe rând, uşor, din pat, încercând să nu trezească restul lumii care încă mai încerca să alunge mahmureala, prin somn. Gresia rece le-a mai trezit simţurile. Alina şi încă două fete, pe care Antal nu le recunoştea şi avea vaga senzaţie că nu le mai văzuse în viaţa lui, se învârteau prin bucătărie, pregătind material de „dres".
-Cafea, băieţi? întreabă Alina, sprintenă, pe cei doi, care se aşezaseră, cu un aer de boşorogi ramoliţi, la masă.
-Multă de tot, zice răguşit Shurpy.
-Imediat.
-Bă, fetele astea cum şi-au revenit? Pe lângă că nu prea-mi amintesc ce-am făcut, abia mă pot trezi.
-Dacă ai băut ca un căcăcios ce eşti!
-Taci, bă, că tu ai fost uşă de biserică, ce să-ţi zic!, se oţărî una din fetele care o acompaniau pe Alina la preparatul cafelei. Shurpy înghiţi în sec de ruşine. El ţinea minte, nu ca Antal, care devenise amnezic. Nu ţinea la băutură. Îşi priveşte tovarăşul care se uita în gol, la modelul gresiei. Au tăcut până când şi-au primit cafelele, după care şi-au aprins câte o ţigară şi fumau, la fel, în linişte. Fetele se aşezaseră şi ele la masă, cu câte o ceaşcă în mână.
-A fost fain aseară, a deschis una din ele vorba.
-Până a vomat Shurpy, dar... şi aia a fost fain. Am râs cu lacrimi. Toţi de la masă începură să râdă, chiar şi Antal, care nu îşi amintea nimic, însă îl mai văzuse pe prietenul său vomând şi cu alte ocazii şi râse de se prăpădise, pentru că avea un stil de a-şi da afară tot organismul şi a înjura în rafale, întrerupt de noile încărcături care îi invadau gâtlejul, pornite din stomac cu o viteză şi o forţă astronomică. Când au terminat cu râsul şi de povestit tot ce se întâmplase cu doar câteva ore în urmă, a început bârfa. Cine cu cine umblase toată seară. Când se ajunse la Antal cu Alina, toţi începură să-i privească ciudat, iar Alina a roşit până-n vârful urechilor. Antal îşi cufundă calm botul în cana cu cafea şi scoate telefonul din buzunar, făcându-se că umblă prin el, pentru a evita privirile agăţătoare. Când ridică însă capul din mobil, întâlneşte ochii Alinei aţintiţi pe el şi încremeneşte. Nu mai simţise de mult aşa ceva când o fată îl privea. Statutul în cartier nu-i dădea voie să fie un sugaci care pică pentru orice fată care îi face ochi

dulci. Avea alte treburi mai importante. Ş,i oricum, fusese doar o nebunie de-o noapte. Şi fusese şi beat pe deasupra. Scutură din cap în semn de aprobare a propiului eu şi se ridică:
-Fraților, ne-a făcut plăcere, dar noi mai avem treabă prin oraş şi ne vedem nevoiți să ne scuzăm de la această masă, sperând să nu vă deranjăm prin a noastră plecare şi să vă distrați cât de mult puteți pe subiecte cât se poate de elevate.
Toți îl priveau serioşi, dar gata-gata să râdă, parcă aşteptând ceva care plutea în aer. El le-a imitat privirea, completând-o cu o plecăciune ca-n filme, pupând mâinile fetelor, păşind galant vreo doi metri, după care se întoarce brusc spre privirile buimace care-l aținteau:
-Ho, bă! Că chiar trebu' să plecăm. Ce credeați că m-am snobit peste noapte? Lua-v-ar dracu' de împăiați!
Toți izbucniră într-un râs isteric şi băteau în masă, cu lacrimi în ochi, fără aer. Antal zâmbea şiret, ca atunci când zicea o glumă bună. Se simțea bine că era admirat.
Cei doi prieteni ies, salutând lumea. Coboară scara pustie acum, spre ieşire.
-Bă, da' Juju e oare acasă?
Ecoul se auzi pe toată scara şi cei doi se opresc pentru o clipă.
-Dă-l dracu', da' unde să fie?
-Să nu mergem degeaba, zic.
-Las' că-i acasă. Dacă nu, ce? Facem o plimbare. Şi-aşa acasă n-am ce face.
Când au ieşit în stradă, mica ninsoare de Ajun se oprise deja, în schimb au făcut cunoştință cu un frig tăios. Lumea circula pe străzi, aglomerându-le exagerat de mult.
-Urăsc sărbătorile! Uite şi tu ce debandadă, băi fratele meu!
Shurpy tăcu, păşind grăbit, cu obrajii rumeni de frig, numai nasul ieşindu-i din gulerul gecii. Pe-un perete, vizavi de scara Alinei, zăcea un graff. Antal îl privi mândru:
-Ia uite-l ce fain stă! Artist, bă, nu ca tine, un gugulete!

-Un meniu Kentucky, vă rog . Tu ce vrei, bă?
-Trei pulpe picante, mi-ajunge.
-Şi trei pulpe, vă rog.
Fata de la tejghea i-a servit imediat pe cei doi, sprintenă şi plină de viață, iar cei doi s-au aşezat la o masă din KFC, rupți de foame după atât de multă umblătură prin Mall. Au oftat mulțumiți când s-au pus pe scaune.
-Sper să-i placă, zice Dragoş cu o oarecare îndoială în glas, cercetând cu coada ochiului în punga de cadouri în care se afla o cravată roşie şi-o brichetă neagră, din tinichea, afişând un model apaş pe ea. O melodie tristă, dar inspirată pentru perioada de Crăciun, a început, încet, încet, să-l cufunde pe băiat într-o stare anostă. Îşi strânsese tare ochii şi a încercat să-şi blocheze gândurile, dar nu a fost în stare. Îi era dor de mama sa. Muşcă repede din pulpa picantă şi clefăia acum, flămând. Degeaba. Imaginile mamei îi stăruiau în minte, trecându-l printr-o uşoară depresie, oarecum sinistră. Dragoş înghițea bucată după bucată şi muşca iar şi iar, în ritm alert, gâfâind din cauza iuțelii mâncării. Biggy îl priveşte şi îl întreabă fulgerător, ca şi când ar fi ştiut ce se întâmplă în mintea amicului său:
-Ți-e dor de ea?
Dragoş ridică privirea din platoul roşu, care-l afişa pe deja popularul fermier: sigla KFC. Era pentru prima oară când cineva îl întreba aşa ceva, de când...
Îşi amintea şi acum acea zi.

Venea de la centrul de excelență la matematică. Era destul de crispat. Nu prea îi ieşiseră problemele şi mare brânză nu a înțeles din cele discutate de Pârâială la clasă. Până-n Voluntari, unde locuiau atunci, nu era mult de mers, aşa că parcurgea drumul pe jos, respirând adânc, într-o oarecare tentativă de calmare, aerul proaspăt de primăvară. Soarele încă strălucea puternic, deşi era pe înserat. Multă lume. Copii pe biciclete.
«De când n-am mai mers şi eu pe-o bicicletă.»
Tineri, stând la bârfă pe balustrade, sau la scări de blocuri, fetițe pe role, abia învățând să meargă, bătrâni, stând la o vorbă sau la o tablă ori şah, populație multă. Mergea gheboşit de greutatea ghiozdanului din spinare, cu fruntea ridată de calcule alambicate. Scara sa se vedea din depărtare.
«Când am ajuns aşa repede?»
Şi-a frecat mirat ceafa şi, în curând, a intrat în scară. Afară, câțiva puştani în parcarea din față, jucând şotron sau țările, fugind ca descreierații, printre maşini. Îşi verifică cutia poştală. Goală. Ceva însă din acest lucru îi inspiră un sentiment vag de frică. Sau panică? Începuse să tremure uşor şi, urcând scările, are impresia că nu va mai ajunge niciodată la etajul patru. Avea un presentiment. Înainte, nu i se mai întâmplase să simptă aşa ceva. Se ținea de balustradă, respirând greoi. Nările i s-au lărgit, iar ochii i s-au dilatat, din cauza întunericului de pe casa scării. Bara se zgâlțâia sub greutatea lui şi scotea un scrâşnet, care parcă-l sfătuia să se oprească din urcat. Să stea acolo pentru toată viața. Continua totuşi să meargă, ca şi în transă. Însă panica creştea, sentimentul de teamă nestăpânită se acumula sub formă de sudoare sub nas, pe obraji, pe gât. Țipete, urlete. Copii veseli. Culoar îngust. Al naibii de îngust. Balustradă nesigură. Scări multe. Multe scări. Ce se întâmpla? Face paşi tot mai mici. Mai mici. Tencuiala ascuțită de pe perete. Înăuntru, tablourile şi goblenurile de pe pereți, aşezate strâmb. De afară, claxoane. Maşini. Oameni. Vecini. Priviri. Nebunie.
Dragoş simțea că, dacă se concentreaza îndeajuns de mult, îşi poate auzi chiar şi bătăile inimii, care stătea gata să-şi ia startul din piept şi să treacă prin uşa care i se proptea acum în față, ca s-o dărâme. Îşi adună toate forțele mentale şi-şi recunoaşte, după două minute de privit tâmp, uşa propriului apartament. Apoi, cu un ultim gest de disperare, neîncrezător, îşi încordă brațul drept şi-l ridică spre clanță. E rece. Prea rece. De ce e rece? Arterele îi pulsează pe gât, în timp ce păşeşte în casă. Multă lume? De unde atâta lume? În sufragerie se aude mare larmă. Uşa de la bucătărie e întredeschisă, şi se auzeau doar nişte voci răguşite de bărbați. Dragoş a păşit temător, cu o stranie senzație că a intrat într-un apartament greşit. Toate privirile celor din bucătărie se ațintesc spre el. Unul dintre bărbați, cărunt, mic de statură şi puțin grăsuț, se îndreaptă spre el şi-l îmbrățişează strâns:
-Fii tare, Dragoş tată, fii tare!
Deşi nu ştia despre ce e vorba, lacrimile deja-l podidesc. De ce-l priveau toți compătimitor? Se-ntâmplase ceva? Era sigur! Se smuceşte cu putere, cuprins de o furie turbată, aruncă pe hol ghiozdanul din spinare şi intră ca o furtună, urlând, în sufragerie. Acolo, numai femei. De toate vârstele. Într-o secundă a văzut toate chipurile din încăpere. O recunoaşte doar pe mama lui Biggy. Apoi observă. O observă. În centru, pe o lespede, într-un sicriu din lemn de cireş, cu o dantelă albă ieşind şuvoi până la mijlocul picioarelor mesei, stătea ea. Mama lui!Cu mâinile pe piept, cu o lumânare aprinsă la cap, cu icoana Maicii Domnului sprijinită de mâini.
Soarele apunea şi ultimele lui raze lumniau chipul zâmbitor dar amuțit, de o paloare angelică. A înghițit în sec, icnit, pe gâtul care i se uscase brusc. Pentru o clipă, a simțit că visează. A dorit să se ciupească, indiferent cât de ridicol ar fi părut. Să se trezească din vis! Să se ridice înspăimântat din pat, cu inima tresăltând în spasme de anxietate, dar să se treyească, să constate că totul a fost un simplu vis. Însă nu a fost aşa. A rămas pironit, cu rădăcini care parcă îl țineau legat de podea, privindu-şi mama. Ştia că are cancer, dar nu-şi imaginase niciodată că aşa ceva se va întâmpla.
„Doar lua pastile. De ce le mai lua, dacă ştia că va muri?.. Ştia că va muri?”

Şiruri groase de lacrimi îi înecau obrajii, făcându-i numeroşii pistrui să devină inobservabili. Femeile se vedeau incapabile în a răspunde la acest moment. Băiatul ieşi din cameră, încercând să nu izbucnească într-un plâns isteric, de faţă cu ele. Nu! Asta trebuie să facă de unul singur. A ieşit în balcon la aer. Însă, acolo, pe patul din lateral, stătea tatăl său, cu un picior rezemat în perete, cu o mână sub ceafă şi cu o sticlă de Perfect Lemon în mână. Avea ochii injectaţi, care priveau în gol, spre nicăieri. Privirea-i era pierdută. Acum deabia a realizat cât de mult a ţinut tata său la femeia lui. Era distrus. Întoarse capul spre băiatul său, vădit ruşinat de faptul că era beat, clampă. Bărbia îi tremura de plâns şi se uita la Dragoş cu nişte ochi care cerşeau o îmbrăţişare:
-S-a dus, Dragoş... s-a dus... Am plecat dimineaţă, după ce ai plecat tu la şcoală, ca să iau pâine şi nişte carne de mici, să mâncăm deseară, când veneai tu, să-i ai calzi, şi am găsit-o rece, Dragoş. RE-CE!
A izbucnit în plâns de-a binelea, ascunzându-şi chipul în palme, scăpând sticla pe granitul rece. S-a auzit pocnetul sticlei făcute ţăndări, când lovise piatra. Alcoolul se scurgea uşor, înmiresmat, spre gura de evacuare. Dragoş trase perdelele balconului, lăsând întunericul, care începea să mâzgălească orizontul purpuriu, să pătrundă înăuntru. Aveau nevoie de aer. Se rezemă în geam şi privi afară. Totul era la fel. Tot cartierul era la fel. Neschimbat. Doar că... Doar că ce? Doar că acum avea un locatar în minus.
Stelele apărură în curând, iar Dragoş le privea neajutorat, suspinând din când în când, cu capul rezemat în pumni. O stea căzu, feliind cerul plin de luminiţe. Băiatul mai oftă o dată. Lângă el, pe patul improvizat în balcon, adormise tatăl său, rupt de realitate, plin de alcool, tresărind din când în când, sau gemând de durere şi zicând ceva de neînţeles...

Dragoş a lăsat privirea înapoi, în farfurie şi a comprimat în două cuvinte tot zbuciumul şi dorul care se adunase în el:
-Mai întrebi?
-Lasă, bă, sunt sigur că, acolo unde e, e mândră de tine. Că eşti băiat bun şi,.. vorba aia, înveţi bine, te gândeşti mereu la alţii. Uite de exemplu cum te-ai gândit tu azi la mine. Ce-ai zis? Bă, dacă nu-l trezesc pe ăsta să-i iau banii, doarme toată ziua şi pierde Ajunul şi nu-i aduce Moşu' cadoul!
Dragoş pufni în râs şi o bucată de pulpă mestecată îi zbură din gură, pe gresia lucioasă. Biggy râdea şi el, lovind masa cu palma, lipsit de aer, cu obraji congestionaţi. După ce s-au calmat, au trecut din nou la vorbă de rutină:
-Şi, cum o mai duci? Cum e Titanul? Te-ai adaptat?
Dragoş ar fi dorit să mintă, dar era unicul lui prieten, aşa că i-a spus adevărul:
-Sincer, nu prea ies din casă. E plin de «băieţi» când se lasă seara. E aiurea. Eu nu-s golan. Eu sunt... eu.., zise fâstâcit.
-Bă da' tălălău mai eşti! Ce-are a face una cu alta? Socializează, frate, că nu strică. Nu înseamnă că, dacă deacuma ieşi afară seara cu băieţii, eşti golan. Pur şi simplu îţi petreci timpul. I-ai văzut tu pe băieţi drogându-se sau făcând scandal sau mai ştiu eu ce?
-Nu.
-Atunci? Ce-aştepţi? Să-ţi crească mustăţile şi să devii şoarec de bibliotecă?
-Bănuiesc că nu-i chiar aşa de rău, dar nu mă prea bagă-n seamă, aşa că...
-Da. Aici ai dreptate. Păi, aşteaptă o ocazie să comunici, iar de acolo, e simplu. Un show, un fotbal, un salut măcar. Pentru început.
-Da. Ai dreptate... Da... Aşa voi face.
Zise asta fără prea multă convigere. Era sceptic în privinţa asta. De ce să aibă prieteni falşi? De

ce să zâmbească fără sens unor oameni care mai mult ca sigur nu-l plac? Însă, măcar un salut era necesar. Să nu zică lumea că e prost crescut.
Cei doi coborâră din Mall zâmbind şi făcând glume unul pe seama celuilalt. Dragoş se simțea ceva mai bine. «Totul se va remedia. Nu-i chiar aşa de rău!»

Acum copiii sunt în război deschis cu Metrorex
De la taguri la wildstyle sau autorii de «piece» mult mai complex
Le folosesc să ies din context
Nimeni nu m-ascultă dacă vorbesc
Deci ca protest: îmi scriu numele în văzul tuturor!
Am crombriolux plus negru mat duplicolor
Şi-un marker permanent pe bază de alcool
Sunt la alcool să umblu alb gol
Am societatea împotrivă şi încă rezist
Sunt vandal sau artist
Intru în scandal sau asist
Văd lumea altfel sunt un pericol doar că exist
Obişnuiți cu tonuri de gri se tem de culori
E ca şi cum te-ai teme de flori
Că te-ai obişnuit cu un teren arid
Vapori de aerosol eliberați din vid
Devin din lichid solid
Apoi ajung să prindă viață pe pereți
Iar voi le-o curmați doar pentru că nu-nțelegeți.

Dau cu pace scriitorilor care-o-ntind
Dacă apare garda căci e război
Bombardează strada
Vor să uite de câți şi cine suntem
De-aia zidurile-s goale, trebe să le umplem
Scoatem mijloacele de transport din comun
Un pont bun orele târzii-s momentul oportun pentru asalt
Îşi propun să ne oprească numa' că pierd din start
Oamenii de jos duc arta la un nivel înalt
Da' înalta societate trăieşte-n altă societate
Care nu poate să-nțeleagă cum gândeşte-un frate
Aşa că deocamdată e cazul să continuam fie ce-o fi
Scrieți pe pereți io o sa explic cu-n marker gri
Că sistemul ar trebui să ne servească da'ne-nşală
Deci dându-ne taguri pe-o clădire guvernamentală
Îți valorifici şi puterea mentală atunci când lupți şi...
Dacă eşti întrebat cine-a atacat, fă-te că nu ştii...

Nu sunt pregătit să mor

-Frate, nu te aud! Îs în club, ai şi tu oleacă de răbdare că ies acuma afară!
Paşii lui Antal îl purtau spre ieşire, prin fum şi printre boxe care duduiau, măcinându-i măruntaiele. Ținea o mână la urechea fără telefon, dar degeaba. Larma era prea mare. Nu-l mira cu nimic ce se întâmpla în jurul lui în club. Era obişnuit. Ştia bine ce se întâmplă după ora 3 dimineața în club. Dealerii erau deja pe poziții, în căutare de cumpărători de marfă de calitate, haimanalele se frecau deja de potențialii clienți, câțiva-şi căutau speriați şi crispați o venă bună să-şi injecteze o porţie zdravănă de dava, în baie, iar fumul de țigară fusese de mult înlocuit cu o perdea groasă de fum de cânepă.

În câteva secunde, traversă clubul şi a ieşit afară. Aerul rece de dimineață îi curăța plămânii. Lângă scările de la intrare, câteva grupuri restrânse râdeau zgomotos, cu o sticlă de Jack Daniels între ei. Antal ridică privirea spre cer. Stelele încă mai străluceau, cu eforturi mari, luminând orizontul care pregătea apariția de gală a soarelui. Ochii injectați şi obosiți îl dureau, dar aerul îi făcea bine. Taxiurile stăteau la rând, aşteptând, haini, «prada de dimineață». De undeva, din depărtare, dintr-un apartament, se auzea muzică şi urlete. Probabil un show.
-Da frățică, zii acuma!
Urechile încă îi țiuiau, dar măcar era la linişte.
-Antal, am nevoie de tine, frate!
-Ce e, bă? Vorbeşte!
-E vorba de Bog, nebunule! Am ieşit cu el în oraş, în „Vipera”, şi ne-au acostat nişte cocalari. Erau mai mulți. Eu am fugit, da' pe Bog l-au călcat în picioare, frate. Fă ceva! Am auzit că-s tot în rahatu' ăla de club.
-Băga-mi-aş! Frate, acu-l sun pe Guvid. Să văd dacă are ceva «material brut» de care să mă pot folosi.
-Mulțam' mult, frate! Rămân dator.
-N-ai pentru ce, frate. Şi-aşa mă plictiseam în club.
-Antale, nu închide.
-Ce e?
-Fă-mi o favoare!
-Anume?
-Calcă-i pe muie!

Antal închise telefonul şi-l vârî în buzunar. Respiră adânc. Scoate iar telefonul. Trei şi u sfert. Deschide clăpița şi formeauă un număr ştiut pe de rost. După patru țârâituri, o voce obosită, dar trează, răspunde:
-Da bă! Ce-i?
-Neața, Guvide! Ce faci?
-Am primit nişte marfă şi caut distribuitori acu', plus nişte băieței aici în fața mea care vor nişte «acțiune» diseară. Toate fetele-s pe teren, da' ce să fac, ne descurcăm noi cumva, nu?
-Normaal, frate! Pace! Dă-te dracu' de cocalar!
-Ce voiai?
-Dă-mi nişte julăi. Tre' să frigem nişte frigărui din «Vipera». L-au prăjit pe Bog, frate.
-Să mori tu?
-Da, bă! Serios! Ai ceva namile în seara asta?
-Bă, aş avea ceva-ceva. Uit,.. eu îmi trimit câțiva oameni în fața clubului în douăj' de minute. Da', să fii acolo! Da?
-Bun, frate. Rămân dator.
-Perfect. Am nevoie d-un nou distribuitor printre băieți. E cererea mare de dava şi mă cam lasă curierii. Ai ceva?
-O să mă zbat cât pot, poate-ți găsesc.
-Nu că poate. Poți? Da sau nu?
-Da. Promit.
-Bun. Mă bazez pe tine. Da', bă! Nu ştii să bați la uşă-n gâtu' mă-tii, Antale?! Tre' să-nchid!.. Musafiri... Chestii... Pricepi! Pace!
-Pace, Guvide.

Câteva secunde mai târziu, Antal păşea grăbit spre metrou, cu telefonul în ureche. Nu mai avea mult credit, deci a încercat să fie succint:
-Alo! Shurpy! Dormeai?
-Nu. Luam lecții de vals! Ce credeai că fac?
-Bog şi-a luat mort în «Vipera». În zece minute ne vedem în fața clubului.

-Vin, frate. Ai spate? Aduc omuleț?
-Mi-o dat Guvid, cu condiția să-i fac rost d-un curier. Nu ş' încă de un'e dracu' fac rost. Dar ne descurcăm noi.
-Ştii că cu cineva ca Guvid nu te joci, nu? Ştii că mereu te ajută , dar, dacă nu te ții de promisiuni, te prăjeşte, nu?!
Antal ştia că Guvid manevra cam toate acțiunile, tranzacțiile, traficul şi operațiile pe sub mână din capitală. Era liderul mafiei bucureştene de ceva vreme şi se descurca chiar bine. L-a cunoscut la baschet. Pentru că juca bine, fusese observat de el, şi-l angajă ca şi curier, dar el se lăsase de o vreme. Acum erau doar prieteni. Sigur că ştia că în Guvid avea un spate asigurat. Răsuflă greu.
-Da, ştiu. Pana mea! Vedem noi. Îmi dă el brazi. Tu vino-n «Vipera», în zece minute.
Ecoul vocii sale se auzea sumbru. A intrat în tunelul metroului, pe scările abrupte. Tâmplele îl ardeau şi avea un presentiment aiurea despre faza ce avea să urmeze. În stație, nimeni. Se întreba dacă metroul circula la ora aceea. Dar până să îşi amintească ultima oară când a văzut un metrou circulând la ora 3 dimineața, un hârb de fier vechi se târâia obosit spre Antal. A oprit cu nişte frâne mai bătrâne decât Matusalem şi s-au deschis doar uşile din mijloc. Antal a urcat în vagon şi s-a sprijinit, cu mâinile băgate-n mâneci, de bara rece şi murdară. Şi-a pus cu o mână gluga, în timp ce cu cealaltă mână îşi ținea strâns în buzunar sprayul paralizant, în caz că ar fi atacat. Becul din metrou pâlpâia nerăbdător. Un miros respingător îi strâmbă nasul cârn. Pe un scaun alăturat, un aurolac trăgea cu poftă dintr-o pungă gri, pe care sigla unei bănci abia se mai vedea. Pe alt scaun, o fată se injecta, având o privire extaziată. Se holba la venele ei, sparte. Întoarse însă rapid ochii, curpins de repugnă.
Metroul continuă să se târâie, morocănos, spre centrul oraşului.
Antal se simțea puternic. Se simțea influent. Se simțea important. Avea să calce pe față nişte maimuțe. Bog merită asta.

Alina se simțea, în chip ciudat, foarte singură după plecarea tuturor musafirilor. Singură acasă, cu părinți plecați în străinătate de doi ani, fata reuşea, fără prea mare efort, să aibă singură grijă de dânsa. Sigur, un bairam ici, colo nu strica, pentru expulzarea stresului care era din ce în ce mai mare pentru ea, având în vedere că examenul de bacalaoreat se apropia vertiginos. Însă nu se panica. Ştia că avea tot timpul din lume să învețe, aşa că nu depunea cine ştie ce eforturi în această privință. Stătea acum la geam, cu radioul deschis, privind vremea superbă de iarnă. O melodie tristă. Un jazz. Suspină adânc, cu degetele alunecând cu încetinitorul pe geamul jilav. Respirația ei grea şi caldă, a aburit termopanul. A intenționat să şteargă cu mâneca, apoi s-a răzgândit şi a mâzgălit cu vârful degetelor o față veselă, pe suprafața aburită. Privea mândră la opera ei de artă. Apoi, subit, starea de suferință o acapară din nou, ca o boală de care vrei să scapi, dar care tot recidivează, întinzându-ți resorturile nervilor la maxim. Venea Ajunul. Încă un Crăciun petrecut de una singură. Bine, nu era chiar singură, avea prieteni. Nu voia să pățească precum anul trecut, când s-a bazat că va petrece sărbătorile cu prietenii, dar fiecare şi-au petrecut Crăciunul în familie, Alina rămânând cu buza umflată, într-un bar din Drumul Taberei, privind abătută şi tristă, la televizorul din perete. Acum, simțea că avea o oarecare legătură mai puternică cu cei din jurul ei. Fulgii aterizau precauți pe pervazul ferestrei şi Alina oftează uşor, încât abia se audi ea însăşi. Se ridică greoi de la geam şi-şi priveşte camera. Dezastru. Dezastru cu D mare. Detesta partea aceasta, după o petrecere, când trebuia să strângă în urma tuturor descreieraților şi nebunilor acelora. Într-o secundă, se decide să iasă afară, la o cafea .
«O gură de aer n-ar strica». Spera aiurea ca, atunci când se va întoarce, camera să fie, în chip miraculos, curată. Zâmbeşte la acest gând şi iese afară, lăsând, ca de obicei, uşa descuiată. Nu era mult drum până la cafenea. Vreo două străzi, pe care, dealtfel, le traversă în grabă, înfofolită în sumarul cu care era îmbrăcată. Cafeneaua «Early Morning» era aproape goală. Era ora deschiderii. A păşit neîncrezătoare înăuntru şi s-a

aşezat la o masă, într-un colţ retras. Un chelner nebărbierit se apropie:
-Cu ce vă servesc?
Alina îl priveşte, dar gândurile îi erau pierdute prea departe, pentru a le putea urmări. Apoi rosti, cu o voce care parcă nu era a ei:
-Un Capuccino!
-Imediat.
Chelnerul pleacă şi Alina se surprinde analizându-i pantalonii strâmţi pe corp. Scutură scurt din cap şi bagă ruşinată privirea în pământ.
Băutura caldă ce-a sosit ulterior, îi mai calmă simţurile. Era bulversată total, dar cumva, nu reuşea să realizeze motivele acestei ameţeli mentale. Se juca cu degetul arătător pe marginea cănii şi privea spre traficul de afară, spre lumea care începea să mişune pe străzi. Se gândea la prietenul ei. Se gândea cât de nefericită o făcea. Mai ales pentru că îl vedea rar. Ştia că se ocupă cu lucruri necurate prin cartiere, dar asta o făcea oarecum să se simtă mai în siguranţă. Guvid nu era genul de bărbat care să fie afectiv din cale-afară, dar îi oferea protecţie, cadouri, mici atenţii, iar pe străzi avea mereu respectul cuvenit. Asta o determina să nu renunţe la el. Avea de ales, însă, între iubire şi bani. De multe ori auzise acest clişeu la televizor sau citise în cărţi, dar niciodată nu-şi imaginase puterea acestor vorbe. Era greu. Fericire sau un anume respect şi venerare. Totul sau... Totul? Dar al doilea, acel «tot» era, de fapt, nimic. Era o iluzie deşartă, pe care, totuşi, Alina o vedea, dar prefera să închidă mereu ochii la greşelile lui Guvid, care erau foarte multe şi foarte grave. Dar zâmbea, pentru că, indiferent ce se întâmpla, venea întotdeauna înapoi la dânsa şi asta o făcea să se simtă apreciată, chiar dacă acest sentiment era foarte rar. Ultima petrecere a stat cu Antal, fiindcă Guvid nu a venit. Nu se simţea vinovată. La cât de des o înşela Guvid pe ea... Cu toate că ştia că, dacă va afla, Antal ar putea fi omorât fără prea mari remuşcări, deşi cei doi erau prieteni buni. Tresări uşor. Simţea cum dosul urechilor o ard. Intuiţie feminină? Simţea că ceva nu merge bine. Avea o premoniţie că undeva, ceva, va merge prost. Foarte prost.
Apoi, a sunat telefonul.
-Da dragă? Păi, unde să fiu, în «Early Morning». Da, sunt singură. O.K. Te aştept. Să nu întârzii. Da. Şi eu. Pa-pa!
Când a băgat înapoi telefonul în buzunar, senzaţia de anxietate îi trecuse. În suflet i s-a strecurat o senzaţie de bine, care a încălzit-o. Era ceva diferit. Spera ca presimţirea pe care o avusese, să rămână doar ceva fals, ceva pe care nu te poţi baza. A ridicat mâna şi chelnerul a revenit, sprinten. A comandat ceva pentru Guvid şi s-a aşezat mai confortabil în scaun, lăsându-se purtată de muzica din local, alungând departe toate problemele.

În seara de Ajun, tatăl lui Dragoş stătea la televizor, cu trei sticle de bere goale, trântite pe lângă fotoliu, şi cu o doză în mână, sorbind zgomotos şi înjurând televizorul, când nu-i convenea ceva. Dragoş stătea pe pat, încercând să pară cât mai degajat, cât mai obişnuit cu această imagine. Îşi ura tatăl, pentru că strica atmosfera sfântă a sărbătorii. S-a ridicat în linişte de pe pat, îndreptându-se spre fereastră. Domnul Bercu l-a privit atent, a scrăşnit din dinţi, dar s-a abţinut, contractând pupilele la plasma televizorului, strângând nervos doza de bere în mână şi aruncând-o spre aparat. Dragoş avea lacrimi fierbinţi în ochi şi încerca să privească printre ele ninsoarea de afară, care părea să nu se mai oprească. Se simţea ca un ratat. Tatăl său privea cadourile cumpărate de el, drept dar de Crăciun, dar care încă mai zăceau singuratice şi părăsite sub pom . Deabia acum le-a băgat de seamă:
-Pe asta ai dat tu banii?
Dragoş se întoarce furios, cu sângele fierbându-i de mânie. Totuşi, răspunse calm: (Observatie: ori e speriat ori e manios)

-Da. Ştiam că-ți plăcea să colecționezi brichete originale. Iar cravata mi-a recomandat-o doamna de la magazin.
-Şi-aşa avem probleme cu banii, bă, copil tâmpit! Tu-i azvârli pe toate căcaturile. Nu ştiu ce-i cu tine de ceva vreme! Parcă-ai fi muiere. Aşa te-am crescut eu?
Omul râgâi zgomotos şi l-a țintuit pe băiat cu o privire mânioasă. Dragoş s-a pierdut. A vrut să zică multe, dar a pierdut şirul gândurilor şi, umilit, a băgat capul în pământ, privindu-şi şosetele, prin care două degete ieşeau la aer. Bărbatul continuă:
-Să ştii că eu nu mai pot ține toată casa din salariul meu. Va trebui să te angajezi şi tu pe undeva.
-Dar tată, acum e vacanță, şi mai am şcoală.
-Din câte ştiu, doar zece clase sunt obligatorii. Ce te caci aşa pe tine? Le-ai trecut deacuma. Mai mult avem nevoie de bani decât de studii. Uite şi tu la noi! Uite unde trăim! Sau eşti chior? țipa din toți bojocii domnul Bercu.
Tonul neaşteptat al tatălui l-a înfiorat pe Dragoş, cu atât mai mult cu cât băiatul realiza că acesta avea oarecare dreptate. Apartamentul era o epavă. Totul se ducea, vizibil şi cu repeziciune, de râpă.
Dragoş nu-şi poate stăpâni un suspin de dezamăgire cruntă. Încercă, totuşi, să-şi potolească mânia, proiectându-şi imagini ale mamei sale, care, cu siguranță, l-ar fi înțeles.
-O să caut. Eşti mulțumit?
Bărbatul l-a privit scrutător şi murmură un «Las' că o să văd eu...» şi se întinse şi mai lăbărțat în fotoliu. Câteva secunde mai târziu, a ațipit buştean, sforăind atât de tare, încât Dragoş a avut senzația că tencuiala se va desprinde de pereți. S-a întors cu spatele şi a început să se îmbrace, voind să iasă la aer, fiindcă simțea că se sufocă, de necăjit ce era.
Coborî jos, în ninsoarea puternică. Spera ca un chioşc cu ziare să mai fie deschis, deşi era Ajunul. Voia să vadă de-un loc de muncă. Se gândea la ceva part-time, încât să se ducă şi la şcoală. La scară erau vreo cinci băieți, care râdeau şi fumau. Dragoş a încercat să treacă de golanii care stăteau întinşi în aşa fel, încât toată scara era ocupată, fără loc de trecere pentru nimeni.
-Salut băieți, zise timid Dragoş, simțind cum îl trec toate transpirațiile şi cum o teamă compulsivă îi alerga prin vene.
Toți se întoarseră spre el. Unul dintre ei, din centru, s-a ridicat în picioare şi l-a privit în ochi, cu o țigară în colțul gurii:
-Tu tre' să fii ăla nou. Aşa-i?
-Da, aşa este.
-Şi un' te duci, frate, pe-o vreme ca asta? Stai aici, la adăpost, cu noi. Râdem, glumim, te cunoaştem, făcu altul.
Dragoş l-a privit cu suspiciune, ca şi când o asemenea ospitalitate nu era de aşteptat.
-Mă duc să caut un chioşc de ziare şi să mă plimb puțin. Abia după ce a terminat ce a avut de zis, a realizat cât de stupid părea şi ce gogomănii spusese. Tot grupul a început să râdă zgomotos, iar Dragoş s-a înroşit până în vârful urechilor.
-Să nu-mi zici că te documentezi din ziare, frațioare!
Toți au început să râdă şi mai tare. Dragoş s-a blocat.
-Bă, pasează-l, bă, odată, că crap aici de poftă.
-Nu-i da, bă, că îl trage tot în el, zici că e aspirator.
Dragoş simțea că nu-l mai bagă nimeni în seamă şi că totul revenise la normal. Şi-a dres glasul şi şi-a adunat tot curajul de care dispunea:
-Mă cheamă Dragoş!
Toți întoarseră privirea spre el. Unul dintre ei se ridică, se scutură pe blugi, îşi fixează mai bine fesul pe ochi şi zice:
-Eu îs Bogdan. Da' toți îmi zic Buggy. Dragoş a putut observa o vânătaie mare pe fața lui şi chiar şi cu fesul pe ochi, se vedea un moveu mare sub ochiul stâng.

-Mie mi se zice Ciocan, zice altul, care se ridică şi-i întinde mâna.
Buggy priveşte în jur şi arată cu mâna pe restul:
-Iar el e Pudel, indicând spre un puştan cu părul creț şi mare.
-Bună Pudel, răspunde Dragoş stângaci. Toți râd cu lacrimi şi Pudel îl priveşte cu ură.
-... iar ei sunt Barbar şi Goliat. Întinde arătătorul spre doi băieți care fumau în tihnă dintr-un joint mare, din care puteai sătura zece oameni şi să-ți mai şi rămână. Dragoş priveşte țigara cu formă ciudată, dar tace, neştiind ce e şi nevrând să se facă de râs, din prima seară. Se aşază pe scară lângă Goliat şi îşi propteşte capul în pumni, privind pierdut, ascultând discuțiile.
Buggy îl lămureşte pe Dragoş:
-Din familie mai sunt pe care nu-i cunoşti, dar o să faceți voi cunoştință. Mai este Bog, Antal, Shurpy şi... lista poate continua.
„Despre ce familie vorbea?"
Dragoş se uită atent. Deşi numele semăna cu cel al prietenului său, Biggy, cei doi nu erau deloc la fel. Biggy era mare, făcut, îndesat, pe când Buggy era mic şi pricăjit, dar impunător prin aliură şi voce.
OBSERVATIE: daca e mic si pricajit, cum sa fie impunător prin statura?
-Bă, chiar, unde o fi Antal, de n-o ieşit afară?
-I-o fi găsit Guvid ceva de muncă.
-Eşti prost, bă! Antal nu mai lucrează pentru Guvid, dobitocule!
-Pupă-mă-n...
-Ieşi! Că acu' sar la tine! Tu..!
Dragoş priveşte stânjenit acele scene care într-o anumită lume ar fi stârnit amuzament. Pentru el, însă, era diferit. El nu era golan. Nu se simțea în largul lui, simțea că-l strâng încălțările şi că hainele îi sunt mai mici cu câteva numere bune. Ninsoarea încetase între timp, iar felinarele bolnave luminau slab zăpada proaspătă. Mirosul jointului îl îneca, dar se forța să nu tuşească şi să fie privit ca un începător, deşi, avea o vagă presimțire că acest lucru putea fi mirosit de la o poştă de cei care trăiesc de-o viață pe străzi.
«Ce mai Ajun!», îşi zice, gândind la disputa cu tatăl său din seara aceea. Discuțiile de la scară deja treceau pe lângă el. Era departe, capturat de propriile lui gânduri.
„Dacă stă cu golani, asta înseamnă că asta e şi el? Nicidecum. Era doar un mod de a-şi petrece timpul. Nu se putea vedea făcând acte de vandalism sau cine ştie ce altceva. Era peste imaginația lui. A zâmbit amuzat şi a tras în piept aerul proaspăt al Crăciunului.
În seara aceea adormi uşor, cu gândul la noii săi prieteni, şi la faptul că avea acum pe cineva care să-l înțeleagă. Îi avea pe băieți.
Bucureştiul adormea încet, încet, luând în brațe pe toți cei care doreau o noapte bună de odihnă. Pentru restul, avea atracții dintre cele mai variate.

În fața clubului «Vipera», frigul parcă era mai pătrunzător şi Antal simțea că viscolul îi muşă din carnea de sub blugii largi. Noaptea era inexistentă în club, dar în afară, pe acel pustiu, pe acea alee, Antal simțea pe pielea lui că noaptea există şi aşteptarea îl omoară. Detesta să stea după alții. Un paznic masiv stătea maiestuos în fața intrării. Îşi trase fesul strâns pe ochi. Doi polițişti patrulau şi au trecut prin fața lui. «'vă-n gură de sticleți», îşi zise înăbuşit. Niciodată nu s-a avut bine cu garda. Încă de la doisprezece ani, fusese prins pentru hoție. Fura pentru Guvid şi împărțeau banii pe din două, deşi Guvid nu făcea nimic. Îl prostea, pentru că era mai mic. Însă, la paisprezece ani, când fusese închis pentru vandalism şi posesie de droguri, Guvid a fost cel ce i-a plătit cauțiunea şi îi scăpase fundul de la mari necazuri. Cu anii, îl mira cum, prin relații şi fapte, Guvid a ajuns a fi un mare nume în capitală: un mare lider al „Familiei". Nu era ca în Italia sau în alte mafii, unde erau mai multe familii. Aici, familie însemna gaşcă. Dar, de obicei, când lumea

vorbea de „Familie„, se refereau la imperiul dezvoltat de Guvid, prin trafic de droguri şi proxenetism. Fireşte, Antal a lucrat pentru el. Curier. Era să fie împuşcat odată de un drogat disperat, care voia să-i fure tot ce avea la el. L-a bătut însă de l-a lăsat lat, plin de sânge. Câteva zile mai târziu, a aflat că individul a murit de supradoză, cu marfa lui Guvid, care distribuia direct de la spanioli marfă de marfă, nediluată. A renunțat la această meserie şi se complăcea în a-i face pe plac bossului şi altfel. Prin mici favoruri. Acum trebuia să găsească un curier. Şi repede! Boss nu era genul de om răbdător, sau, mai ales, iertător. Din spate, trei namile de oameni îl strigară:
-Bă, Antale, tu eşti, bă?
-Ce-ați întârzat, bă, atât?! Mi-a înghețat curu' aici!
-Traficu', frate! Traficu'!
-Hai, lasă mangleala, că e dimineață. Ce facem? Intrăm? De fapt... nu! Mai stăm. Tre' să apară Shurpy.
-Bă, Shurpy? Aşa-i zice?
-Da. E fratele meu de-o viață. Nu-l ştii?
-Bă, sinceri să fim, noi îl cunoaştem, dar, din alte circumstanțe.
-Adică? Antal privea speriat. Cei trei priviră unul la altul, iar cel care a vorbit şi până acum, care era, de altfel, bodyguardul lui Guvid, continuă:
-Da, a venit la Guvid pentru nişte marfă zilele astea.
-Du-te bă, că nu e el..
-Ba da, bă, boss'ul aşa-i zicea: Shurpy. Acuma.., nu ştiu...
-Cum bă, Shurpy a meu să bage-n venă? Du-te, bă, că nu ştii despre ce vorbeşti! Am tras de el trei săptămâni să tragă haş, bă, apăi dava.
-Bă, nu ştiu, eu ți-am zis. Poate a luat pentru altu'. Cine dracu' mai ştie în zilele astea! Orice e posibil.
Antal vroia să mai zică ceva, dar tăcu.
„Shurpy?.. Nu! E imposibil! Nu se poate! Mâncă ăsta rahat! Era totul prea fantezist. Shurpy drogat? Dependent de hero? Nu, nu, e hilar. Nu putea fi adevărat."
Antal şi-a scos rapid acest gând nebun din cap şi s-a cutremurat tot. De frig. Shurpy a apărut imediat în peisajul nocturn bucureştean, dar nu singur. Antal beli nişte ochi cât farfuriile. Venise cu şase guzgăi, ditamai băieții.
-Bună seara trupă! zise acesta vesel.
-Salut, frate! Antal şi Shurpy se îmbrățişaseră şi bătură palma. Shurpy continuă jovial:
-M-am gândit să aduc o mică contribuție. Pentru Bog, nu?
Scrâşnind din dinți de mânie pentru ceea ce pățise Bog, Antal zise hotărât:
-Pentru Bog.
Se îndreptară toți, spre intrare. Plătiră biletele şi intrară. Antal a rămas ultimul, şi l-a tras deoparte pe masivul bărbat care păzea uşa. A bătut palma cu el şi i se apropie de ureche:
-Prăjim nişte frigărui. Fă-te că ți-e poftă de-o țigară. Nu durează mult. Guvid te salută!
Şi a intrat în club. Paznicul a rămas ca trăznit. A scuturat nervos din cap. Pentru o clipă a vrut să intre în club şi să-l scoată afară pe acel puştan tupeist. Dar apoi şi-a amintit ce i-a zis: „Guvid te salută." S-a uitat în mâna cu care a dat „noroc" cu Antal. Acolo, lucioasă şi ochioasă, zăcea o bancnotă de cinci milioane. Trase aerul rece în piept, mulțumit şi se depărtă de club, spre şosea. Scoase o țigară dintr-o tabacheră veche, o aprinse şi gândea pierdut la ce va face cu banii câştigați fără efort: „O să-mi iau un telefon nou, de la băieți. Abia aştept." Zâmbea tălâmb, mulțumit de târgul pe care l-a făcut.
„Vipera" nu era un club foarte mare, dar suficient de spațios pentru a lăsa loc tuturor activităților nocturne ce se petrec într-un club care se respectă. Cei unsprezece păşeau măsurat, apăsat, privind în toate direcțiile. Muzica urla în difuzoare, făcându-ți toate organele să trepideze pe ritmul muzicii. Antal fusese izbit de-o problemă şi urlă spre urechea lui Shurpy, ca să se asigure că va fi auzit:
-Aşteptați-mă acolo, mă duc până la baie!
Drumul l-a făcut repede, încercând să facă abstracție de dansatoarele „exotice" de la bară şi evitând vreo doi

traficanți, care se țineau scai de el. A intrat în baie. Un miros infect îi izbi nările. Strâmbă din nas şi şi-a țuguiat gura a nervozitate. Scoase mobilul şi aşteptă câteva secunde ca să nu-i mai țiuie urechile. Apoi formă un număr la care primi imediat răspuns:
-Da, Antale!
-Bă, îs în „Vipera „. Dă-mi un indiciu. Cum arată ăia care v-au acostat?
-Bă, unu' are părul roşcat tare. Adică se observă, pana mea! Nu i-am studiat, că am rupt-o la fugă. Da' pe căcatu' ăla l-am bunghit. Păcat ca Bog n-a mai apucat să fugă, frate. Am sunat la el acasă. L-au dus la spital. E în comă. L-au buşit tare la cap, frate.
Antal se întunecă la față şi zise doar atât:
-Mulțumesc, frate. Mă duc, am treabă.
-Ai grijă! Pace!
A ieşit din baie cu o furie care-i sfâşia plămânii. Băieții lui stăteau la etaj, privind tot peisajul, toată distracția care, încet, încet, se stingea, căci se apropia ora închiderii. Antal se apropie de ei.
-Ce facem, bă? întrebă Shurpy curios.
-Veniți după mine! Aşteptați mişcarea mea.
-Bun. Hai!
Băieții porniră prin club, în urma lui Antal, ce poseda în astfel de momente, un adevărat spirit de conducător. Ochii lui scrutau peisajul. Atmosfera opacă, omorâtă doar câte o fracțiune de secundă de flashurile jocurilor de lumini din local, îl ajutau. Curând, a observat un cap roşcat, într-un grup de cinci inşi cu multe, multe beri pe masă. Stăteau relaxați pe canapea, fericiți, iar Antal citea pe gurile lor veselia şi umorul, fapt care îl întărâta şi mai tare. Se duse țintă spre cel roşcat. Antal privi însetat de mânie cercelul din urechea duşmanului şi, în loc să se depărteze de el, după ce i-a spus ce avea de spus, îi muşcă urechea cu o forță nebănuită, smulgându-i cercelul, cu tot cu o halcă de carne din lobul urechii. Roşcatul făcu o grimasă de durere şi urlă, dar nimeni nu-l Putea auzi. În boxe urla un rock autentic, care zbuciuma din temelii clădirea. Toți unsprezece tăbărâră pe cei cinci şi-i călcară în picioare, lovindu-i furioşi cu tot ce prindeau. Scaune rupte de spinarea celor cinci, sticle sparte în față, pumni, sprayuri şi brişti care tăiau în antebrațe şi coapse, lăsând răni adânci. Antal îl dădea pe duşman cu capul de colțul mesei, însetat de răzbunare şi dominat de melodia de pe fundal, de acel rock nebun. Apoi, a simțit cum e lovit din spate. Până să se întoarcă, pentru ca să răspundă, trei dintre ajutoarele sale săriră pe el şi l-au făcut terci pe atacator. Îl loveau cu picioarele, cu pumnii, săreau pe el şi pe ceilalți şi le măcinau toate oasele şi organele. Toți cinci zăceau acum, scupând sânge, vomitând şi gemand de durere. Antal le făcu alor săi semn să plece. Treaba era terminată. Băieții zăceau lați, mulți dintre ei îşi pierduseră **cunoştința** de mult. Cei unsprezece ieşiră din local la fel de curat precum intrară, râzând zgomotos şi povestind fragmente din măcel. Antal însă tăcea, gândind departe, satisfăcut de răzbunare. Dulce, dulce răzbunare...
«Eu sunt stăpân. Eu nu pierd. Eu nu sunt pregătit să mor. Eu sunt moartea în persoană!», îşi zicea, cuprins de o încredere oarbă în sine şi de un sentiment de împlinire pe care viața de stradă i-l oferea mereu.
Băieții s-au despărțit la prima cotitură de drum, cu hlizindu-se de satisfacție. Autobuzele au început să circule şi soarele începuse să-şi trimită primele raze reci pe Pământ.
Antal îl privea prin fereaastra autobuzului pe Shurpy, care mergea pe jos, cu capul în pământ, spre casă.
«E imposibil, nu are cum... ».
Nu putea crede că Shurpy băga. Era prea de tot. Ce dracu? Îl ştia de-o viață. Lui Shurpy îi era frică numai când vedea un ac. Nici măcar la analize nu se ducea de frică. De unde atâta curaj să-şi injecteze? De unde până unde ideea asta? Era absurd. Se calmă singur, la fel de repede cum se panicase singur, şi lăsă capul pe spate, pe scaunul auobuzului jegos. Apoi privi spătarul curat al scaunului din față. Strâmbă din gură: «Aici ar merge un tag».
Fără ezitare, profită că vehiculul era gol. A scos un marker din geacă şi, cât ai clipi, trase o semnătură îmbârligată pe plasticul rece. Se simțea mândru. Se simțea bine. A ajuns acasă. A privit blocul urât şi dărăpănat. Pe jos zăceau chiştocuri de țigară.

«Fire-ați ai dracu' voi să fiți! Eu îmi rup curu' pentru tovarăşi şi voi stați pe afară şi fumați fără să chemați un frate de ajutor. Da! Da!»
A dat din cap şi a urcat scările. Când descuie uşa, din dormitor se auzi o voce bolnăvicioasă:
-Ionuț, tu eşti, mamă?
-Da, mămică, eu sunt.
-Ai de mâncare în frigider. A adus doamna Raiță, vecina de la trei.
-Mulțumesc mămică.
Antal păşi în camera mamei sale. Bolnava stătea, cu privirea spre perete, pierdută. S-a aşezat lângă ea, dezgustat de propria lui făptură şi de ceea ce făcea. Îi luă mâna în mâna sa şi o privi înduioşat. Mama lui îl privi cu nişte ochi cu irişi albi. Era oarbă. Nu-şi permiteau să o opereze pentru cataractă, care, de ceva vreme, evoluase în aşa hal, încât a orbit. Tată nu avea, fugise când el se născuse, aşa că acum, singurul sprinjin, la bătrânețea întunecată a mamei, era el. Îşi dorea să nu fi fost ce este, dar era singurul lucru pe care îl ştia să-l facă bine. Şi care, în plus, foarte important, aducea bani în casă. Mama lui nu trebuia să ştie că era golan. Nici nu ştia. Îi zisese că lucrează la o firmă de construcții. Se ura pentru asta, dar făcea totul în scopuri nobile. Nu trebuia să arate slăbiciune, întucât avea de-a face cu animale în lumea lui. Era conştient de asta. Şi animalele simt slăbiciunea şi frica. El avea responsabilități. Era al Familiei.
-Am crezut că m-ai lăsat singură.
-Nu mamă, am fost în tură de noapte, a răspuns băiatul întristat, mângâind, cu lacrimi în ochi, părul cărunt al mamei sale şi dându-l la o parte de pe frunte, pe după urechi, într-un chip stângaci.
-Du-te şi te culcă Ionuț, mâine ai treabă.
-Da mămică, mă duc. O sărută fierbinte pe obraz, o înveli şi ieşi în linişte din cameră. Rămase proptit în uşă, înainte să iasă şi-şi privi mama care adormi buştean, de îndată ce a ştiut că el nu a pățit nimic.Oftă, îşi şterse lacrimile şi s-a dus în camera lui, unde s-a schimbat în linişte, s-a băgat în pat şi a adormit repede. Neîntors a drmit, trezindu-se zece ore mai târziu.

«Trag în piept aerul jegos de bucurii»

Bun venit în capitală,
Locul unde faci venit fără de şcoală,
Unde fiecare nu ascunde ce vrea să pară,
un oraş cu prea multe fețe:
cine vine tre' să-nvețe,

că oricine e judecat după aparențe!
Lumii nu-i pasă ce ştii,
ci ce clasă deții!
Nu contează de unde vii,
doar ce o să devii.
Reguli nescrise rup vise unul după altul.
Drumuri deschise devin închise...priveşte iadul!
Copile vinovate afişând pupile dilatate.
Pastile digerate le fac psihic la bile, din premiante.
Unde dragostea devine stres.
Unde, dacă faci bani puțini, e bine să-i faci des!

Unde portofelul tău coboară din tramvai înainte cu o stație,
dacă nu eşti atent.
Unde fiecare e un foc latent,
instabil în comportament,
gata să-ți facă un compliment complet gratuit,
te lasă complet aiurit.
eşti total ancorat în concret, ai murit,
lipsit de spirit continui drumul
lipsit de lumină, pe străzi întunecate,
unde banul ți-e singurul frate.
Aici tu n-ai nimic, când ai de toate.
Şi cu toate astea, numai cine nu vrea, nu poate!
Bucureştiul te-nvață să lupți, apoi înveți să pierzi singur.
Totuşi, n-aş vrea să fiu în altă parte.
Sunt sigur...

E locul unde poți fi prim actor cu rol de cascador,
sărind de pe bloc fără saltea, ajungând într-o secundă la 3 metrii în subsol.
e loc destul la vorbitor,
când, după un omor sau jaf la mall eşti prins.
Iar poliția te invită la un ocol,
Devii un spectator distins
în lumea facultăților cu gratii.
Este oraşul plin de patimi,
e locul unde n-ai timp de discuții când eşti prins la mijloc
fără un bonus pentru câinii străzii.
N-ai chef de scăpare.
E locu' unde fiecare încearcă să apere, cum poate, ce are.
Micul Paris la 1800!
2003, doar visul unor vremuri demult dispărute.
Totul arată un Bucureşti plin de teroare,
cu străzi întunecate ce păstrează cam aceeaşi duhoare.

În spatele figurilor banale
se ascunde adevărul că Bucureşti e un mare spital de boli mintale.
Oare sunt toți stăpâniți de complexe? Poate.
N-are sens, însă nu vezi nici un om vesel,

Nici chiar în locul de unde poţi să-ţi procuri tot ce vrei,
la preţul greşit, în valută sau lei.
E super ofertă de suflete.
Tot ce-ţi doreşti, îţi iei.
Ce nu-ţi aperi, pierzi.
Ce nu vrei cu adevarat, nu ai.
Ce iubeşti, nu dai.
Şi dacă păşeşti greşit, o să-i suni p-ai tăi de la secţie,
sau-i pun p-ai mei,
care sunt mult mai răi,
să-ţi dea o lecţie,
dacă-mi greşeşti mie.
Căci sunt reguli care ar trebui să se ştie.

Bucureştiul este casa, buticul de la colţ, e masa,
nevastă-ta-i amantă, destinul tău e dat în mantă,
degeaba crezi c-ai învăţat să respecţi!
Adevărul?!
Hmm!..
Doar fantezii pentru profeţi!

Linişte mormântală. Într-un apartament luxos, ultra dotat cu mai mult decât ar avea nevoie vreodată cineva, Shurpy înjura zgomotos, scotocind prin sertare şi aruncând nervos tot ce găsea în dulapuri. Până la urmă a intrat în camera părinţilor.
«Sertarul mamei! Ce bou sunt! Trebuie să aibă! Ce doctoriţă nu are mereu la îndemână un garou?!»
Păşeşte prin casă, pe covorul persan pufos, deschide uşa şi intră. Un miros plăcut de levănţică îi inundă nările.
«Dezgustător!»
Lasă papucii de casă la intrare şi se repede spre birou.
„Încuiat? Băga-mi-aş!..„
Cu pupilele contractate, trage puternic şi un sunet de lemn rupt îl anunţă că a reuşit să smulgă din ţâţâni sertarul din lemn de mahon. Tremurând de nerăbdare, scotoceşte printre lucruri. Până la urmă găseşte ce a căutat. Un garou transparent, de culoare albăstruie, numai bun! Pune la loc sertarul cu grijă, astfel încât să nu pară ca fusese rupt din încuietoare. Dacă te uitai atent, se putea observa, altfel,nu.
„Şi-aşa îs rar acasă, nu vor băga de seamă.”
A ieşit din încăpere cu garoul în mână, mândru şi fierbând de o nervozitate acută. Pe masa din bucătărie îşi înşiră toată recuzita. Este şi o seringă. O folosise şi data trecută. Nu-i nimic. Este a lui. Câteva grame de dava, într-o punguţă transparentă, o linguriţă ruginită şi veche. Nici nu ştia de unde o avea, dar nu se gândea s-o schimbe. Era conservator în această privinţă, prostească, de altfel. Desface prudent punguţa, pune în linguriţă marfa şi o încălzeşte, atent la transformările ce au loc. Sfârâitul prafului anunţă că e gata. Pregăteşte seringa şi se chinuie zece minute să-şi lege garoul. De fiecare dată avea problema asta. Nu băga de mult, dar avea deja suficientă experienţă. Deodată, căzu pe gânduri, privind seringa pusă strâmb pe masă şi garoul care nu-l strângea deloc, refuzând să-şi facă meseria.
„Iar am luat pe datorie de la Guvid. Dacă nu fac rost de bani, mă arde ăsta. Ce dracu fac? „
Pe chipul lui se instalează, nu frica, ci ceva mult mai puternic: panica. Se crispează:
„Dumnezeii mă-tii!!!”, urlă, trăgând faţa de masă şi răsturnând pe jos, pe gresia din bucătărie, tot ce avea pe

masă. Se ridică, își bagă mâinile prin părul des, îndreptându-se spre fereastra închisă. Cu mâna tremurând, o deschide şi aerul rece începe să-şi facă efectul de calmant. Privea cum lumea își urma cursul firesc, fiecare cu grijile lui minuscule, de rutină. Îi ura pentru asta.
„Habar n-aveți voi!", dă, în semn de reproş, din cap, nemulțumit.
Ar fi vrut să vorbească cu cineva. Antal? Nu! Nu trebuia să știe nimeni de faptul că băga. Era doar a cincea sau a şasea oară, dar deja, dacă treceau două sau trei zile fără să bage, nu mai era el. Tremura şi simțea că înebuneşte. Dar știa că, dacă nu face rost de bani pentru Guvid, avea de pierdut. Mult! Se întoarse spre bucătărie şi începu să curețe, calm acum, mizeria făcută la nervi S-a aşezat apoi în fund, pe gresia rece, rezemat de-un perete, în colț. Strânsese hotărât garoul şi-şi privi venele cum se umflă. Căută o venă negăurită şi băgă acul, fără prea mari temeri. Prima dată a fost mai greu, căci îi era frică de ace. Dar acum nu avea nici un fel de reținere. Lichidul albui din seringă s-a înroşit puțin, căpătând o coloratură rozalie. Apăsă pe piston şi simți o căldură deja bine cunoscută, invadându-i corpul. Apoi opri, trase sângele în seringă şi apăsă din nou, energic, şi fiecare celulă a început să geamă de fericire, de împlinire. Lăsă capul pe spate, rezemat de peretele zgrumțuros. Ținea ochii închişi şi continua să injecteze, cu un zâmbet ciudat pe chipul luminat de plăcere. Toate grijile dispăruseră. Faptul că părinții lui veneau foarte rar acasă şi mereu avea scandal cu ei, faptul că datora bani mulți lui Guvid şi că putea fi „curățat", dacă nu ieşea cu nişte caş de undeva, totul, absolut totul, se ridicase undeva deasupra lui. Nimic nu mai conta. Se simțea ca un zeu. Avea senzația că nimic nu-i poate face rău. Totul era mai frumos, mai paşnic, mai simplu. Extraordinar. Putea rezolva acum orice problemă a umanității. A desfăcut garoul şi s-a ridicat, cuprins de o stare de bine, de linişte interioară. Ascunsese seringa, garoul şi punguța în care şa mai păstrat de-o doză şi s-a aşezat în pat. Însă nu avea stare, aşa că se ridică şi aprinse televizorul. Vocile treceau pe lângă el. Ştirile. Reclamele... La unele râdea, fie din senin, fie că aşa avea chef. Râdea în hohote, bătând cu palmele de genunchi, fericit. Viața lui era aşa frumoasă. Ar fi ieşit la aer, dar era prea devreme. Era dimineață. Nici nu mâncase şi băgase o doză. Ținea şi de foame şi de toate. Nu avea nici un fel de poftă, doar să stea. Să frece menta, cuprins de un extaz cât se poate de frumos, dar ciudat, artificial creat. Marfa adusă de la spanioli de Guvid era al dracului de tare. Îl anunțase de asta. Avea dreptate, era bună. Bună cu spaimă. Fiecare organ, fiecare atom îi vâjâia sub o perdea de bună dispoziție. Sună telefonul. Până să ajungă greoi la el, acesta se-a oprit. Îl privieşte şi pufnşțte într-un râs sadic, chiar demonic. Trece pe lângă oglindă, se strâmbă la ea şi se aşază din nou în pat. TV-ul devenise de mult un accesoriu în plus. Nu-l mai auzea. Era deasupra tuturor, era Dumnezeul tuturor făpturilor de pe Planetă. Nu înțelegea de ce toți priveau heroina ca pe ceva rău. El se simțea excelent şi nu avea de gând să se oprească din exploatarea acestei mine nesecate de binefacere. Nu se simțea dependent. Ştia că atunci când o să vrea, o să se lase fără probleme prea mari. Privea tavanul cu fiecare muşchi relaxat. Camera îi părea mai înaltă. Nu înțelegea de ce, dar şi geamurile păreau mai mici, mai ovale. Ciudățeniile însă nu-l mirau foarte tare. Davaua îi încălzea corpul şi-l elibera de orice stres. Asta îl enerva cel mai mult. Stresul. Nu voia să trăiască sub semnul acestui criminal de creiere. Voia să fie lipsit de acest factor. Heroina îl ajuta. Asta era clar! Se scărpină pe brațul drept şi dădu să se ridice, dar picioarele îi erau amorțite. Înțelese că efectele începeau abia acum să apară. Închise ochii şi se lăsă purtat de val, purtat de nostalgia răspândită acum din vene în tot organismul său şubred. Cu un ultim efort, mişcă o mână pe telecomandă şi schimbă pe-un canal de muzică. Dădea acum din cap, cu ochii închişi, pe muzica ascultată.Totul părea mai frumos şi fiecare melodie era mai frumoasă, mai dulce. Totul era atât de uşor... atât de uşor...

Ascunzându-şi nervii în chip nemaiîntâlnit, Guvid stătea la biroul său, jucându-se cu un stilou negru între degete. Trabucul din colțul gurii pufăia încet un fum uşor, înecăcios. Privea persoana din față, care stătea spăşită în fața sa, cu privirea în pământ, tremurând din toate încheieturile:

-Mai amână-mă o săptămână şi-ți dau banii, promit Guvide, doar mă ştii!
Guvid îl privea şi ochii albaştri păreau acum că se înroşesc sub nervii care-i umflau, încet, dar sigur, venele gâtului. A aşezat stiloul pe masă, pufnind a dezaprobare. Mai erau două persoane în cameră. Doi bodyguarzi. Unul stătea la geam, privind spre lumea de afară şi învârtind o monedă pe monturile pumnului stâng, celălalt stătea pe un scaun, lângă uşă, jucându-se cu un yo-yo roz. Amândoi în costume bleu-marin şi pantofi albi. Guvid purta un costum Versacce, negru, la fel şi pantofii. Cravata era albă. Bărbatul din fața lui, care la o primă vedere părea să aibă vreo douăzeci şi nouă de ani, avea o barbă proaspăt crescută şi ascuțită, părul tuns scurt şi o cicatrice în obrazul drept. Nu avea curajul să-l privească pe boss în ochi. Îşi privea adidaşii murdari şi rupți în colțuri. Atunci, vocea impunătoare a lui Guvid îi sună în ureche, pe cât de calmă, pe atât de înfricoşătoare:
-Mă, a câta oară e când te amân?
-Şefu'! hai să ne-nțelegem cumva. Eu... eu am bani. Dar i-am împrumutat în altă parte. Da' tre' să-mi aducă sor'mea nişte caş şi, de îndată ce-i primesc, ți-i dau.
-Te mai întreb o dată, şi, bagă bine la tărtăcuță, o singură dată doar: A câta oară e când te amân?
Figura bărbatului se întunecă şi acum se juca nervos cu degetele, pocnindu-le non-stop. Bodyguardul de la geam, Cezar, s-a întoars spre el încruntat:
-Mai lasă dracului degetele alea, că rămâi fără ele!
Ca prin minune, pocniturile se opriră. Bărbatul şi-a adunat tot curajul de care dispunea şi zise:
-E a patra oară, dar nu consecutiv. Adică... am mai şi plătit...
Deşi paznicii lui păreau exasperați de penibilitatea acelui personaj, Guvid îşi păstra calmul. Se vedea că are stofă de lider, un adevărat spirit de învingător.
-Mă, da' tu crezi că aici e... ce? Mă, da' voi toți luați, mă, dava pe datorie şi haş şi mai ştiu eu ce marfă şi veniți să-mi ziceți că nu aveți să dați înapoi? Păi, bă, eu când ştiu că mi se rupe curu' de foame, nu împrumut, bă, că mă mănâncă câinii, băăă, căcat împuțit ce eşti!
Deja începu să se enerveze şi vocea lui începea să crească în intensitate, acustica încăperii ajutându-l cu un ecou metalic al candelabrului ce atârna deasupra biroului din lemn de nuc. De altfel, camera era bine aranjată. Un covor roşu aprins, pe care, câteva măsuțe cu trei picioare, din sticlă, țineau vaze scumpe şi statuete în miniatură. Pe pereți, tablouri care valorau destul de mult, cumpărate la negru, armonizau încăperea. Un şemineu mic, dar elegant, decora inspirat peretele stâng. Plante, multe plante. În fiecare colț. Ai fi zis că practică vreun obicei japonez străbun de aranjare a florilor. Un trandafir, un cactus frumos, un ficus gigant şi câteva plante agățătoare întregeau peisajul cu un verde care contrasta frumos cu roşul scânteietor al covorului.
-Mă, tu crezi că eu sunt prost? Zi-mi! Îți arăt eu ție, aşa, a prost?
-Nu! Nu, şefu! Nu am zis asta. Doar că nu am bani şi că vă implor!, vă implor!, să mă mai amânați măcar cu o săptămână şi vă aduc banii.
-Drogați împuțiți! Bă! Nu te crezi nici tu de ce zici, darămite eu. Eu dacă te las, te duci acasă, îți vinzi rahatul ăla de televizor şi îți iei de la ăia alde' Biggy marfă. Care, pe deasupra, e şi nasoală. Băăă! Tu ştii cu cine vorbeşti?!
Bărbatul tremura din toate încheieturile, în spasme care, probabil, se datorau lipsei de heroină şi de bani pentru a o plăti. Tăcuse şi aştepta ca bossul să continue. Guvid îl privea, gâfâind de nervi.
-Te doare ceva? întrebă, văzându-l cum tremură.
-Nu... dar... Până şi ochii-i scânteiau involuntar, vorbind fără să gândească ceea ce simțea:
-Tare bine mi-ar prinde o doză acuma.
-Ți-ar prinde bine o doză, zici, făcu Guvid, în pragul unei crize de nervi, pe care şi-o masca excelent sub un calm desăvârşit. Stai că-ți dau acum o doză, să te mai calmez, bine?
-Da, şefu', să trăiți! zice omul, disperat, cu o figură rugătoare.
De pe scaunul capitonat, Guvid a dus mâna la sertar, l-a tras şi a scos din el un pistol negru, cu amortizor. Până ca omul să poată reacționa, Guvid descărcă în drogat un încărcător, fără nici un fel de problemă.

Amortizorul pâlpâi de şase ori, cu un clinchet surd. Bărbatul zăcea acum cu capul pe spate, pe scaun, cu mâinile pe lângă corpul lipsit de suflet, sângele scugându-se lent de pe tricoul negru pe blugii rupți şi spălăciți. Bossul îl priveşte dezgustat, dar cu o grimasă de plăcere pe chip:
-Luați-l de-aici!

Într-un local select, undeva pe lângă podul Grand, la dos, Guvid stătea de vorbă cu Antal, la o masă retrasă, pe o canapea foarte comodă, de un verzui spălăcit, într-un fum gros ce acoperea aria vizuală, dar şi olfactivă a celor doi. Bossul servea a patra cafea, fumând țigară după țigară, în timp ce Antal avea în mână o bere, pe care o sorbea, parcă savurând fiecare strop şi încercând să dea de gustul fiecărui ingredient. Au discutat despre Familie, despre cum merg afacerile. Cei doi de mult n-au mai avut ocazia să vorbească. Deseori, când era la ananghie, Guvid îi cerea sfatul lui Antal. Acum, era o pură discuție între doi prieteni la cataramă. Unul rămas pe străzi, altul controlând străzile cu o dibăcie ieşită din comun. Vestimentațiile celor doi contrastau puternic. Noroc că nu-i putea vedea nimeni prin fumul gros. Antal era îmbrăcat într-un hanorac larg, Ecko, blugi largi şi nişte Air-Jordanuri în picioare, cu un bling mare la gât şi-un batic în cap, pus peste frunte şi legat la ceafă, ca pitații. Guvid avea un costum alb, imaculat, o cravată roşie, şi fuma din **port-țigaret**. Avea părul dat pe spate, cu gel iar manşetele cămăşii negre ieşeau de sub sacou, în chip elegant.
-Bă, Antale, eu am rămas fără curier, tu înțelegi ce zic?
-Da, caut bă, caut, doar ştii ce aiurea e, nu? Nu prea se dau puştanii în vânt după aşa ceva. Dar găsesc, fii fără griji.
-Bă, da' până găseşti, fă-o tu. Măcar câteva zile, ştii doar că iese mălai bun din asta.
-Ştii bine că m-am retras din activitate. Nu-i filiera mea. Eu, o porție de haş când şi când, o distracție şi... na!
-Da' bani de unde faci rost? Aaai? La asta te-ai gândit?
-Păi nu lucrez pentru tine, boule?! Dar nu mai sunt curier!
-Da, ştiu, bă. Dar, ca curier, scoteai mai mult caş decât un simplu executant sau mesager. Ce, îți place să mergi prin toată capitala în căutare de clienți pentru fetele mele sau pentru marfa mea? Nu era mai bine când... Şi s-a oprit. Ştia că viața de curier nu era una uşoară. Nu era dedicată celor slabi de înger în nici un caz. Aveai nevoie de curaj antâia, ca să poți umbla cu un ghiozdan cu jumătate de kilogram de heroină în el, cu ochii în patru la gardă şi la toți care te ştiau de curier şi te puteau lăsa lat în boscheți, plecând cu marfă cu tot.Antal avuse probleme de genul. Dar el, şeful, avea sânge rece. Nu se juca. Ştia că, dacă era nevoie, puştanul băga cuțitul în beregata cuiva, fără remuşcări.
-Şi pe deasupra, îl mai am şi pe căcatul ăla de Biggy, care nu ştiu de unde pana mea face rost de marfă, da-mi face opoziție. Bă, eu pierd clienți cu pişcotu' ăsta. Şi nici măcar nu are marfă bună ca a mea, dar umblă vorba că o dă la juma de preț față de a mea. Frate, dacă aflu cine e, îl calc pe față, înțelegi? Trase tare din țigară, arzând-o pe jumătate, şi pufăi fumul afară. Antal observă cum fumul din gura lui se amestecă cu imensitatea ceții din club.
-Bă, nu ştiu ce să zic.
-Dacă lumea te-ar revedea pe străzi ca curier, nu ca acum! Acum eşti pe silențios, în gâtu' măsii . Altădată, când lumea te vedea cu ghiozdanul ăla alb în spate, ştiau la ce să se aştepte. Chiar azi l-am prăjit pe-un curcan. Nu avea să-mi plătească marfa.
-Cum, bă?
-În birou. L-am împuşcat, dă-l dracu'. Îi ardea să-i mai dau o doză şi el era rupt în cur de bani... Na! Se mai întâmplă. Aşa i-a fost să-i fie! Tu, drăguță, ce mai faci? Ce mai face mama ta? Cum te descurci?
Antal nu a fost surprins, nici măcar puțin, de schimbarea bruscă de subiec:
-Coae, e greu! Nu vede. Delirează. Nu cred că o mai duce mult. Mă deprimă. Ştii tu!
-Aşa-i frate, te înțeleg perfect, stai tu calm.

Şi aşa era,îl înțelegea perfect, fiindcă Guvid şi-a văzut mama lichidată în plină piață de doi huligani, pentru un nenorocit de portofel. Tatăl lui făcea pârnaie încă de la douăzeci de ani. Nu-l cunoscuse. Era condamnat pe viață, pentru că aruncase o femeie de la etajul zece şi a împuşcat-o-n spate când era în cădere liberă. Se pare că era amanta lui, care îl amenința că se va duce să-i zică soției, adică la mama lui Guvid, despre ei doi. Aşa că, a dat-o la o parte, pur şi simplu. Ştia că acel calm şi acea stăpânire de sine şi talentul de a lua decizii importante în clipe importante, le moştenise de la babacu'. Acum era pe picioarele sale, din nimic sădise un adevărat imperiu. A urmat o scurtă clipă de tăcere, după care Guvid a continuat:
-Bă, tu ştii ce zic eu?
-A?
-Că Biggy cumpără marfă prin gâze ca ăsta de azi, le diluează şi le vinde la juma' de preț.
-N-ar fi exclus, zise Antal, preocupat de situație. Profitul bossului îl interesa. Erau şi banii lui în joc.
-Băga-mi-aş! îşi înăbuşi înjurătura în țigară.
-Uite oleacă la aia de la bar! Frate, da' slabă mai e!
-Bă, nu cred că există cuvânt în limba română pentru cum arată aia!
Cei doi începuseră să râdă zgomotos. Erau destinşi. Fumul se deşiră rapid şi acum se puteau privi în ochi:
-Cum a fost petrecerea pe care a dat-o Alina?
Antal s-a albit. Ochii electrizanți ai bossului îl analizau atent. Credea că aflase că fusese cu Alina în noaptea aceea. Dădu în bâlbâială. Apoi a observat calmul celuilalt, care continua să vorbească:
-Eu n-am putut să vin, am avut nişte.. afaceri de rezolvat. Mă-nțelegi tu!
Evident, Antal pricepuse că era vorba de încă un „aranjament", încă o înmormântare aranjată. Nu-l mira. Aşa se petreceau lucrurile. Aşa era dintotdeauna. Guvid avea pile la fiecare secție de poliție şi arma de toate zilele, mita, funcționa eficient, sută la sută, de fiecare dată.
-A fost mişto, adică, pana mea!, a fost băutură... marijuana... p-asta tu ai trimis-o?
-Da' cine altcineva, bă? Am vrut să trimit şi nişte fete, da' s-ar fi supărat Alina, îți dai seama. Unde să trimit prostituate la un show dat de femeia mea?
-Aşa-i, frate. Pace!
Cei doi bătură palma râzând şi acum stăteau calmi, privind prin clubul care se rarefia. Lumea venea, stătea, consuma, dar mai şi pleca acasă.
-Bă, hai să mergem şi noi, dar mai întâi, uite ce-i!
Antal ciuli urechile. Ştia ce va urma. Ultimatumul.
-Ai două săptămâni. După revelion, eu vreau să am curier. Biggy îmi ia toți clienții. Ai înțeles? Dacă nu găseşti până atunci, tu vei fi din nou curierul meu. Tu alegi. Salut!
Se ridică sprinten şi iese afară, salutând barmanul. Barmanul l-a privit pe când se depărta, ştergând un pahar de wisky. Nu şi-a luat ochii de pe el, decât când a dispărut în noapte.
Guvid a ieşit din local. Înainte de a urca în masină, un Mercedes C Classe, şi-a scuturat costumul.
Antal privea visător la maşină. Noaptea era rece şi frigul măcina tot ce prindea. După ce a iesit Guvid, o vreme încă s-a mai auzit scârțâitul uşii. Chelnerul care strângea scaunele şi le punea cu picioarele-n sus pe masă, avea o privire încruntată: „împuțiți!"
Pe stradă, felinarele erau singura sursă de lumină pentru Antal. Cerul era înorat, deşi ninsoarea nu se mai abătuse asupra capitalei de zile bune. În schimb, era un ger de făceai pe tine. Zăpada scârțâia şi el păşea leneş, spre blocul unde stătea Shurpy. Cei doi aveau o întâlnire cu unu' „Căciulă" , care le promisese mai demult nişte „Maria-Ioana" ieftină şi bună. Le era dator vândut, că-l scăpaseră de la zdup, fireşte, cu conexiunile bossului. Încă era bântuit de gândul că Shurpy era dependent de hero. Totuşi, nu se îngrijora. Dacă era cineva care să ştie totul despre viața lui Shurpy, acela el era, cu siguranță. Păşea acum mai sigur pe dânsul, spre Titan. Nu mai avea decât douăzeci de minute de mers şi va ajunge la căldura apartamentului de cinci stele al fratelui său de stradă. Îşi amintea cum i-a trecut glonțul pe la ureche mai devreme, când cu Guvid şi faza cu Alina. Răsuflă uşurat.
„M-au trecut toate transpirațiile, să mor eu!"

Mai presus de orice, avea acum două săptămâni de zile să facă rost de-un curier, altfel ajungea el să fie ce a fost. Meserie murdară şi plină de riscuri, pe care el nu mai avea aceeaşi tragere de inimă s-o facă, ca la început. Era însă aproape convins că va găsi pe cineva. Îşi propusese să facă tot posibilul să nu ajungă iar o țintă. Avea să găsească pe cineva pe care să-l prostească să facă asta!

Răsfoind ziarul cu nerăbdare, la secțiunea de joburi part-time, Dragoş gândea pozitiv: „Voi găsi, voi găsi". De fiecare dată însă, ajungea prin a trânti ziarul de pământ şi drăcuind zdravăn. Colac peste pupăză, tatăl său îl freca zilnic la cap, când venea de la muncă:

- Ți-ai găsit ceva?

Era strigător la cer. Era vacanța lui şi nu se putea bucura de ea. Una peste alta însă, gândea că, în curând, se va termina anul. Încă un an fără nici un fel de realizare pentru el. Se complăcea să creadă că, pentru el, era mai bine doar să lase timpul să treacă la întâmplare. Refuzase de mult să mai fie adeptul vechiului proverb care zicea că îți faci propriul viitor. Dragoş aştepta, cu capul la cutie, ceea ce avea să vină, foarte umil şi inconştient. O bormaşină din blocul vecin îi sfredelea creierii şi nervii. S-a ridicat de pe fotoliu, a pus calm ziarul pe masă şi s-a dus în camera lui, să se întindă. La uşă, cineva a sunat de două ori. Apoi totul redeveni calm. S-a dus la uşă şi a privit pe vizor. Prin micuța găurică prin care privea, ochiul i se făcu mai mare, de mirare: Pudel şi cu Goliat stăteau în față. Descuie şi deschise, dar tremurând tot de emoție.

-Bă, tu-ți ții uşa încuiată? Ce dracu?

-Da, din obişnuință, minți Dragoş.

-Bă, uite care-i treaba, hai p-afar'. Ne plictisim.

-Da' vă aveți unul pe celălalt, zise Dragoş râzând zgomotos. Ceilalți doi au început şi ei să râdă, încât scara blocului se cutremura.

-Hai, că ies acuma. Să trag ceva pe mine.

Dragoş reintră în casă cu inima vrând să-i iasă din piept şi s-o ia la fugă prin sufragerie. Entuziasmul îi alerga prin vene. Pentru prima oară în viața lui, era chemat afară, indiferent cu ce motiv.

„E o evoluție", îşi zise.

Se îmbrăca țopăind cu un crac al pantalonului luat şi altul târâindu-se pe jos. Fugea dintr-o parte în alta şi îşi trăgea o şosetă în picior cu o mână, în timp ce cu alta se spăla pe dinți cu o periuță care abia dacă mai avea vreun Dumnezeu. A ieşit pe uşă, grăbit, fără să-şi mai ia fes. Cei doi nu mai erau acolo, dar se auzea larmă de la parter, de la scară. Încuie uşa şi coborî repede până jos, dar, la ultimul etaj, şi-a calmat fuga, ca să pară stăpân pe situație. Pe scări, doar cei doi, trăgând dintr-un joint mic şi amărât, deşi încă nu era nici măcar dup'amiază. Dragoş se-a aşezat şi el, leneş, oftând.

-Vrei? întrebă Pudel, încercând în acelaşi timp să țină fumul în piept, pironindu-l cu nişte ochi hilari, ieşiți din orbite.

Dragoş a avut tendința să pufnească în râs, dar s-a stăpânit şi a rămas serios. A dat din cap, sincer, în semn că nu.

-Cred şi eu că nu vrei! Asta e marfă? E rahat! sări Goliat, scuipând nervos pe zăpada murdară şi înghețată. Pe stradă mai trecea ocazional câte o maşină, stropind în stânga şi în dreapta mocirlă, care fusese cândva, o zăpadă albă şi pufoasă, imaculată, parcă luată din poveşti.

Pe Dragoş l-a stăbătut un gând:

□Toate lucrurile bune şi frumoase ajung, până la urmă, să fie atât de murdare încât să-ți fie silă să le priveşti. Seamănă cu viața mea."

-Mergi undeva de revelion? A întrebat după cinci minute Goliat, rupând astfel tăcerea. Dragoş a înțeles de ce se plictiseau. Nu aveau subiecte de discuție.

-Mă inviți în oraş?

Pudel pufni în râs, cu tot cu fumul din piept şi acum tuşea zgomotos, de credeai că e pe moarte.
-Nu, bă, eram curios.
-Nu ştiu, nu cred că am vreo invitație.
-Să mă cac în el joint şi-n marfa de căcat a lu' Biggy! scuipă Pudel pe zăpada neagră şi aruncă jointul în boscheții goi. Asta-i marfă, bă? E tâmpenie! Degeaba e ieftină, dacă nu e bună de nimic.Ce naiba face Guvid? Se lasă pe tânjeală?
-Da' nu-i vina lui că tu eşti prost şi iei de la Biggy! a râs Goliat.
Dragoş îi privea pe cei doi şi căuta mereu orice, orice de care să se poată agăța, ca să intre în discuție. Pudel răspunsese nervos, cu o venă pulsându-i în tâmplă:
-Da' nu-i nici vina mea că pe străzi n-am mai văzut un curier de-a lui Guvid de câteva săptămâni bune, frate!
-Asta aşa-i.
-Poate şi-au luat vacanță, a replicat Dragoş, încercând să destindă atmosfera. Nimeni, însă, nu a râs. Era ca şi cum nimeni nu-l auzise. Pe scări se auzeau paşi. Era Buggy cu încă un băiat.
-Oooo, salut Bog! Când ți-au dat drumu' de la reanimare?
Băiatul căruia i se adresa Pudel era înalt, cu ochii verzi, dar cu fața bine ascunsă sub cozorocul şepcii. Totuşi, la o privire mai atentă, Dragoş observă umflăturile încă vizibile de pe fața lui Bog, rămase de la incidentul din «Vipera». Nu privea pe nimeni în ochi, ci ținea capul în pământ, dar şi aşa, părea impunător, cu o voce groasă şi un spate lat, accentuat de geaca groasă şi largă de iarnă, pe care o purta.
-Te simți mai bine? se interesă Goliat.
-Glumeşti? Azi am făcut progrese. M-am ridicat singur din pat!
Toți râdeau. Buggy interveni:
-Bă, ia lăsați-o dracului de treabă. Mai bine ziceți unde naiba facem revelionul! Antal a vorbit cu Alina şi a zis că nu poate să ne sponsorizeze de data asta. I-au venit babacii acasă. Rahat!
Toți îl priveau trişti. Dragoş a încercat şi el să facă aceeaşi figură deprimată.
-Poate la Shurpy? Dacă pleacă ai lui într-o vacanță de vis prin Alpi şi-l lasă pe ăsta acasă, ca de obicei, atunci mergem la el. Dar să nu ne pună dracu' să spargem ceva, că ăsta are numai unicate prin casă.
Toți se prăpădeau de râs.
-Moară mama! Parcă mergi prin muzeu în casa lui!
Dragoş râdea şi el cu lacrimi. Mulți din cei despre care se vorbea mereu din „brigadă", nu-i cunoştea. Dar se gândea serios că-şi va petrece revelionul cu băieții şi atunci va avea timp berechet să-i cunoască pe toți. Da! Se hotărâse! Aşa va face!
-Să-l sunăm şi să-l întrebăm?
-Păi, ar cam fi cazul, bă, că mai sunt doar două zile până la revelion. Avem treabă! Toți se priviră cu subînțeles. Buggy s-a uitat spre Dragoş:
-Mergi?
Se lăsă o linişte mormântală. Între timp, Bog a început o convorbire telefonică cu Shurpy. Dragoş a înțeles că acum era momentul. În aceeaşi fracțiune de secundă, o siluetă bărbătească apăru la scară. Era tatăl său, venind acasă de la servici, pentru pauza de masă. L-a privit în ochi pe fiul său, simțindu-se trădat că stă afară cu lepădăturile acelea.
-Vii sus?
Dragoş a simțit nevoia intempestivă de a-l înfrunta, de față cu băieții.
-Nu, mai stau.Vin şi eu acuşi.
Domnul Bercu a observat privirile reci ale celorlalți şi a simțit nevoia de a comenta ceva, dar s-a abținut. În timp ce urca scările, însă, mormăia amenințător:
-Discutăm noi în casă!
Dragoş înghiți în sec. Ştia ce însemna asta. Un scandal de obicei soldat cu el mâncând bătaie de la taică-su. S-a prefăcut nepăsător şi a adoptat un ton hotărât, adresându-se celorlalți:
-Bineînțeles că merg la revelion cu voi!

A bătut palma cu Buggy şi se îmbrățișară, ca să pecetluiască învoiala.
-Am o veste bună şi una rea, făcu Bog.
-Care-i cea bună? întrebă Dragoş nerăbdător.
-Cea bună e că Shurpy ne poate găzdui de revelion.
Băieții chiuiau de fericire şi se îmbrățişau între ei, bătând palma. Cu o voce puțin mai joasă, Dragoş continuă:
-Cea...proastă?
Bog îi privi pe toți, cu un aer solemn:
-Vestea proastă e că beşinoşii vor fi respinşi la intrare!
Toți se hlizeau pe diverse tonuri, veseli nevoie mare. Pudel întrebă:
-Cât trebu' să dăm?
-Trei sute.
-Nu-i cam mult, bă?
-Atâta a zis, atâta dăm.
-Alți bani, frate! Alți bani! făcu Dragoş.
Toți au continuat să râdă şi mai abitir. Probabil pentru că Dragoş a folosit prima dată cuvântul „frate", cu care ei un erau obişnuiți ca venind din partea lui.
-Bă, tu eşti amuzant, îmi placi! A grohăit Goliat, ținându-se de burtă, nemaiputând de atâta râs.
-E bun, numai să nu exagerezi cu plăcutul de revelion. Nu-mi plac băieții blonzi şuvițați!
Toți se târâiau de râs. Dragoş zâmbea misterios, mulțumit de sine. Zece minute mai târziu, „brigada" s-a spart şi fiecare s-a dus acasă, să mănânce ceva. Urmau să mai iasă, odată cu lăsatul serii, când ziceau că au ceva important de făcut. Dragoş a acceptat să meargă cu ei, deşi nu ştia despre ce era vorba. Urca acum scările şi, pe măsură ce se apropia de uşa lui, îl treceau fiori reci de teamă. Era convins că până acum tatăl lui trebuia să fie beat turtă, ceea ce îngreuna şi mai mult situația.Păşi în interior, încercând să nu facă gălăgie. Dar parchetul vechi l-a trădat, scârțâind îngrozitor, iar tatăl său apăru în uşa bucătăriei, exact în timp ce Dragoş îşi punea un pahar de apă.
-Ce cauți tu cu băieții ăia? Parcă nu-ți plăcea să ieşi cu golani?!
-Sunt prietenii mei, a răspuns Dragoş, privindu-l resemnat, dar şi puțin cam ostentativ.
-Prietenii tăi?! De când şi până când ai tu prieteni?
Respirația îi mirosea a băutură şi ochii îi ardeau sub părul lung şi netezit. Maieul rupt, murdar şi pantalonii scurți, care lăsau să se vadă părul năclăit şi negru de pe picioare, îl făceau să arate ca un barbar, scăpat din război.
-Sunt prietenii mei! repetă Dragoş, de această dată privindu-şi intens tatăl în ochi, înfruntând pericolul, simțind un fior de curaj îmbărbătându-l. Mama sa îl învăța mereu să facă ceea ce trebuie. Să-şi urmeze inima. Asta făcea acum. Îşi apăra singurii prieteni care țineau la el şi care îl apreciau pentru ce este
Din doi paşi, domnul Bercu a ajuns lângă Dragoş şi-i izbi o palmă usturătoare, care-l trânti pe băiat pe pardoseala murdară a bucătăriei. Dragoş icni de durere şi a vrut să se ridice. Tatăl, însă, îl lovi puternic cu piciorul în stomac, făcându-l să tremure în spasme, care-i treceau prin fiecare oscior. Îl lovea în continuu, îşi simțea fiecare organ aflat în durere cruntă. Când s-a oprit,în sfârşit, l-a scuipat şi a urlat:
-Bani nu aduci în casă, dar, de golănit, golăneşti. ce dracu e cu tine? Te omor mă! Tu m-auzi? Te omor!
Se bălăbănea,din cauza băuturii, iar inflexiunile vocii îi erau neregulate. Dragoş îl privea cu ochii umezi, sughițând de plâns, cu privirile umplute până la refuz de ură. După ce a ieşit din bucătărie domnul Bercu, Dragoş a rămas multă vreme pe podeaua rece, rezemat de dulapul cu farfurii. Îşi simțea toate oasele zdrobite şi lacrimile i se uscară sumbru pe obraji. Simțea că nu mai poate. De la Crăciun încoace, nu se putea ca măcar de două, trei ori pe săptămână tatăl său să nu-l bată, pentru că nu şi-a găsit un loc de muncă, sau, pur şi simplu ,pentru că „e nătărău." Strânse pumnul cu tărie şi îşi încleştă dinții.Îşi dorea să poată avea putere, ca să fie în stare a schimba ceva. Dar era neputincios în fața oricărui pericol, cât de mic. Era pentru prima oară, de altfel şi ultima, când vestitul Dragoş Bercu avea probleme mari şi dileme usturătoare, neştiind pe ce

drum să apuce. Nu mai vroia să fie nepăsător şi să lase soarta să circule pe lângă el. Vroia să acționeze. Să dea curs vieții sale, oricare ar fi fost acesta. Să-i arate el tatălui său de ce este în stare. Să-i arate... să îl facă să simtă toate durerile pe care le-a suferit el de când mama a murit. Privea în tavan. Ştia că, de undeva, de sus, mama lui îl privea. Zâmbi frumos, îşi şterse lacrimile şi se ridică de jos cu un efort imens, cuprins de o ambiție cum nu avusese în toată viața lui. Totul avea să se schimbe. Era decis şi plin de entuziasm. Dragoş îşi jură că se va schimba şi că va ajunge ceva în viață. Îşi strâmbă fața în semn de dezgust pentru tatăl său şi s-a dus la culcare, pe patul din bucătărie, cu un pahar de wisky în mână, privind în gol, pierdut.

S-a trezit cutremurându-se. Transpirații reci îi curgeau pe frunte şi pe tâmple. A căutat cu mâna stângă sticla cu apă de lângă pat. A atins-o, şi a răsturnat-o pe covor. S-a ridicat, cu respirația tăiată şi cu bătăile inimii extrem de puternice. A băut o gură de apă, care i s-a părut că o s-o mai calmeze. Coşmarul îngrozitor pe care l-a avut o făcea să-i fie frică până şi să se bage înapoi în pat. A privit pernele, neîncrezătoare, prin beznă. S-a aşezat încet, înapoi în pat şi s-a învelit în plapumă până la gât, spunând o rugăciune în gând, sperând să adoarmă din nou. Ațipi fără să-şi dea seama când şi cât a stat trează, gândind la faptul că nu se simțea iubită, ci dimpotrivă, singură şi lipsită de afecțiune şi atenție. Un rock puternic îi zdruncina timpanele. Visa din nou, dar nu a fost în stare să se treyească şi să deschidă ochii. Se vedea capturată într-un alt coşmar îngrozitor. Totul era în întuneric, doar melodia zbârnâia puternic în boxe şi îşi simțea hainele vibrând pe dânsa. Apoi, sub flashuri de alb, vedea lumea din club, dând din cap pe acel rock asurzitor. Unii se izbeau cu capul de pereți, alții spărgeau sticle. Nuditate şi sălbăticie. Toți, cu părul lung, slinos, cu chipurile sleite de băutură şi schimonosite de droguri şi sex exagerat. Alina fugea spre ieşire. Uşa se vedea la capătul scărilor pe care le cobora în goană nebună. Treaptă cu treaptă, muzica devenea din ce în ce mai tare, ca şi cum s-ar fi apropiat de epicentrul unui cutremur. Uşa, pe care scria cu un roşu aprins „Exit”, se depărta pe măsură ce ea, Alina, alerga bezmetic într-acolo. S-a împiedicat şi a căzut. Când s-a ridicat, era în fața uşii, pe care erau puse lacăte imense, ruginite, şi o piedică de lemn masiv. Auzea râsete înfundate de la mesele alăturate. Privi în ochi persoanele care râdeau. Un băiat cu părul lung, machiat strident la ochi, râdea cu gura până la urechi. Gura începuse să-i crape în colțuri şi sângele curgea acum pe obraji, prelingându-se spre gât. Ochii i se măreau şi ieşeau din orbită, arătând arterele de pe globurile oculare şi irişii pompați. Alina țipă, dar nimeni nu putea auzi. Începu să fugă din nou, iar acum gâfâitul greoi şi-l putea auzi, în ciuda muzicii infernale. Fugea cât putea de tare. Picioarele o ardeau, o frigeau. Mai mult decât atât, nu-şi putea ține echilibrul, iar tălpile îi erau lipicioase pe podeaua rece, încetinindu-i fuga. Alerga pe loc, încercând degeaba să se împingâ prin lumea care dansa, prin aglomerație, fum de țigară şi lumini difuze. Se oprise în mijlocul ringului de dans şi-şi privi picioarele, de jos în sus. Era goală puşcă. Simțea privirile arzătoare ale tuturor şi încercă să se acopere cu palmele şi cu brațele, cum putea, fugind şi mai tare. Nu găsea nici o ieşire. Atunci se împiedică de un prag şi a dat cu fruntea de o masă la care stăteau trei fete rase în cap, cu cheliile sclipitoare în întunericul roşiatic al discotecii. Alina a început săplângă şi a simțit cum o seringă îi penetrează brațul drept. A simțit durerea arzătoare a acului, iar mai apoi, căldura emanată de lichidul pătruns în interior. Şi-a dat ochii peste cap şi a putut privi tavanul din sticlă, prin care a observat clarul de lună şi bolta încărcată cu nenumăratele ei stele. În clipa următoare, plafonul din sticlă se sparse şi mii de cioburi, de diferite mărimi, cădeau cu o viteză amețitoare. Alina privea oamenii ciopârțiți de pumnalele neiertătoare. Apoi a simțit şi ea durerea pe pielea ei. Obiectele ascuțite i-au intrat în gât, i-au tăiat o ureche şi i-au retzat brațel, lăsând doar cioturi, din care curgea un sânge foarte închis la culoare. Durerea era de nesuportat. Picioarele, nici ele, nu au fost cruțate de mutilare. A căzut în genunchi şi din depărtare a zărit o siluetă care semăna cu Guvid. Se apropia de ea. Alina plângea şi-l privea cu o ultimă speranță de scăpare. Muzica s-a oprit dintr-odată, în timp ce Guvid şi-a dus mâna în sacou, de unde a scos un pistol. Un singur glonte a tras. Alina a văzut flacăra mică de la capătul armei, apoi, cu încenititorul, glontele venind spre ea.Voia să se

mişte, dar nu putea. Glontele l-a încasat în cap în cap. Totul a devenit alb.
Brusc a redeschis ochii. „Încă visez?”, se întreabă speriată. Se ridică din pat şi păşeşte spre fereastră. Priveşte afară. Totul părea normal. Clipeşte şi un sânge cenuşiu a început să curgă în cascade pe geam, prelingându-se sinistru. Alina ţipă şi în locul strigătului ei disperat a auzit un urlet răguşit, ca de clovn nebun. Se făcea că fuge prin propriul ei apartament, împiedicându-se de mobilă şi lovindu-se de marginile ascuţite ale scaunului. Brusc, toate luminile se aprind deodată, şi, de pe undeva din apropiere, se aude un plânset de copil. Zâmbi liniştită şi păşeşte, sub scârţâitul parchetului, spre camera de unde se auzea bebeluşul. Intră şi, într-un leagăn simplu, zăcea o bijuterie de copilaş. Se apleacă asupra lui şi acesta îi zâmbeşte drăgălaş. Apoi o apucă cu mânuţa lui mică de marginea cămăşii de noapte şi privirea i se întunecă. Caninii i se măresc şi pilea i se face roşie ca racul fiert. De sub pătura cu care era învelit iese o coadă mare, de diavol, care o apucă de gât pe Alina şi-o trage spre bebeluşul care acum avea ieşite cornițe mici şi sânge închegat în jurul gurii,iar ochii cau irişi roşii. Gura lui se lipeşte de urechea fetei. Cu limba despicată în două, bebeluşul îi linge interiorul urechii şi şopteşte seducător:
-E vremea să vii cu mine!
Alina se trezeşte ţipând.
„Nu mai rezist!”
Se pişcă, ca să se asigure că nu visează iar. Aprinde lumina la bucătărie şi intră. Bea vreo trei sau patru căni de apă şi se reîntoarse în pat. Dar nu a mai avut curaj să doarmă. Stătea în fund pe aşternut, privind spre fereastră. Afară, în depărtare, se vedea o lună plină, de o frumuseţe rară. Îi era frică să se apropie de fereastră, de teama acelei imagini care încă îi tortura creierul, cu acel sânge care se prelingea pe toată sticla. Era încă zdruncinată şi inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se simţea pierdută, se simţea ultimul om de pe pământ şi nu ştia de ce. Ceva în viaţa ei lipsea. Ceva de care avea atâta nevoie! Dragostea. Strânse tare cu pumnul colţul de pernă care-l avea în mână şi o lacrimă mare a căzut dintre pleoapele ei, pe antebraţ. Simţind picătura de apă sărată, s-a întrebat, oftând:
„Ce e dragostea? Un abur, o raritate, un mit?”
Spera, ca orice altă fiinţă de pe Planetă, să întâlnească iubirea adevărată. Însă acesta părea a fi un gând prea fantezist, prea deplasat pentru idealurile ei materiale, pentru realitatea de pe străzi.
Sirena unei ambulanţe se auzi în depărtare, în Bucureştiul care, spre deosebire de ea, dormea încă dus. Adormi şi ea până la urmă, dar iepureşte, cu alarma la ceas pusă să cânte din zece în zece minute, pentru a evita un nou coşmar îngrozitor.

Grănicerul

Revelionul era o ocazie bună pentru Shurpy să facă rost de bani pentru marfa luată de la Guvid. Primise deja un ultimatum de la unul din oamenii acestuia, care a venit la uşa lui. Shurpz nu a vut de unde să-i dea, aşacă a încasat un pumn în figura, de nu s-avăzut. Tipul a plecat, iar el a trebuit să stea toată ziua aceea cu un pachet mare cu gheaţă la ochi.
Pregătirile pentru revelion nu erau majore. Părinţii lui plecaseră de două zile în Alpii francez Cu siguranţă învăţă ceva: să bage dava. Chiar acum, când se gândea că, la câte persoane au să vină, ori 300 de mii fiecare, va strânge bani pentru datorie, plus încă ceva, simţea nevoia de o doză, cât de mică. Degetele îi tremurau. Nu era dependent. Ştia asta. Doar că s-ar fi simţit mai bine dacă băga oleacă, înainte de a începe o zi aşa grea: cumpărarea mâncării şi a băuturii pentru petrecere. Îl sună pe Antal care se învoi să se ocupe de aducerea cât mai multor invitaţi, pentru o petrecere ca-n Familie, cum zicea Antal. Shurpy s-a dus la baie repede. I s-a făcut greaţă. S-a spălat pe faţă şi s-a privit în oglindă. Avea faţa mai ţuguiată şi ochii mai mici, ascunşi în spatele pleoapelor, pe care le simţea atât de grele fără doza zilnică. Terminase stocul său şi acum murea numai pentru simplul fapt că ştia că nu mai are nimic în casă. Dar el nu era dependent! Continua să îşi zică asta, să se convingă că nu este aşa. Se şterse pe faţă cu prosopul şi textura acestuia îi zgâria fiecare celulă a epidermei, făcându-l să urle în interior de nervozitate. Îi era foarte greu să se concentreze, pentru a face până şi cele mai simple lucruri.
Spre seară l-a sunat Antal. Mai era exact o zi până la marea petrecere de revelion. Prietenul său îl anunţă că aproape toată Familia şi membrii influenţi ai acesteia vor veni la petrecere. Inima lui Shurpy bătea din ce în ce mai tare. Guvid avea să vină şi el. Cum să vină toată Familia şi să nu vină capul acesteia? Poate că faptul că găzduieşte o petrecere, îl va face să arate mai bine în ochii bossului. Gândea pozitiv şi considera că face bine. O să fie o petrecere de neuitat!
Se îmbrăcă sprinten, ca şi când vestea lui Antal i-a servit drept doză şi a ieşit pe uşă, ca o furtună. Afară nu era nici frig, nici cald. Un soare cu dinţi de lapte şi un strat subţire de polei pe jos. Cer senin. Shurpy se dădea pe poleiul de pe trotuar şi zâmbea răzleţ spre zare. Ziua era încântătoare, de-a dreptul, şi se simţea pentru prima oară după mult mult timp, fericit şi lipsit de griji. S-a suit într-un taxi.
-În Kaufland, vă rog!
Maşina vira greu, datorită gheţuşului. Shurpy dădea vesel din cap pe ritmul melodiei de la radio. Vedea clădirile şi oamenii care îşi urau „La mulţi ani!” cu o zi înainte, în eventualitatea că nu se vor întâlni de Anul Nou. Vedea lume fericită, zâmbind. Chiar şi şoferul părea vesel şi plin de viaţă, înjurând alţi şoferi cu atâta haz, încât râdea şi el. Era acum convins, datorită bunei sale dispoziţii, că nu putea să fie dependent. Era imposibil. Ştia el bine, ce ştia. Taximetristul a găsit cu greu loc de parcare, printre alte câteva înjurături simpatice. Shurpy l-a plătit în plus cu cincizeci de mii. A coborât şi a intrat în hipermarket. A luat un cărucior. O ameţeală teribilă îl pocni dintr-o dată. Auzea zumzetul lumii care umplea magazinul. Roţile sutelor de cărucioare care scârţâiau pe podea îi sfredelau creierii. Îşi puse mâinile la urechi şi strânse ochii tare. Simţea cum o bormaşină îi găureşte lobul occipital. Scutură din cap puternic şi păşi înainte, punând în cărucior tot ce i se părea necesar: pâine, carne, caserole cu mici, pulpe de pui, caşcaval, mult caşcaval.
„Parcă n-am luat destul caşcaval...”
Stărui mai mult în faţa raionului cu băuturi. Totuşi, venea toată Familia. Aşa că a făcut nişte cumpărături foarte diverse. Casieriţa de la casa numărul zece se uita la el mirată, cu nişte ochi cât cepele. Shurpy a umplut două cărucioare. Unul cu mâncare, plin ochi, şi altul la fel de plin, cu felurite sticle de băutură. Jack Daniels, Jim Bean, Cherry Angeli, Ballantines, Jackson High şi multe alte branduri de mare valoare, atât calitativă cât şi bănească. A folosit cartea de credit a tatălui său şi a ieşit din magazin. A încărcat toată marfa într-un taxi. Şoferul fluieră de uimire, în timp ce-şi scărpina ceafa minunându-se de ceea ce vedea. Încărcă tot, fără să comenteze, şi a făcut ruta până în Titan, tăcut. Shurpy s-a întristat că nu a dat peste un taximetrist ca cel care l-a dus, cel care înjura atât de plastic şi amuzant. De data asta a plătit fără bacşiş şi apoi i-a sunat pe Bog şi Goliat să vină, să-l ajute să care totul până la etaj. Cei doi veniră cu Pudel și toţi patru urcau acum, gâfâind, scările, încărcaţi cu câte trei sacoşe roşii într-o mână. Bog avea în mâini numai sticle, care zornăiau la fiecare treaptă urcată. Îşi lingea buzele, privind în interiorul sacoşelor.
-Fetele lu’ tata! ce-o să-mi bag eu ciocu-n voi!

Ceilalți sesizaseră gluma bună, dar nu aveau forța să râdă, concentrați să nu spargă sau să scape ceva. În casă, au descărcat totul şi au servit câte un pahar de Jack, pe care-l ciocniră zgomotos. L-au dat pe gât, apoi plecară. La ieşire, Pudel făcu cu ochiul lui Shurpy:
-Fete vin, bă? Câte? Aa? Hai, zii, nu mă du cu duda pe mine. că te miros când minți!
-Vin, bă, vin. Stați voi liniştiți. Voi aduceți mălaiu', că eu vă aduc fetele.
-Perfect! A replicat Goliat. Hai, bă, să merem.
Cei trei coborau treptele câte două-trei, zgomotos. Shurpy închise uşa şi spera ca Guvid să vină şi cu câteva fete, nu neapărat prostituate. Ştia că va aduce şi din astea, dar să aducă şi fete de treabă, cu care să poți schimba o vorbă. A început să despacheteze şi să pună carnea la dezghețat. Ziua următoare avea să fie maare, mare de tot. Trebuia să înceapă anul cu dreptul! Privea muntele de sticle noi, nouțe, înşirate pe tot colțarul bucătăriei şi inima îi tresărea de bucurie. Oftă mândru şi îşi mai turnă un pahar din sticla de Jack, începută cu băieții. Privea lustra care i se părea puțin strâmbă. Dar la urma urmei, ce e perfect în viață?

-Vreau să mă duc! Şi mă duc!
-Dragoş, taci, că te joc în picioare! Tu faci cum zic eu! CLAR?
O uşă trântită. Era seara revelionului şi iar avea scandal cu tatăl lui. A preferat să iese din bucătărie. S-a dus în sufragerie. A băgat în rucsac tot ce se putea, cu o repeziciune incredibilă şi cu tâmplele pulsând de nervi. Haine, cărți, bani, mâncare. A făcut nod la şiretul rucsacului şi a ieşit afară. Tatăl său îl privea nervos, cum pleacă:
-Las' că tot acasă vii până la urmă. Discutăm noi atunci!
Dragoş ieşi ca un uragan şi a lăsat uşa deschisă în urma lui. Domnul Bercu o trânti şi începu să râdă în hohote, repetând ca pentru sine:
„Las' că tot acasă vii! O să vezi tu!"
Era Revelionul. Bercu avea două alternative: să se ducă să-l petreacă cu una din funcționarele de la firma unde lucra, cu care devenise mai „apropiat", sau să se îmbete turtă, înecându-şi amarul față de soția sa, singura ființă căreia i s-a dedicat şi pe care o iubea şi acum, chiar dacă ea nu mai era printre cei vii. Îşi iubea mult şi fiul, deşi nu-l asculta deloc. El, însă, privea totul ca pe un comportament normal la un adolescent rebel, care făcea pe nebunul, mai mult ca sigur din aceleaşi cauze din care el însuşi se făcea zilnic crup. De durere, ca şi-a pierdut femeia iubită, iar copilul, mama.
Nu avea bietul om de unde să ştie ce urma să se întâmple mult mai târziu, când, rele după rele se vor aduna tot mai multe şi mai mari, precum un bulgăre de zăpadă care, odată rostogolit la vale, îşi măreşte dimensiunile în ritm alarmant, fără să poată fi, până la urmă, oprit. Trase o geacă pe el, băgă în gură o gumă Orbit şi porni spre Vişani, unde locuia Elena Poroian, amanta sa. Nu se uita la bani într-o noapte ca aceasta. A plătit un taxi şi a ajuns în douăzeci de minute la destinație. Femeia parcă îl aştepta. Masa era pusă, o cină romantică, cu lumânări parfumate şi picioare epilate. O femeie cu părul roşu ca focul, cu ochii mari, pătrunzători, cu sprâncene subțiri, sâni rotunzi şi picioare fine, bronzate, ca de ciocolată, i-a deschis uşa şi l-a poftit înăuntru. Obrajii ei, mereu rumeni, îi dădeau întotdeauna domnului Bercu impresia că vorbeşte cu nevasta lui. Nu ştia de ce-şi permisese să se apropie de o altă femeie după pierderea suferită, doar că vedea în Elena forța spirituală şi umorul răposatei sale iubite. O sărută cu pasiune şi nerăbdare. S-au îmbrățişat în tăcere. Doar sunetul vântului, care avea accente furioase, îi deranja. Se priveau în ochi.
-Mi-ai lipsit, Dănuț.
-Şi tu, minți el. O privea, dar îşi imagina că o vede pe soția sa. Atâta suferință şi totuşi, atât de bine mascată de o minciună formată din două cuvinte. Daniel Bercu o sărută fierbinte şi îi mângâie părul, aranjându-i-l după ureche, aşa cum îi făcea mereu nevestei sale. Trăia din plin mirajul propriei imaginații. Elena simțea asta şi-i cunoştea povestea, deşi niciodată nu adusese vorba despre asta. Dar se mulțumea şi cu atât. Deşi trecut de mult de vârsta de patruzeci de ani, Daniel Bercu era încă foarte încântător, impunător ca bărbat,

galant şi afectuos. Exact ceea ce căutau femeile din paleta ei de vârstă. Ea se juca cu părul de pe ceafa lui, în timp ce el îi mângâia coapsele, dezvelindu-le uşor cu degetele, simțind catifelarea picioarelor. O dezbrăca uşor şi fiecare celulă a celor doi se flexa de aprobare şi plăcere. Curând, el zăcea peste ea, amâdoi goi, cu trupurile fierbinți, galopând de nerăbdare. Femeia gemea uşor, sub inflexiunile respirației bărbatului, care se mişca lent, savurându-şi prada, cu fiecare clipă. Îi şoptea vorbe dulci la ureche, aşa cum ştia că îi plăcea nevestei lui. O privea în ochi şi n-o vedea pe Elena, o vedea pe Ea. Obsesia îi era ca un drog de care era dependent. O iubise atât de mult! O iubea încă atât de mult, încât o vedea peste tot. Dar cel mai des o vedea în Elena. În privirea ei verde, în mersul gingaş, în căldura mâinilor, în catifelarea pielii, în glasul pur, în gândirea perspicace. Nu era prima dată când visa cu ochii deschişi. Era fericit, cu adevărat fericit de viața lui, de ceea ce era. Mări treptat ritmul, până când cei doi explodară într-o cascadă hormonală a plăcerii. El se lăsă pe-o parte şi ea se cuibări la pieptul său, gâfânid încă, cu mâna dreaptă jucându-se cu părul lui de pe burtă. Apoi, ridică privirea spre el. Radiau de fericire. Şi Daniel Bercu afişa un zâmbet tâlâmb, fericit, care, curând, avea să se transforme într-unul trist, realizând că totul fusese doar un vis fals. Ştia că de undeva, de sus, Ea îl vede şi îl admiră mai mult aşa, că îşi reface viața, bărbierit, aranjat, decât stând acasă, beat zilnic, încercând din răsputeri să uite de Ea.
Afară, începeau să se audă țipete şi chiuituri şi pocniturile crispante ale pocnitorilor şi artificiilor. Ea se înlănțui de el cu mâinile şi picioarele, ca o iederă, amândoi formând o simbioză dezarmantă.
-Nu te las să pleci!, zise ea răutăcios, ca un copil de zece anişori
-Nu o să mă las nici eu, a răspuns el, călduros.
Pentru seara aceea, şi-a impus să uite de fiul său care fugise de acasă cu un rucsac în spinare, spre o petrecere deocheată, la care el a refuzat să-l lase să se ducă. Până la urmă, era tânăr. Avea şi el nevoie de distracție. Să facă ce vrea! Acum gândea limpede, dar ştia că acasă va ajunge mereu beat şi mereu vor fi scandaluri, după scandaluri. Nu îndrăznea să ceară bani de la Elena. Îi era în subordine. Numai că majoritatea banilor îi consuma pe alcool şi la cazinouri, încât singura speranță era ca Dragoş să găsească un loc de muncă. Altcumva nu se mai putea. Ambele sale vicii nu puteau fi extirpate. Totul depindea de Dragoş şi ştia că va face asupra lui presiuni cu orice preț, numai ca să se vadă cu mai mulți bani, atâția cât să supraviețuiască decent, atât el, cât şi fiul său.
Sunetul puternic al artificiilor şi lumina colorată dată de acestea, umplea camera de bucuria intrării în noul an. Elena s-a întins către el, cu gâtul ei frumos, lung, de lebădă, şi-l sărută prelung:
-La mulți ani!
Pentru prima oară după mult, mult timp, Daniel Bercu era fericit. Începea un an nou. Cine ştie? Poate un an destinat prosperității şi bucuriilor. Poate un an destinat schimbării!

Dragoş ieşise nervos din scara blocului şi-l sunase pe Goliat:
-Alo! Ce faci, mă? Unde eşti? Eşti deja acolo? Păi, mă,.. hai, că eu trebuie să mă întâlnesc cu cineva şi vin şi eu, numai că nu ştiu unde stă ăsta... Sharky, Shurpy, cum îi zice. Cum facem? Păi, bun, eu mă întâlnesc cu prietenul ăsta al meu şi venim spre. E bine? Tu să ieşi în stație şi ne duci. Bun, frate! Pace!
A băgat telefonul la loc în buzunar şi a continuat să meargă prin zăpada destul de mare şi pufoasă. Avansa cam greu. Autobuzele nu mai circulau. Taxiurile luau prea mult. La cinci metri s-a oprit din nou şi a mai scos o dată, îmbufnat, telefonul.
„Cât a cost suplimentar o să am! Să ferească Dumnezeu!
-Biggy, salut, mă! Uite, eu nu ştiu exact unde stă Shurpy ăla, da' hai să ne întâlnim undeva şi mergem împreună. Bine? Da... Bun... În față la Cinematograf, da? Bun! Pa! Pa, că am cost suplimentar, pa!

Când Antal ajunsese la Shurpy acasă, era deja multă lume în apartamentul imens al prietenului său. Muzica răcnea în difuzoare şi vedea multe, multe tipe fierbinți. Shurpy ieşise din mulțime, să-l întâmpine:
-Frateeeeeee! Era deja ameţit de băutură. Avem material deseară... ce mai... viaţă... bunăăă!
-Tare, frate le meu! Tare!
Cei doi se îmbrăţişară. Shurpy continuă ţipând, ca să fie auzit:
-Ştii unde e bucătăria. Mâncarea e pe masă. Băutura e în sufragerie, unde e DISSTRACŢIAAA!
Odată cu ţipătul lui, toată lumea ridică mâinile-n sus în semn de respect pentru gazdă. Antal s-a îndreptat spre bucătărie şi a văzut multe chipuri cunoscute: pe Bog, care dansa cu o tipă brunetă, mult mai mică de înălţime ca el, pe Pudel şi pe Buggy, făcând concurs de băutură. Shurpy ştia să dea o petrecere. De asemenea, vedea multe figuri ale Familiei, afiliaţi de-ai lui Guvid: era comisarul Grigorovici, era judecătorul Thomas, care, deşi avea şaizeci de ani, dansa alături de fetele bossului fără pic de ruşine. Jocurile de lumini aduse de Pudel, care era expert în efecte speciale la petreceri, îşi făceau efectul. De asemenea, băiatul adusese şi un glob din sticlă care se învârtea lent desupra ringului de dans, un aparat de făcut fum şi trei găleţi de spumă, care aveau să fie vărsate pe dansatori ceva mai pe seară, când toţi o să fie mangă. În orice caz, multă lume bună a Familei era prezentă acolo. Drogaţi fideli cărora le livra chiar el marfă, pe când erau curieri, mulţi băieţaşi de cartier, adunaţi din toate sectoarele, fete de fete, multe dintre ele însă miroseau a târfe de la o poştă. Antal era prea vechi în meserie ca să nu recunoască astfel de semne. A remarcat, însă, cu părere de rău şi câţiva manelişti puşi pe harţă. Era de preferat să-şi ţină gura. A băgat capul în cameră, poate, poate mai recunoaşte pe cineva. Multe figuri cunoscute, dar şi multe noi. Pudel a oprit muzica pentru o clipă.
-Un urlet pentru băiatul nostru Antaaaaal!
Pudel ştia să facă atmosferă. Toţi cunoscuţii lui Antal, dar şi cei care nu-l ştiau, răcniră din toată puterea plămânilor, după care muzica a reînceput să zbârnâie difuzoarele şi să dea dansatorilor senzaţia că vor fi dezbrăcaţi de basul puternic.
În bucătărie, sau sediul bârfelor, un fum gros de ţigară îi strâmbă nasul. Guvid stătea pe colţar, cu mâinile împrejurul a două fete frumoase. Una din ele era Alina. La masă mai erau trei bărbaţi îmbrăcaţi în costume negre. La fel era îmbrăcat şi Guvid. Toată lumea râdea. Probabil, Guvid povestea ceva. Cum intră el, se făcuse linişte. Antal l-a analizat pe Guvid şi pe ceilalţi trei.
-Să nu-mi zici că nu stai toată noaptea! Ce dracu, bă, e şi judecătorul Thomas aici.
Toţi au râs şi mai tare.
-Bă, ăsta dacă moare de infarct, Shurpy dă de belea!
Guvid râdea cu lacrimi, arătându-şi dinţii de un alb imaculat. Îşi scutură scrumul din ţigară în scrumieră, a mai luat o gură de bere şi a vorbit calm şi respectuos:
-Domnilor, vi-l prezint pe omul meu de încredere, Antal.
Unul din ei, mai negricios la faţă, cu părul sârmos, l-a analizat din cap până în picioare:
-Faimosul Antal! Am auzit multe lucruri despre tine.
-Şi eu, răspunde acru Antal, sătul până peste cap de pupătorii în fund. O salută pe Alina, care îi zâmbeşte dulce.
-Da, copii, eu vă las, am venit să mă distrez, nu să belesc mâţa în bucătărie. Aunţaţi-mă când mă bârfiţi!
Antal a ieşit zâmbind triumfător.

***

Goliat îi culesese pe cei doi din staţie.
-Mersi, frate! Chiar nu aveam unde să-mi petrec seara. Eşti un salvator de vieţi, făcu Biggy către Dragoş.
Goliat i-a zâmbit lui Dragoş cu subînţeles, deşi acesta nu a înţeles de ce. Cei trei au intrat în apartament şi

Dragoş a făcut cunoştinţă cu Shurpy. Apoi păşiră în camera petrecerii. A lăsat rucsacul pe hol, în speranţa de a găsi o gazdă în acea seară sau măcar a doua zi, până se calma tatăl său. Temperatura camerei era incendiară. Toată lumea dansa şi fiecare băiat avea o sticlă de băutură fină în mână. Biggy se aruncă ca în cuşca cu lei la prima fată văzută şi începu tot felul de mişcări complexe, dar care lui Dragoş i se păruseră caraghioase. El făcuse cursuri de dans de stradă şi ştia să danseze bine. O să le arate asta la toţi. Era imposibil să i se rateze stilul. S-a dus la masa cu băuturi şi a luat o sticlă de şampanie în mână. Din spate, o fată cu părul lung, îmbrăcată mulat, în alb, l-a bătut pe umăr şi îl muşcă uşor de lobul urechii. Au început să danseze. Fata mai stângaci, dar Dragoş recupera şi pentru ea. Curând, toate privirile erau îndreptate spre ei. Biggy ştia că Dragoş dansa ca dracu de bine şi se uita mulţumumit spre tovarăşul său, zicând oricui era dispus să-l asculte:
-E prietenul meu!
Ringul era gol şi doar Dragoş cu fata dansau, pe ritmurile nebuneşti ale melodiei. Când Goş, adică Dragoş, cum a fost poreclit, a făcut un flic pe spate şi a rămas sprijinit în mâini, toată lumea a urlat ca nebună.
Fata a început să se stângă pe el, în chip ademenitor, dar Dragoş aluneca precum un peşte. Se învârtea în mâini şi o lua pe sus pe fată, deşi nu era chiar atât de uşoară. Melodia s-a terminat cu ei doi foarte aproape unul de celălalt, având buzele la câţiva milimetri unele de altele, simţindu-şi respiraţiile puternice şi fierbinţi, atractive. Apoi fata a observat cum toată lumea se uita la ei şi cum o siluetă în costum negru zăcea sprijinită în uşă, cu o ţigară în colţul gurii. Alina, căci ea era, se depărtă de Goş fără să-l privească, spre Guvid, care o ţintuia din priviri, cu o gelozie mică, neînsemnată. O sărută şi o felicită pentru dansul frumos. Pe Goş îl felicitară toţi cei din cameră, în număr de vreo patruzeci, bătându-l pe umăr. Acum zăcea pe canapea, bând şampanie. Lângă el, pe aceeaşi canapea, Biggy se săruta cu o tipă bine proporţionată. El era singur, dar ştia că toate fetele îl admirau pentru cum a dansat. Se ridică din nou la dans şi, din nou, toate privirile erau îndreptate spre el, dar cu mai multă discreţie, de această dată. Goş dansa cu o blondă apetisantă şi Pudel cu Goliat comentau de pe margine, fluierând şi râzând pe înfundate:
-Hai, Goş, rupe-te!
-Dă-i la gogoaşă, Goş!
Cei doi râdeau cu lacrimi de jocul de cuvinte.
Când melodia s-a terminat, Dragoş se săruta deja înfocat cu tipa respectivă. După aceea s-a dezlănţuit din braţele ei, ruşinat. Aceasta era doar a doua petrecere din viaţa lui. Nu prea ştia ce trebuie să facă. S-a hotărât să se ducă în bucătărie. Antal a observat talentul băiatului şi a fugit după el, admirându-l, sperând să schimbe câteva vorbe cu el. În bucătărie era un fum ceva mai subţire, dar Dragoş tot a început să tuşească . Guvid îl luă în privire, la fel şi restul ochilor din încăpere, care bârfeau la o cafea sau o bere:
-Frate, să mor eu, dacă am văzut în viaţa mea pe cineva mai talentat!
-Mulţumesc, a răspuns Dragoş, mândru.
Guvid părea foarte interesat de băiat:
-Ai făcut vreo şcoală de dans?
-Nu, minţi el. Apoi se aşeză pe colţar. Alina stătea în celălalt capăt şi o surprinse de câteva ori cum se uita la el şi întorcând repede privirea când şi el s-a uitat la ea. Era bine în bucătărie. Îşi putea trage răsuflarea după superzbânţuiala din sufragerie.
Intră Antal:
-Măi scaieţilor, haideţi să cinstim, că mai sunt treizeci de secunde până la Anul Nou!
Toţi se îmbulzesc acum, ca izbiţi de un val rece, spre sufragerie. Fiecare încearcă să pună mâna pe o sticlă de şampanie, ca să o desfacă. Guvid era în centrul grupului de oameni şi-şi desfăcea şampania. Pudel a dat drumu' la fum, iar Goliat vărsa pe lume găleţile de spumă călduţă.
-5,4,3,2, unuuuu!
-LA MULŢI ANI!!!
Un pocnet scurt şi şampania lui Guvid a stropit pe toată lumea. Toţi se sărutau şi se îmbrăţişau, urându-şi „La mulţi ani!" şi bătând palma. Dragoş ciocneşte paharul cu Pudel, cu Goliat, cu Shurpy, care, de fapt,

ciocnea cu toată lumea, cu Guvid, care îl privea cu ochi calzi şi plini de admiraţie, cu Alina, care se îmbujoră când acesta o sărută pe obraz, şi cu Biggy, prietenul său de-o viaţă. Antal a venit din spate şi l-a întors nervos spre el:
-Tu!
-Da?
Dragoş înghiţi în sec. Toţi au tăcut brusc. S-a făcut linişte perfectă. Amândoi se priveau în ochi şi pupilele reci ale lui Antal îl săgetau pe Goş. A strâns din sprâncene. Tensiunea plutea prin aer. Mulţi care îl cunoşteau pe Antal se aşteptau ca Dragoş să fie pocnit. Antal, însă, se încordă din toţi muşchii, ridicând paharul deasupra capului, apoi îl trânti de pământ, acesta făcându-se cioburi-cioburi:
-Tu eşti un dansator dat dracului!
Îl îmbrăţişă şi bătură palma. Dragoş a simţit cum i s-a luat o piatră de pe inimă. Toţi râdeau şi aplaudau momentul. Muzica reîncepu să bubuie şi fiecare se retrăgea spre locul favorit. Grupuri, grupuri se îndreptau spre dormitor, fie cu fete agăţate de ei, fie cu una din prostituatele lui Guvid, profitând de faptul că în astfel de situaţii, serviciul era gratis.
În bucătăria erau ceva mai puţine persoane. Guvid stătea cu Alina în braţe, amândoi varză de la marijuana pe care o fumau, Antal stătea la pervazul geamului, privind Bucureştiul, şi el destul de beat, dar încă era lucid, relativ cu picioarele pe pământ. Două tipe fumau şi ele „maria-ioana" şi se dădeau pe lângă Antal, însă el nu părea prea interesat. Privea imensitatea capitalei, luminile aprinse, circulaţia de pe străzi, deşi era ora 3 dimineaţa a noului an. Mai trase o duşcă de bere şi se aşeză pe-un taburet confortabil. Guvid trase un fum adânc şi-l privi:
-Cu curieratul cum stăm?
Antal privea în jos:
-Lucrez la asta, ţi-am zis.
-Te joci cu focul prietene!
Fetele sehlizeau, dar lui nu-i venea să râdă. Ştia că Guvid nu avea curajul să-i facă ceva, nu pentru că era Antal periculos. Nu! Ci pentru că erau prieteni de foarte mult timp şi, în caz că scăpa, ştia destule despre boss, ca să-l îngroape.
-Ţi-am promis că-ţi fac rost. O să-ţi fac rost.
Deodată atmosfera a fost întreruptă de Goş şi prietenul său, Biggy. Se ţineau de gât, beţi turtă. Biggy cânta, iar Dragoş ridica sticla de bere desupra capului, chiuind:
-Dau regatul meu pe-un loc de muncă... moară mama! Ce beat îs...
Pufniră în râs şi Guvid chiar s-a înecat cu tutunul ameţitor.
-Puştiu' e amuzant. De unde eşti, bă?
Dragoş îl privi pe boss cu un aer triumfător. Nu ştia cu cine vorbea:
-Din Titan, bă,.. şmechere!
Antal pufni şi el în râs, ţinându-se de nas, bătând cu piciorul în gresie, nemaiprimind aer. Alina râdea şi ea. Dragoş se aşeză ameţit şi roşu în obraji la masă, lângă Antal, faţă în faţă cu Guvid şi Alina. Ceva mai în spate, stătea Biggy, care flirta cu cele două fete, care păreau să-i accepte avansurile de beţivan ratat.
-Câţi ani ai puştiule? A întrebat curios Guvid, cu ochii pe jumătate închişi de plăcerea drogului.
-Trec într-a unşpea!
-Oo! Tinerel, tinerel, făcu Antal.
-Da. Şi vacant pe deasupra! a completat Biggy, pişcând,cu subînţeles, de fund, pe una din fetele de lângă el. Fata a înţeles aluzia şi s-a dus lângă Goş, care era frumuşel şi drăguţ foc, cu pistruii lui împrăştiaţi caraghios pe pometi, cu părul împrăştiat şi sârmos. Era chiar haios. Biggy îi privi pe toţi, pe rând:
-Bă, da marfă nu e p-aici?
Guvid îl fixă cu privirea.
-Cum zici că îţi spune ţie?
-Biggy. Dacă vrei marfă de marfă, eu sunt omul pe care îl cauţi, sughiţă el.

-Aşa? Ai dava?
-Da' cum! Şi încă bună, nu aşa... Nu ca aia vândută de Guvid sau mai ştiu eu cine. De fapt, pufni el însuşi în râs, o să râzi. Uite ce fac. Trimit drogaţi să cumpere de la Guvid cu banii mei, apoi diluez marfa şi o vând de două ori mai scump. Lumea însă cumpără, disperaţii dau bani buni pe căcatu' ăla.
Guvid se înroşise de mânie. Antal privea când la Guvid când la Biggy. Apoi cei doi se priviră. Nu le venea să creadă ce ingenios lucra Biggy. Falnicul Biggy, de care vorbea toată lumea ca despre un adevărat traficant de droguri, de fapt lua marfa pură de la Guvid şi o dilua. Ce chestie! Antal îl calmă din priviri pe Guvid, care s-aridicat, a dat-o pe Alina la o parte şi s-a apropiat de Biggy. Erau aproape lipiţi unul de altul, iar Biggy îi simţi respiraţia grea de fum înecăcios.
-Nu ştiu cum o faci, dar sunt de părere că ar trebui să încetezi! Te joci cu focul! a ameninţat Bossul, cu voce şuierată.
Până să caşte şi el ceva din gură, Biggy l-a văzut pe Guvid ieşind din bucătărie. S-a încălţat şi a părăsit apartamentul. Alina s-a repezit după el pe casa scării. L-a strigat. Bărbatul s-s oprit pe trepte, aranjându-şi paltonul şi fularul lung:
-Îţi mulţumesc că n-ai făcut scandal!
-Nu aveam de ce. Anunţă-l pe Shurpy că mi-a plăcut petrecerea, dar că-l aştept cu datoria săptămânile astea.
A sărutat-o pe obraz şi a ieşit repede din scară, a urcat în Mercedesul său, cu care a pornit spre casă. O vilă pe Pipera, construită cu multă sudoare şi multe crime muşamalizate de judecătorul Thomas şi comisarul Grigorovici, care în acel moment tocmai aveau parte de distracţie pe cinste cu două din cele mai bune fete ale lui. Asta era el! Prin mită şi relaţii ajunsese cine era. Nu se ruşina deloc, chiar se mândrea cu asta. Imperiul îi aparţinea. Chiar se gândea să se dezvolte. Cine ştie? Alina începuse să-l enerveze prin comportamentul ei, prin faptul că-i cerea, uneori, mai multă afecţiune.
„Cine dracu-s eu? Romeo?"
A tras pe dreapta, în faţa vilei. Doi paznici deschiseseră porţile vopsite în verde şi limuzina s-a oprit lângă scările de la intrare. O fântână arteziană stătea lipsită de viaţă. Iarna nu-i dădea drumul. Boscheţii, care vara erau imenşi şi de o superbitate ieşită din comun, umplând grădina gigantică cu umbră şi miros de verdeaţă, erau acum scheletici, îmbrăcaţi în zăpadă, cu ţurţuri greoi şi ascuţiţi atârnaţi de crengi. Îşi privea casa. Era mulţumit. A urcat pe scările poleite. Aproape să alunece, de lustruite ce erau. S-a dezbrăcat şi a urca sus, pe mansardă. Cu un pahar de wisky în mână, privea întregul sector 3 şi în spate, toată capitala, luminată de primele raze de soare ale noului an. Studia situaţia. Îl văzuse pe Biggy. Contactul era puştiul dansator. Păcat că nu ştia cum îl cheamă. Spera să afle Antal. Spera ca cineva de la petrecere, dar mai ales din Familie, să afle. „Familie", ce cuvânt mafiot! Aşa şi era. Doar că „mafie" era mult spus. Ei erau, pur şi simplu, o mare familie care aveau grijă unii de alţii. Antal şi prietenii săi îl ajutaseră mult să se ridice, iar pentru asta îi respecta. Îl ajutaseră să scape de cine nu avea nevoie, îl ajutaseră la trafic, la promovare, la mituire, la speriatul adversarilor, la războaiele de pe străzi. În schimbul acestor servicii, Guvid le arăta respect şi le oferea nemurire. Asta era Familia. Dar, când avea nevoie de ei, nu exista cuvântul „nu".
Soarbe ultima picătură din wisky şi se aşază pe un şezlong, privind răsăritul. La fel de roşu ca şi apusul. Dar răsăritul era inocent, o ştia bine, la fel ca oricare băiat de stradă. Răsăritul aducea monotonie. Adevăratul ritual satanic al Pământului era apusul soarelui. După apus, Guvid ştia că strada se schimba. Crescuse pe ea, îi ştia regulile nescrise, o ştia atât de bine, încât, iată, ajunsese să o conducă nestăvilit, cu influenţă în politică, în justiţie şi în lumea interlopă. Fireşte, afacerile ilegale erau multe. Pe lângă acestea, fusese sfătuit de mulţi poliţişti şi procurori să-şi deschidă nişte afaceri legale, prin care să arate de unde scoate atât de mulţi bani. Astfel, deţinea câteva restaurante micuţe: „Early morning", „Motor-city", „Club Santana", „Demonic Islands" şi două spălătorii de maşini. Dar nici într-un milioni de ani nu şi-ar fi ridicat această vilă în Pipera şi nu şi-ar fi putut cumpăra Mercedesul cu profiturile scoase de la aceste firme. Totul provenea din spălare de bani, din trafic de droguri, unde, în acest moment, stătea prost, rămas fără curierul care-i asigura rularea drogurilor şi venitul brut adus. La fel prostituţia, care era o afacere în floare. Comerţul ilegal de arme, în care abia se băgase cu unu' Kevlar, care fusese prins de poliţie. Atunci se deci-sese să o

lase mai moale o vreme. Da' adevăratul cap al răutăților era apusul: schimba, întradevăr, totul şi, deşi n-o discuta cu nimeni, era convins că toți care creşteau pe stradă aveau aceeaşi părere.
Razele soarelui tânăr şi proaspăt, nou născut, se reflectau acum din zăpadă, formând săbii matinale, care încălzeau obrajii.
Omul intră în casă, fericit. Era înstărit, reuşise în viață, era respectat. Avea nevoie la baie, să se uşureze, după care s-a culcat şi a dormit buştean până pe la trei dup'amiaza.

Când Alina revenise în bucătărie, Biggy deja se retrăsese cu o fată într-unul din dormitoare. Spera să-l găsească pe Shurpy, să-i zică vestea, ca să nu uite. Ea şi Shurpy erau colegi de clasă dintr-antâia. I se rupea inima, ştiind că se droghează. Ştia, însă, că nu avea ce să facă, pentru ca să-l convingă să renunțe. Aşa că se resemnase cu situația. În încăpere era doar Antal, care vorbea cu Dragoş. Cealaltă fată se evaporase. A plecă şi ea, lăsându-i pe cei doi singuri.
-Bă, Dragoş, ce nu înțeleg eu, eşti a unşpea şi cauți slujbă? Nu vrei să termini şcoala? Pari un băiat silitor. O zise cu o umbră de ironie care o afişa tuturor celor care se duceau la şcoală. Era de vârsta lui Goş când a renunțat la şcoală, pentru Familie.
-Tata e un dobitoc. Şi ne descurcăm greu. Caut disperat de săptămâni bune o slujbă. Măcar part time şi tot e bun.
Antal sclipea de fericire încă din clipa când l-a auzit cântând „dau regatul meu pentru un loc de muncă."
Acum rânjea satisfăcut. Prada era a lui.
-Îți pot oferi eu ceva.
Dragoş a făcut ochii mari, plini de admirație.
-Serios? Unde?
-Păi, l-ai văzut pe cel care a plecat mai devreme din casă?
-Da, domnul în costum negru, elegant.
-Exact. El e şeful meu. Are un post vacant de curier. Dacă vrei, e al tău. Cred că eşti exact omul pe care-l caută.
Dragoş sclipocea de entuziasm. În sfârşit, găsise un loc de unde putea să-şi facă rost de banii săi, să nu depindă de tatăl lui cel bețiv şi prost.
-Când aş putea vorbi cu el?
-Păi, mergem azi. Nu. Mâine mergem şi vorbim. Acum vrei să plecăm şi noi acasă? Ştii că stai deasupra mea, nu?
-Ştiu, te-am văzut pe la scară.
-Frate, trebuie să recunosc, când te-am văzut prima dată, am crezut că eşti un papă-lapte, dar când te-am văzut cum te mişti şi cum vorbeşti, păi fratele meu, tu eşti băiat!
Bătură palma şi lui Dragoş îi creştea inima. Niciodată nu fusese admirat pentru calitățile lui. Doar batjocură şi insulte adunase de-a lungul vremii.
-Tatăl meu...
Antal a întrebat curios:
-Ce-i cu el?
-E alcoolic. De când a murit mama, am numai scandal cu el. Am fugit azi de acasă. Adică ieri, că de-acu' e dimineață. Nu am unde să dorm.
-Pff, frate! Păi eşti de-al nostru deacum. Ajutor n-ai? Stai cuminte. Dacă vrei, dormi la Shurpy azi, sau la mine, iar mâine te duc prin oraş, să-ți arăt locurile. Şi eu am fost curier, să ştii! Simt nevoia să te învăț unele secrete ale meseriei.
-Se câştigă bine? se surprinse Dragoş întrebând, fără ca să gândească întrebarea.

-Nu ai idee!
Atunci intră Shurpy. Avea o privire injectată şi o figură mahmurită.
-Bă, da' voi nu vă mai duceți acasă? Toată lumea se tirează.
-Frate, a fost o petrecere pe cinste! îl laudă Antal, ridicându-se de pe scaun. Picioarele acestuia au scârțâit pe gresie, gâriindu-te pe creieri.
S-au îmbrațişat barbăteşte, pocnindu-se pe omoplați cu palmele.
-Aşa-i? Toată Familia e mândră de mine! se bătu el cu pumnul în piept.
-Frate, Goş n-are unde dormi. Ce facem? Unde-l cazăm pentru o zi?
-Bă, la mine e nasoleală. Dacă rămâne să facă ordine cu mine şi cu cine mai rămâne, îl primesc până deseară. După aia vin ai mei şi na'...
-Stau! a acceptat Dragoş, ridicându-se în picioare, neconvins sutaă la sută de ceea ce făcea. Totul se petrecea prea repede.
-Perfect!
Din spate, o voce răguşită, dar sprintentă şi voioasă se auzi:
-Rămân şi eu! Era Alina, care decisese, instinctiv, să mai rămână şi ea prin preajma băiatului misterios care îi răpise inima, care o făcuse să tremure de fiori la atingerile sale, pe ringul de dans.
-Şi mai perfect! s-a entuziasmat Shurpy. Voi faceți ordine. Eu mă duc să vomit şi să mă culc. Îs spart!
Din nou, întrega rămăşiță de gaşcă a râs prosteşte. Antal a plecat odată cu Goliat şi Bog. Pudel a rămas şi el la curățenie. Plus că avea de cărat cu Goş, probabil, aparatura adusă de el la petrecere: boxele, aparatul de fum şi jocurile de lumini. Gaşca se sparse repede. Unii şi-au făcut apariția de prin dormitoare, mahmuri, cu dureri de oase. Au încercat să se dreagă cu-o cafea şi-o glumă bună de-a lui Goş, dupa care au pornit-o spre casă. Antal îl îmbrățişă pe Goş, îi luă numărul de telefon şi-l țintui cu privirea:
-Ne auzim mai târziu. Ia şi te odihneşte. Avem de mers mai pe seară. Bine?
-Bine, frate! Pace!
Au bătut palma, conform tradiției Familiei. Din pragul uşii, Antal urlă către Shurpy, care decarta în baie, aplecat pe veceu.
-Bă, Shurpy, ne auzim. Pa!
Din fundul casei, dinspre baie s-a făcut auzit un glas pierit. Era Shurpy, răguşit de oboseală, de băutură şi de droguri:
-Pa! fir'e-al dracu'!

Daniel Bercu a ajuns acasă cu un gol, atât în stomac, cât şi în suflet. Goliciunea Elenei îl bântuia. Imaginea nevestii îl hăituia. Casa era goală. A strigat după Dragoş, dar nu a răspuns nimeni.
« Vine el!» îşi zise, cu o mână scărpinându-se plictisit şi obosit în fund şi cu cealată deschizând frigiderul, scanându-l după doze de bere. A găsit ce căuta şi se plimba prin casă, luând câte o duşcă din alcoolul bărbaților de pretutindeni. Păşea încet şi avea senzația că se găseşte în altă lume. Parcă timpul se contracta involuntar, trimițându-l în trecut. Pereții erau viu colorați, doza de bere din mână era acum o sacoşă în care avea jucării, iar hainele lui zdrențuroase, de casă, erau un costum, curat, lucitor. Covorul era alb, imaculat. Simțea o căldură sufletească nemaiântâlnită, sau dacă nu, o senzație care n-o mai simțise parcă de o eternitate. Holul era curat, lună, iar pereții erau plini de tablouri şi de goblenuri. Totul era zugrăvit în roz. Se auzea un glasuri de copil. Podeaua se mişca sub fuga unui copilaş pistruiat şi drăgălaş, cu pletele cârlionțate, care se îndrepta spre el, cu un zâmbet larg.
«Tatiii, tatiii!»
S-a lăsat în genunchi, cuprins de lacrimi de bucurie, şi-şi îmbrățişă fiul, singura ființă care o mai avea alături. Doar că acum era altceva. Numai o impresie falsă, cea a timpului dat înapoi. Bercu, însă, nu realiza

acest lucru. Era prea cuprins de ceea ce trăia. Scoase din sacoşă oceanul de jucării şi văzu cum chipul lui Goş se luminează de bucurie, pistruii devenind parcă şi ei veseli. A început să fugă iar, cu mâinile ticsite de maşinuţe şi omuleţi, copii după desenele animate, pe care le urmărea cu sfinţenie. De după uşă, a apărut o siluetă, îmbrăcată într-un capot alb, cu un zâmbet angelic pe buze. Era ca o zână. Soţia lui, fiinţa pentru care şi-ar fi dat viaţa. Făptura pentru care trudea, pentru care nutrea cele mai adânci sentimente de iubire. Părul prins într-o coadă la spate, un zâmbet ce afişa dinţii albi şi frumoşi. Ea întruchipa perfeţiunea. Obrajii rumeni şi fruntea înaltă, tenul imaculat, ca laptele proaspăt. Deşi corpul era acoperit de capot, el o putea vedea goală, în toată puterea frumuseţii ei măiestre. Zeiţa lui, pentru care frumuseţea şi inteligenţa erau armele cele mai de valoare. Fuge spre ea s-o îmbrăţişeze, iar ea-l strânge în braţe şi-l sărută cald, duios. Daniel o ia în braţe, ca pe mireasa pe care o trece mirele în noaptea nunţii peste prag şi o duce în camera nupţială şi o sărută pe ochi, pe gură, pe sprâncene, pe gât. Femeia chicoteşte.
-E Dragoş acasă, stăpâneşte-te, brută, ce eşti!
Râde şi el, dar se îndreaptă, totuşi, spre dormitor. Patul e atât de moale, atât de primitor. Simte că pluteşte deasupra tuturor greutăţilor, deasupra vieţii însăşi. O sărută şi o dezgoleşte de capot, mângâind-o aşa cum numai el ştia. Ei se completau ca două piese dintr-un puzzle complicat. Totul devenea foarte simplu, din momentul în care se aflau împreună. Sentimentul era atât de puternic, atât de real, atât de palpabil. Ar fi vrut să-i poruncescă vremii să stea în loc, să aştepte, să nu mai meargă înainte, ştiind ce avea să vină.
O sărută din nou, cu patimă, şi ea râde. Râdea cu poftă, un râs atât de frumos, atât de magic. Fiecare celulă a corpului său nu tânjea după nimic fizic, după nimic sexual, ci pur şi simplu să stea alături de femeia pentru care smţea ce simţea, ceea ce n-acreyut vreodată că ar putea simţi pentru o femeie. Dragoste pură. Să stea goi, unul în braţele celuilalt, până când apusul le înroşea fragezimea trupurilor, învelindu-i într-o mireasmă ameţitoare, de liliac. Ea să adoarmă şi el s-o sărute, ca mai apoi să adoarmă şi el în timp ce o dezmierda cu mângâieri fine, încetinite de somnolenţă.

Voia s-o îmbrace în dragoste, căci asta simţea că e singura bogăţie a Planetei, de care omenirea ducea cu adevărat lipsă. Iubirea.

Alături de ea, totul avea sens. Era în stare să rezolve toate problemele, nu se temea de nimic. Şi asta numai pentru că era un om împlinit. Toate căutările s-au sfârşit şi toate răspunsurile vor veni spre el, fără ca el să mai umble ani la rând după ele. Nu era mult, dar era sufletul lui, atât de arzător, atât de ahtiat după nestăvilită dragoste.
Când a deschis ochii, realitatea dură l-a trântit la pământ. Holul dezgustător, cu păianjeni în colţuri, covorul pătat de bere şi vin, scorojit în colţuri, hainele-i murdare, mâna care-i tremura pe doza de bere. Privirea rece încadra în orizontul vizual catastrofa: prăbuşirea unei reverii atât de frumoase. Lacrimile i se scurgeau pe obraz, odată cu visul său care s-a spulberat sub putera uraganului care era destinul lui. Se simţea ca un om care nu ştie să înoate, aruncat în larg, într-o furtună cruntă, cu rechinii îndreptându-se spre el, cu boturile larg căscate. Scoase un urlet de durere adâncă, adunată în tot acest timp şi a izbit doza de bere de perete, care a ricoşat cu un sunet sec, metalic, lasând amprenta încă unei pete. Lichidul se scurgea uşor în jos, pe covor. Se rezemă de perete, cu câte o mână de-o parte şi de alta a oglinzii, ca şi cum şi-ar fi încolţit inamicul numărul unu la colţ şi se pregătea să-l omoare. Îşi vedea chipul ridat, trecut de ani. Deşi bărbierit cu o seară înainte, pentru a se întâlni cu Elena, acum avea mici ţepi ascuţiţi ce-i acopereau pomeţii supţi şi pământii. Respiraţia-i grea aburea oglinda, şi aşa murdară. Fără să-şi dea seama, cuprins de o durere sufletească fără precedent, se izbi cu capul de oglindă, făcând-o bucăţi. S-a aşezat în fund lângă uşa de la intrare, cu fruntea însângerată, cu picioarele lungite înainte, cu mâinile pe lângă corp. Lăsa, incoştient, sângele vişiniu să se scurgă pe fruntea îngustă, pe tâmplă, pe faţă, pe gât, să păteze hainele. Nu-l interesa nici măcar propria durere fizică. Sufletul durea mult mai tare. Suferinţa fizică era nimic faţă de ce simţea el în interior. Un alt soldat rănit grav şi de nerecuperat pentru marele război al vieţii. Asta devenise el. Resemnat în neputinţă,

printre vise deşarte.

-Bă, eu zic că tu în viața ta nu ai şters prafu' în camera asta! Să mor de nu! Uite şi tu!
Dragoş strănuta pentru a suta oară de la stratul gros de praf de pe mobila lui Shurpy. Acesta, însă, nu a auzit nimic. Era în dormitor, dormind tun. Pudel mătura pe jos, în timp ce Alina se ocupa cu strângerea sticlelor, a mucurilor de țigară. Găsise chiar şi prezervative înodate, seringi şi punguțe prăfuite vag, probabil de la drogații lui Guvid. Niciodată nu-l văzuse aşa de supărat, aşa de nervos. Nu ştia ce se petrecea, dar nu mirosea a bine. O simțise în privirea rece şi nemiloasă a omului ei. Oftă prelung. Se uita, din când în când, la Dragoş, care ştergea foarte migălos mobila, bibelourile, statuetele în miniatură, chiar şi plantele. Ajunsese să şteargă şi tablourile scumpe de pe perete. Se miră însă de-a binelea când a plecat din cameră şi a revenit cu o sticlă de spirt, frecând neobosit oglinda mare, care fusese martoră la tot dezmățul de azinoapte. Avea ochi plini de admirație pentru acest băiat... «Cine ştie?..»
Nu-şi putea imagina o despărțire de Guvid, nu din cauza durerii sufleteşti. A trecut de mult vremea în care ea ținea la el cu adevărat. Dar acum era nefericită. Ce n-ar fi dat să o poată lua de la capăt, fără a suferi cuțitul rece al răzbunării bărbatului influent care era omul ei. Deşi era mult mai tânără decât el, se ştia trasă pe sfoară, manipulată, dar fără nici un fel de şansă de a scăpa, asemeni aceluia aruncat în acvariul cu peşti pirana. După ce a dus a doua tură de gunoaie, casa arăta lună. Toți trei stăteau acum pe canapea, întinşi, privind mândri la realizarea lor.
-Asta a fost ultima cameră, a zis, cu o voce obosită, dar plină de satisfacție, Pudel. Părul lui creț şi lung îi cădea pe frunte din două în două secunde şi era nevoit să dea violent din cap ca să-l dea într-o parte, pentru ca să pată vedea ceva în fața lui. Dragoş se uita la el şi l-a trăznit râsul, înainte să spună la ce se gândea. Cei doi l-au privit cu mirare
-Frizerul tău e ciunt? Fără degete?
Alina râdea şi ea cu lacrimi, cum nu râsese de multă vreme. Pudel, însă, s-a supărat ca un copil mic. A făcut un bot mare, privindu-şi vârful şosetelor. Degetul mic de la piciorul stâng ieşea afară. Nu-şi putea aminti cum şi-a rupt şoseta.
Afară, aerul rece ticsea atmosfera de un miros de nou, de imaculat.Toată lumea se saluta pe stradă cu tradiționalul „La mulți ani!" şi se îmbrățişau. Pudel ieşise la scară, unde-l aştepta un taxi. Dragoş l-a ajutat să care toate uneltele la maşină. S-au îmbrățişat. Taxiul a portin,iar Dragoş s-a întors înapoi, sus. În bucătărie, Alina îşi găsise de lucru spălând vasele. Sufrageria şi două dintre dormitoare erau lună. În al treilea dormea Shurpy, sforăind ca un hipopotam. A avut o noapte lungă, trebuia înțeles.
Dragoş privea camerele curate şi a dat din cap satisfăcut de munca lo, mai ales a lui. Pentru prima oară în viață se vedea cât de cât satisfăcut de ceea ce a făcut, de munca lui. Acum, trebuia să vadă ce post îi oferea Antal. Dacă era calumea, se putea lăsa de tot de şcoală. Şi aşa nu credea că-i va folosi la nimic. Toți din grupul cu care umbla, şi mai ales, toți din Familie, renunțaseră devreme la şcoală, pentru a lucra în domeniul imobiliar, în jocuri de noroc, dar şi în lumea mai puțin cunoscută, aceea aflată în război cu legea. Dragoş era, însă, prea necopt şi nu putea vedea acea parte. Nu încă. De tatăl său uitase complet. Oricum, nu şi-ar fi făcut griji, cel puțin pentru moment. Dacă avea să se ducă acasă cu o slujbă, poate avea şanse să-l îmbuneze. Altfel, ştia că nu putea călca înapoi acasă.
Bucătăria mirosea a Axion şi a detergenți de podea. Cu un şorț alb în jurul brâului, Alina freca vasele. Avea blugii suflecați, lăsând să i se vadă picioarele albe şi fine. Ea nu-l putea vedea. Era cu spatele la el. Dragoş s-a aşezat la masă, pe colțar, şi a luat un pahar cu Jack, pe jumătate gol şi murdar pe margine de ruj. A şters cu degetul pata şi a sorbit uşor, privind-o pe fată. Nu era urâtă deloc. Chiar drăguță. Părul castaniu îi cădea pe umeri uniform, mătăsos. Flaneaua albă îi cădea perfect pe corpul la fel de bine proporționat. A mai sorbit o gură din wisky, în timp ce privirea îi cobora în jos, analizând-o în detaliu. Atunci, ca şi cum ar fi avut ochi la

spate, Alina zise:
-Şi tu vei gândi că am fundul concav? râse ea.
Dragoş s-a blocat, neştiind ce să răspundă, ruşinat că exact acel gând l-a avut şi el despre posteriorul ei. A băgat nasul în pahar, sperând că poate nu aşteaptă nici o reacţie din partea lui. A pus şi ea o întrebare retorică,ca să se afle în treabă. Dar fata s-a întors şi l-a pironit cu privirea ei caldă, căpruie.
-Ei?Ai amuţit?
-Eu..nu..., încercă el să se apere, fâstâcit tot.
-Glumeam, măi, de ce te panichezi aşa?
El se calmă, dar cu greu. Degetele îi tremurau şi încă era îmbujorat. Fata s-a apropiat de el şi l-a sărutat pe obraz, în acelaşi timp cu mâinile dezlegându-şi şorţul.
-Eu trebuie să plec acasă, mi-am terminat treaba.
Dragoş părea şocat de sărutul neaşteptat iar obrazul i se aprinse şi mai mult. Privea în ochii ei plini de căldură şi lumină şi se simţea un cu totul alt om, unul mai fericit, în orice caz. S-a trezit vorbind, ca şi când mintea procesa mult înaintea conştiinţei:
-Sper să te mai întâlnesc.
-Şi eu sper asta, dansatorul meu misterios, chicoti ea şi ieşi pe hol, unde s-a încălţat atât de rapid, încât lui Dragoş i s-a părut că-i o vrăjitoare care învârte din baghetă şi pantofii îi sar singuri în picioare. Fata a făcut un gest teatral de «La revedere» şi a ieşit. Băiatul a rămas ca trăsnit. Se simţea ca şi când ar fi fost luat sub roţi de inter-city. Privea uşa. A sperat să reintre, să o poată săruta, să-i arate că îi pasă, că nu vrea să o lase singură. Dar, nu s-a întâmplat nimic. Uşa a ramas închisă. Oftă, ştiind că, probabil, n-o va mai întâlni niciodată, convingându-se că ceea ce simţea acum nu era sentiment de iubire, ci doar o simplă simpatie.
Au mai trecut trei ore până când Shurpy s-a trezit. Dragoş a încercat să se uite la televizor, dar a adormit după douăzeci de minute, la o reluare a ediţiei speciale «De trei ori femeie,»

Anul nou părea foarte promiţător pentru toată lumea. Aşa simţea şi Antal, care, în sfârşit, făcu rost de curier, putea dormi iar liniştit. S-a trezit cu o mahmureală mare, fără nici un «medicament» în casă. Era ca niciodată. Nu dorea să-l trezească pe Guvid să-i ceară ceva de tras. Era şi prea devreme şi nepoliticos la câte a făcut pentru lume de Revelion. Faptul că adusese fete de stradă, l-a scuturat de un profit de o mie de verişoare verzi, pe puţin. Soneria, insistentă şi enervantă, l-a trezit din gânduri şi din calculul simplu pe care-l făcea.
-Faci, bă? Fresh?
Era Bog, care căuta afară de parcă a dormit toată noaptea de revelion.
-Ce dracu vrei, bă? a întrebat iritat, frecându-se la ochi şi întinzându-se, stând în pragul uşii, pe care, cu greu, se învrednicise s-o deschidă.
-Hai la un baschet la Polivalentă. Am vorbit cu un paznic de acolo şi ne lasă în sală. Numai să strângem oameni. Ard de nerăbdare să facem o mişcare.Ce zici, frăţică?
Antal se scarpină în cap. Da', dar mai pe la trei, patru încolo. E încă devreme. Trebu' să văd şi eu ce treabă am prin casă.
Bog a înţeles unde bătea Antal.
-Nu te mai reţin, a spus el rece, cu o privire compătimitoare şi înţelegătoare. Ne vedem la cinci, la teren, în sală. Bine?
-Da, frate!
S-au îmbrăţişat după lege. Bog a plecat, iar Antal a închis cu grijă uşa. A intrat în dormitor şi a rămas blocat o clipă. Mama sa era trează şi privea în gol, ridicată în fund, pe pat.
-La mulţi ani, mamă! zise, cu toată energia adunată în el, pentru a spune asta, fără ca glasul să-i tremure.

Bătrâna a întors capul spre el. Pentru o secundă, Antal a simțit ca şi cum l-ar fi privit până în străfundul ochilor, că îl poate vedea, ce băiat mare şi frumos s-a făcut, de când ea a orbit. Visul, însă, s-a spulberat. S-a apropiat de ea. Şi-a îmbrățişat mama cu căldură. Ii venea să supine, dar făcea eforturi să nu se dea de gol. Doar era băiat. Mai mult decât atât, strada l-a făcut bărbat, deşi era încă foarte tânăr.
-Ionuț, a rostit femeia cu o voce lipsită de putere.
Antal o privea trist, neştiind ce să zică, dar a intuit ce avea să urmeze.
-Eu nu mai am mult de trăit. Simt moartea cum îmi dă târcoale.
Antal nu s-a mai putut stăpâni şi lacrimile îi curgeau pe obrajii rumeni. Totuşi, a găsit forța să vorbească clar, fără vibrații ale vocii:
-Ba nu, mamă. O să trăieşti şi o să îți vezi fiul însurat, aşa cum ai visat mereu. Şi peste mulți ani deacum încolo vom râde de momentul ăsta de cumpănă. O să vezi! O îmbrățişă şi mai strâns şi-o mângâia pe spate cu palme drăgăstoase, dar încleştându-şi maxilarele şi strângând din dinți de durerea care-i sfâşia pieptul. Mama sa continuă, cu calm:
-O simt. E plină de răceală. Mă priveşte, îmi râde în nas. Moartea e tare frumoasă la față, e o zână.
Atunci el şi-a dat seama că bătrâna delira. O lăsă să continue. Oricum nu avea ce face. Ea, cu privirea albă, fixată pe undeva, pe sus, vorbea liniştit, ca şi cum i-ar fi spus o poveste de adormit copiii:
-Am trăit destul să te văd pe tine crescând şi maturizându-te frumos. De asta sunt mândră. Am trăit destui ani ca să te ştiu bine. Am trăit liberă şi fără necazuri, fără presiuni. Sunt un om fericit, sunt o mamă fericită Ionuț.
Antal s-a pierdut cu totul. Fiecare os îi trosnea parcă în interior şi simțea cum vorbele mamei îl ardeau. Adevărul durea îngrozitor, era insuportabil. Îşi iubea mama, era singura ființă pentru care păstra respect şi în fața căreia pleca fruntea, copleşit de bunătate, de iubire şi devotament. O mângâia pe părul albit, rărit. I se putea vedea pielea capului, pistruiată cu pete maro închis. O sărută pe frunte şi femeia adormi ca un copilaş. I-a mai pus două perne sub cap, a tras aer în piept, şi-a şters lacrimile şi s-a ridicat de lângă ea, şoptind o promisiune.
-Nu voi renunța, mamă! Pentru tine!
A părăst camera, fără ca de această dată să mai întoarcă privirea, decis să strângă bani pentru o operație pentru mama. Sau, dacă nu pentru ea, pentru el, să-i fie lui bine. Nu se gândise niciodată ce va face dacă mama va muri. Ce va face cu apartamentul, cu chiria, cu Familia. Probabil că se va angaja la operațiuni mai importante la Guvid. Îşi aminti de Goş şi începu să caute prin şifonier haine, pentru a se duce la Shurpy. Era ora unu. Până la ora cinci, avea timp să-i arate băiatului tot ce trebuia să ştie pentru început. Fireşte că fiecare maestru îşi ascunde secretele, sau dacă le zice, nu le zice niciodată pe toate. Avea să-i zică exact ce era de strictă nevoie.
Pe masă zăceau trei sprayuri de grafitti. Unul dintre ele răsturnat pe-o parte. O foaie cu un desen îmbârligat şi trei creioane mecanice, foarte fine şi îngrijite. Prin geam, soarele de ianuarie lumina încăperea, trimițând semnale optimiste către toți cei care aşteptau ceva mai bun de la anul care tocmai a început.
Antal a ieşit din casă, a încuiat uşa şi, din mers a dat vreo patru telefoane, chemând lumea la cinci la baschet. Apoi s-a suit în tramvai. A mers o stație, până la blocul lui Shurpy. Spre surprinderea lui, controlorul l-a intrebat de bilet.
-N-am. Simplu, nu?
-Numele te rog!
-Nu-mi amintesc. Ce-ai să-mi faci?
-Atunci mergem până la capăt şi să vezi că-ți aduci aminte.
Îl privea neîndurător, cu nişte ochi reci, de legionar.
-Să mori tu că mă ameninți? Măi, căcat! Pleacă, până nu pățeşti ceva.
Tramvaiul a oprit şi Antal a țâşnit de pe scaun direct pe uşă, dispărând printre blocuri. Controlorul a fugit după el, dar, după a treia curbă, Titanul devenea ca un labirint pentru necunoscători, aşa încât, controlorul s-a lăsat păgubaş, înjurând în gura mare cu toate că a fost apostrofat de câteva bătrânele care stăteau la geam,

respirând aerul rece şi proaspăt de 2005.

În „Early Mornings”, Alina cu încă două fete, bârfeau noaptea trecută, la o pizza şi o ciocolată caldă. Nu le venise comanda, prin urmare bârfa atingea temperatura alarmantă. Una din ele, Georgiana, o fată subțirică, brunetă, cu ochii negri ca smoala şi cu dinții albi, care contrastau tare cu chipul ei ciocolatiu, bronzat la solar, vorbea încet, ca şi cum ar fi zis un secret.
-Aseară m-am culcat cu doi tipi la o petrecere! Erau gimnaşti!
Celelalte două o priviră mirate. Georgiana continuă.
-Cu amândoi odată!
Alina începu să râdă cu atâta poftă de gluma prietenei sale, cel puțin aşa spera, că glumeşte, încât toată lumea din local se uita la ea. Cealaltă, o roşcată machiată strident, având talentul de a fi foarte extravagantă şi directă, nu schiță nici un zâmbet. Continua să-şi lăcuiasă unghiile şi ridică privirea plină de ironie spre Geogiana.
-Mănânci rahat!
Apoi reveni la manichiură.
-Eşti doar geloasă că tu ai succes numai cu cozile de mătură!
Alina se ținea de burtă de râs, iar Georgiana zâmbea satisfăcută. Athena o privea atent, vrând să mai zică ceva, dar închise gura la loc, văzându-şi de unghii, considerând că-şi iroseşte timpul cu cei sub nivelul admis de inteligența ei. O chelneriță bătrână şi plină de dezgust pentru cele trei, le aduse pizza pe trei farfurii şi, cinci minute mai târziu, paharele de ciocolată caldă, care le-a încălzit pe fete şi mai tare.
-Ce am făcut eu aseară e treaba mea Şi uneori, o coadă de mătură e mai bună decât un bărbat fără... fără.., ştiți voi ce vreau să zic!
Companioanele ei au devenit serioase pentru o secundă, ca mai apoi să pufnească în râs atât de tare, încât cineva de la masa alăturată le-a aostrofat supărat, să o lase mai moale, ca să o poată cere în căsătorie pe logodnica lui. Fetele entuziasmate la culme de romantismul situației s-au calmat, vorbind acum în şoaptă. Alina preluă discuția, însă cu ochii în permanență pe cuplul de lângă ele, aşteptând reacția fetei la întrebarea bărbatului, căutând să vadă acea sclipire de fericire de care şi ea ar fi voit să aibă parte, însă fără rezultat.
-Eu am avut o seară fără cuceriri, dar am întâlnit un băiat... Pfuai! Clasa întâi la dans. Şi arăta şi bine. Păcat!
-Păcat că tu eşti ca şi măritată cu Guvid! A replicat cu răutate Georgiana.
-Nu-i adevărat! se apără Alina. Am de gând să mă despart de el. Aştept doar momentul potrivit.
-Asta ai zis şi acum un an, răspunde sec Athena.
Athena, în ciuda faptului că era cea mai bătrână dintre ele, a atins vârsta de douăzeci şi şapte de ani şi lucra ca administratoare la o bancă din centru, era, poate, cea mai imatură din grup.
-Nu eşti în stare să-i dai papucii băiatului, hai s-o spunem pe şleau!
-Cine vorbeşte! Doamna „eu nu strivesc corola de minuni a lumii”.
-Nu vorbeam cu tine! venit reacția,în timp ce lua o gură de pizza, care se întindea şi o frigea până şi pe bărbie. Vorbeam cu ea. Uită-te fată, la tine! Ia şi fă ce trebuie. Trebuie să fii fericită? Da, ori ba?
-Nu mai ştiu nici eu, zise Alina nedumerită, jucându-se nervos cu furculița, cu care ciopârțea bucățile de carne de pe pizza. Nu ştiu. O să văd.
-Mmda! E clar! Fată, nu fii proastă! Dă-i vânt! Ce poate să-ți facă? Te omoară? Vezi să nu! Aşadar şi prin urmare, ce te opreşte? Că mare pierdere mai e!
Iar au început să râdă. De ce, numai ele ştiau.
-Vouă vă vine să râdeți, da’ ia întrebați-mă pe mine!
-DA! se aude vocea plină de entuziasm a fetei de alături.
Cei din jur se ridică în picioare şi aplaudă acceptul ei la cererea în căsătorie. Alina se înfurie că a pierdut

momentul cu prostiile toantelor ei de amice.
După ce spiritele s-au calmat s-a revenit la normal şi în tabăra hlizitelor.
-Şi, cum zici că era băiatul ăla? întrebară deodată amicele Alinei. Diferența consta doar în tonalitatea cu care au rostit întrebarea. Giorgiana era curioasă, entuziastă, Athena era dezgustată, sictirită.
-Păi, l-am văzut nou şi l-am invitat la dans. Băi, deci n-am văzut în viața mea un dansator mai bun. Pe bune, deci m-a amețit de tot.
Giorgiana deja saliva.
-Dintotdeauna mi-am dorit să fiu cu-un dansator. Cică-s buni la pat!
-Pentru tine e bun şi.., mă abțin! Nu a rezistat Athena tentației de a fi acidă. Şi iar râs. De data asta, de una singură.
-Avea nişte ochi aşa de frumoşi şi un corp perfect! Îmi venea să-l mănânc. Şi dimineață, la despărțire, eram numai noi doi. Face că: „Sper să ne mai vedem." Am crezut că leşin.
-Cred şi eu, replică Georgiana capturată de moment, aşa cum şi-l imaginase ea în minte.
-Ştii ce zic eu?
Se întoarseră curioase spre Athena, care, pentru prima oară de multă vreme, părea cu adevărat implicată în ceea ce spune. Lăsă pila jos din mână şi continuă pe un ton plin de blândețe:
-Nu strică dacă te mai vezi cu el. Deocamdată e doar amic, da? Şi ce dacă face urât Guvid? Să se ducă dracului, are destule fete de unde alege. Ar cam fi cazul să nu mai ai grijă de fericirea lui şi să te îngrijeşti de a ta.
Acestea fiind zise, se uită la ceas.
-Eu trebuie să plec. Mi s-a terminat pauza de masă.
Le pupă pe fete pe obraz, îşi ia poşeta pe braț şi, într-un mers aguileresc iese din restaurant, pe străzile aglomerate.
-Ce zici? întreabă Alina pe Georgiana, care o privea pe Athena îndepărtându-se, plină de figuri mondene, în rochia ei roşie ca focul, mulată pe corpul perfect.
-Mănâncă rahat! zise, încercând s-o imite pe prietena lor cea roşcată, fiind convinsă că a dat o replică plină de umor.
Din nou le-a pufnit râsul. Râdeau cu lacrimi.
Au terminat pizza şi Georgiana, în timp ce plătea consumația, o luă pe prietena ei de mână şi-i vorbi cu afecțiune.
-Fată, tu nu te lăsa! Luptă pentru fericirea ta! Măcar atâta lucru să avem şi noi. Fericire!
În sfârşit, au ieşit din «Early Morning». Se plimbau pe stradă. Alina privea blocurile, maşinile, oamenii. Vocea Georgianei, vorbind despre cei doi gimnaşti, era undeva departe, mai ales că nici nu merita s-o asculți prea atent. Nu putea lega două cuvinte cu sens. Cu atât mai mult, cu cât pe Alina coşmarurile n-o lăsau în pace şi se simțea confuză. N-avea chef de palavre ieftine. Era pentru prima oară în viață când nu ştia ce să facă. Colac peste pupăză, acuşi avea bacul. Cine ştie când va avea timp să mai şi învețe. Însă fetele cu care copilărise erau singurele cărora îşi putea permite să se descarce. Să le spună şi să se debaraseze de toată energia negativă adunată de-a lungul zilei. Crizele de gelozie ale lui Guvid şi posesivitatea lui erau insuportabile. Ştia că nu are de ales, dar până la urmă, nu ştia dacă mai putea înghiți multă vreme.
Brusc, s-a oprit. I s-a părut că-l vede pe Dragoş. Inima îi bătea mai tare. Încerca să se mintă că nu simte nimic pentru el, încercând astfel să-şi poarte cumva de grijă.
Soarele bătea puternic, reflectându-se în parbrizele maşinilor, orbind-o pentru câteva secunde. Când a întors din nou capul, nu l-a mai văzut. Oftă şi şi-a continuat drumul, nestingherită. Abia aştepta să vină primăvara, să fie totul verde, să plutească măcar o ideie de mireasmă proaspătă, fiindcă în mod curent toată capitala mirosea îngrozitor. Ce n-ar fi dat să evadeze din această fortăreață împuțită. Să meargă undeva departe, departe de Vişani, de Titan, de Ferentari, de tot. Undeva în munți sau la mare, să se bucure de visele tuturor, să adulmece briza mării, să fugă după pescăruşi. Imaginea i-a fost întreruptă de un accident minor în trafic, care a determinat lansarea unei serii de înjurături care i-au făcut părul măciucă.

S-a despărţit de Georgiana. Gândul îi era departe. Până acasă mai avea încă un sfert de oră de mers pe jos, aşa că şi-a pus căştile în urechi şi a continuat să păşească lipsită de încredere. Acum, totul era atât de complicat. Atât de negru. Nu găsea soluţie pentru a împăca toate situaţiile. Analiza totul pe toate feţele: Dragoş ar putea avea probleme cu Guvid. Pe de altă parte, nici ea nu era scutită. Şi chiar dacă Guvid nu ar reacţiona nicicum la despărţire, ceea ce, de fapt, se şi aştepta să facă, oricum va pune pe cineva să-l schingiuiască pe Goş, de dragul răzbunării. Ştia ce fel de om era Guvid. Ea ştia cu adevărat ce se ascundea în spatele măştii de om de societate, plin de bună dispoziţie şi râzând la glumele tuturor, cu un aer triumfător şi amical, cu un zâmbet cald, dar fals. Era scârbită de toată lumea, de tot mirosul împuţit de sex, care plana asupra capitalei, după lăsarea serii. Scârbită de mirosul de droguri şi de drogaţii care ar tăia capul propriei mame pentru o doză consistentă de la Guvid. Scârbită de oamenii falşi, existenţi doar pentru plăcerile trupeşti, goi pe dinăuntru ca un vas ceramic fără apă-n el. Era oare singura făptură de pe Planetă care credea în destin şi-n iubire? Ultimul martir? Ultimul soldat într-un câmp imens, însângerat de milioane de trupuri căzute în timpul războiului? Ultima licărire din ochii iubirii, care încet, încet se stingea din viaţă, neavând forţă să-şi ia măcar adio de la puţinii ei adepţi? Era revoltată până la refuz şi purta în priviri, ajutată şi de muzica ce-i cânta acum în urechi, o ură nemaiîntâlnită, pentru toată rasa umană, care degenera, în loc să evolueze spre sentimente mai nobile şi calde.

Dup'amiaza primei zile de 2005 îl surprindea pe Guvid într-unul din dormitoarele sale ultra dotate, în pat cu Tiffany, una din cele mai versate prostituate care le avea, de asemeniea şi menajera vilei. Avea un trup perfect. Fata nu se sinchisea că bossul era păros, schilor şi... slab dotat. Se conforma, pentru un salar mai mare, bineînţeles. Gemea fals şi juca teatru la fiecare orgasm pe care se prefăcea că-l are. Bărbatul se chinuia şi striga satisfăcut, tremurând de plăcere. De îndată ce termina, se se lăsa de pe dânsa.
De data acesta s-a ridicat în picioare, lângă pat, lăsând lumina palidă, care pătrundea printre jaluzele să-i lumineze fundul şi corpul disproporţionat. A îmbrăcat un halat portocaliu, pufos.
-Poţi pleca!
Fata s-a ridicat. Nuditatea ei, spre deosebire de cea a bărbatului, lumina camera de frumuseţe. Nu ai fi zis nici într-o sută de ani că e prostituată de lux. Ai fi zis că era sculptată doar pentru a fi privită, nicidecum exploatată pe bani. Bine, banii erau mulţi şi profitul mare, dar asta era partea a doua.
S-a îmbrăcat şi a ieşt în linişte, fără să scoată un cuvânt.
Bărbatul a ieşit pe balcon şi privea oraşul. Frigul îi pătrundea pe sub halat. Îşi aprinse o ţigară şi fuma, gânditor. Ochii săi începeau să-i trădeze vârsta. Trecea prin vârsta a doua. Trase din ţigară cu nesaţ şi se rezemă cu mâinile pe balustrada rece, cu capul plecat. Era tot el. Marele om. Cel mai respectat. Respectul, ştia de mic, valora triplu faţă de un sac cu bancnote de o mie de lire sterline. Prin respect clădise el un adevărat imperiu. Se mândrea că, având o minte ascuţită, ieşită din comun, a ştiut controla fiecare figură influentă a oraşului. Atât din lumea socială, poliţişti, judecători, avocaţi, magistraţi, cât şi din viaţa de stradă. Pe Antal şi gaşca lui, Familia, traficanţii, prostituatele, spaniolii care-l aprovizionau cu heroină pură, de cea mai bună calitate. Era mândru de el. Ar fi vrut să aibă pe cineva pe care să-l înveţe toate aceste secrete, înainte de moarte. Cu siguranţă exista cineva care ar vrea să-l lichideze. Mereu era aşa. Peste tot în lume. Fii nu avea. Cu Alina nici că putea face. O stricase destul, nu voia s-o chinuie şi mai mult. Căuta doar momentul potrivit să se despartă de ea. Dar, al naibii, că niciodată nu reuşea să o facă să înţeleagă că nu o mai iubeşte, că s-a folosit de ea şi că acum a sosit vremea reverenţelor. Se purta cu răceală faţă de ea, lipsit de afecţiune, sperând ca ea să adulmece semnele, dar se părea că făcea totul în zadar.
«Ce proastă», dădu ochii peste cap. «Păcat!»
A aruncat mucul de ţigară peste peluza acum acoperită de zăpada murdară şi a împins în stânga uşa glisantă a balconului, care dădea spre dormitor. Zgribulit de frig, a tras mai bine halatul pe el şi s-a băgat în pat. Pe

noptieră, telefonul fix începuse să sune cincănit. S-a întins obosit, plictisit, ca să ridice receptorul. Cu el la ureche s-a întors spre pernă, lăsând firul încolăcit al telefonului să se întindă la maxim, gata să iasă din aparat sau din receptor. Stă

-Da, bă! Aaa Bog! Ce faci mă?

-Şefu', hai la un baschet pe la cinci, şase. Adu şi câțiva oameni!

S-a gândit o clipă, timp în care linia de telefon a părut moartă.

-Bă, să ştii că nu mi-ar strica o mişcare.

-Perfect! Se bucură, vesel Bog. La cinci, la Polivalentă. Am eu relații, intrăm gratis în sală. Pace!

Guvid nu s-a supărat că i s-a închis telefonul în nas. Nu era chiar atât de drastic cu Familia. Ce denumire: „Familia". Zâmbi ironic, gândindu-se la mafia italiană şi la ce însemna Familie pentru aceia şi ce pentru ei. Pe undeva, era cam acelaşi lucru, numai că dimensiunile alor lui erau ceva mai mici. Dar, da, era asemănător. La scară redusă. Se uită la ceasul plasticat de pe măsuță. Încă avea timp de-o siestă, puțină odihnă înainte să alerge la un baschet. Ultima oară când a făcut mişcare, indiferent de sport, fusese când era de vârsta lui Antal, sau cea a băiatului cel nou, dansatorul. Acela pe care-l întâlnise la petrecere. Acum se gândea mai limpede. Ce bine se mişca nebunul! Ar fi fost mai mult decât bucuros să-l aibă sub tutela lui, să-i arate ce era de arătat, având în vedere că îşi căuta un înlocuitor. Antal era şi el o soluție, dar, ceva, undeva, îl făcea să creadă că încrederea în semenii apropiați e sinucidere curată.

„Trebuie să fii rece, nemilos."

A închis ochii şi-l vedea pe puştanul pistruiat, dansând alături de Alina. El i-a privit cu ochi reci, surprins de faptul că cei doi se completau fericiți. Şi păreau îndrăgostiți. Era gelos, deşi nu vroia să recunoască. Firea geloasă şi răzbunătoare nu avea să şi-o schimbe niciodată, ducând până la extrem totul. Dar o scânteie de speranță îi licări în privire. Ştia ce avea de făcut, dar era, în adâncul sufletului, nesigur de propria decizie. În privința lui Biggy, însă, sentința fusese dată fără drept de apel.

În a doua zi de la trecerea în 2005, Elena îl găsi pe Daniel Bercu zăcând pe hol, plin de sânge din cap până în picioare. Bărbatul a plecat grăbit în dimineața Anului Nou şi îşi uitase bricheta primită de la Dragoş la ea pe minibar. S-a dus să i-o dea.

Când l-a văzut în ce hal era, ațipat scurt şi s-a tras cu un pas în spate, izbindu-se violent cu trupul de uşa de la intrare. Zăcea rezemat cu spatele de peretele stâng, cu o mâzgă vişinie, ce prinsese crustă pe tâmplă, pe bărbia nerasă, pe cămaşa mizerabilă pe care o purta de obicei prin casă. Femeia şi-a dus mâna la gură de spaimă. S-a repezit asupra lui să-i verifice pulsul.

„Dumnezeule, trăieşte!"

Mâna îi tremura pe telefon în timp ce suna la Salvare. După ce a anunțat, s-a dus repede înapoi pe hol. Imaginea era de-a dreptul macabră. Aflat în penumbră, cu pieptul abia ridicându-se în respirații inegale, Daniel Bercu părea mort. Pe jos observă multe cioburi şi oglinda din peretele opus era spartă. Numai cuiul de care era agățată se mai afla, cuminte, la locul lui.

„A vrut să se sinucidă?" s-a întrebat îngrozită.

S-a aşezat lângă el, dând cioburile la o parte, şi-i luă tâmplele în mâinile ei calde. Când se văzu pătată şi ea de sânge închegat, a început să plângă în hohote, blestemându-şi soarta. Stătea lângă el şi timpul parcă trecea cu încetinitorul. Îl iubea şi nutrea pentru el un respect deosebit. Ca om, ca personalitate, cu toate defectele lui actuale. Îi admirase mereu caracterul şi felul cum judeca şi analiza luarea fiecărei decizii. Era înțelept. Părul lins, nespălat, prin care se puteau observa tăieturile uşor cicatrizate, dar groteşti, mirosea oribil. Dar ei nu-i păsa. Îi săruta rănile, plângând înăbuşit, îndurerată. Se gândea la Dragoş, ce va face dacă va rămâne fără tată? Pe ea nici n-o cunoştea. Ce avea să-i spună? Că e amanta tatălui său, găsit mort, cu capul spart, în holul propriului apartament? Se frecă la ochi, ştergând rimelul care-i intra parțial în ochi,

parțial se scurgea, negru, pe față.
Peste doar câteva minute, pe uşă a intrat o echipă de cadre medicale. Unul i-a verificat pulsul şi a făcut semn din mână celorlalți doi, care l-au apucat pe Daniel de subțioară şi de picioare şi l-au aşezat pe-o targă. Totul s-a petrecut atât de repede! A mers şi ea în duba Salvării, care mergea cu viteza lumnii pe străzile ultra aglomerate. Sirena țipa panicată şi fiecare maşină se dădea la o parte, făcând loc urgenței. Doctorul, calm, i-a spus Elenei, care-l privea speriată pe Daniel, conectat la tot felul de aparate, cu două mici tuburi verzi fixate de nări, ca să poată respira mai uşor:
-Doamnă, vă comunic adevărul. A suferit o traumă puternică. Faptul că a rămas inconştient aşa de mult timp, mă face să presupun o comă de grad înalt. De îndată ce vom ajunge la spital îi vom face toate investigațiile, ca să vedem exact în ce stare se gaseşte pacientul. Bineînțeles că vom face tot ce este posibil ca să-l scoatem din comă. Până când nu vom reuşi să facem toate acestea, nu ne rămâne decât să sperăm.
Elena a fost impresionată de profesionalismul şi sufletismul medicului, care era doar un tinerel. După părerea ei, acesta nu depăşea treizeci de ani, deşi era chel. Privea bolnavul cu ochi milostivi. Îl prindea bine halatul alb, cu nasturi gri, cu stetoscopul după gât şi umblând de colo-colo în spațiul îngust al dubei în viteză, verificând toate aparatele la care era conectat Bercu senior.
Maşina a frânat în fața uşilor de la Spitalul de Urgență. Bolnavul a fost cărat până la ultimul etaj. Elena a fost izbită de mirosul de spital, de fețele desfigurate ale bolnavilor, de rudele disperate, care plângeau în tihnă, aşteptând verdictul, sperând, rugându-se, fiecare în legea lui. Pereții erau proaspăt vopsiți, adăugând la mirosul trist, o paloare de var de mâna a doua. Îşi scoase şi ea o batistă, roz, şi îşi suflă nasul. Se aşeză morocănoasă pe un scaun de plastic, ca acelea pe care le vezi deseori în tramvai. Era incomod, dar în clipe ca acestea, cine se mai plângea de incomfort?
Treizeci de minute mai târziu, un doctor, firav şi mic de statură, s-a apropiat de ea şi a chemat-o în biroul lui.
-E de rău? S-a repezit ea să întrebe, în timp ce se deplasau pe un culoar pustiu, încercând să nu-şi audă timbrul sinistru al propriei voci.
Doctorul, însă, mergea drept, demn, cu privirea înainte, cu figura schingiută de o seriozitate alarmantă.
Biroul era simplu: o masă, un scaun, şi două dulapuri pline cu fişele pacienților lui. S-a rezemat cu fundul de birou. Elena, la invitația lui, a luat loc pe un scaun, aflat în dreapta mesei. Doctorul s-a întors brusc spre ea şi i s-a uitat direct în ochi.
-A avut o criză de delirium tremens, datorată nivelului ridicat de alcool din sânge.
A văzut privirea speriată, cu irişii micşorați, contractați ai femeii şi a continuat pe un ton mai blând, asemeni celui pe care l-a avut în dubă.
-Însă va fi bine. Pe moment, pentru că, trebuie să ştiți că, el fiind alcoolic, este predispus la ciroză. E doar la un pas. Recomand să fie internat pentru tratament şi dezalcoolizare, deoarece altfel se va reapuca de băut şi o va lua la vale tot mai rău.
Se întinse spre sertarul unui dulăpior şi răsfoi printre fişele aşezate în ordinde alfabetică. Scoase raportul proaspăt întocmit cu numele „Bercu 45” pe el, îl deschise şi, privind cu un oarecare scepticism, a anunțat-o:
-Radiografiile nu arată nici un fel de trautamism din cauza loviturii. În sânge, însă, avea un grad riicat de alcoolis. Bărbatul acesta îşi semnează singur testamentul cu astfel de comportament față de sine.
I-a aruncat o privire plină de reproş.
-O să am grijă să nu mai bea, domnule doctor.
-Şi credeți că vă va fi uşor? O dată ce apuci pe drumuri greşite, e foarte greu să te mai redresezi, credeți-mă. Cândva, am fost şi eu în pielea lui.
Elena îl privi mirată. El continuă:
-Când eram adolescent, fireşte! râse el cu indulgență. Chelia îi strălucea hilar în neonul de deasupra sa, care pâlpâia din când în când, neastâmpărat.
-Vedeți, continuă el, totul ține de mentalitate. Trebuie să-l faceți să uite de necazuri. Bănuiesc că de asta bea. Acum, eu nu ştiu nimic despre viața lui socială sau de familie, sau despre ce se întâmplă în căsnicia dumneavoastră, dar consider că trebuie să faceți nişte eforturi să remediați situația.

Elena a zâmbit când doctorul a rostit „căsnicia dumneavoastră”. Îi plăcea cum sună. Şi gândul acesta îi plăcea.
-Orele de vizită sunt între trei şi şase după-amiază. Eu trebuie să plec, sunt aşteptat. Doctorul a ieşit în urma doamnei şi a plecat în direcția opusă celei spre care se deplasa ea. A ieşit din spital, iar aerul de ianuarie a pocnit-o peste față, ca o rafală de pumni puternici. A făcut semn unui taxi, dar acesta a trecut pe lângă ea. A decis să pornească pe jos spre casă, cufundată în gâduri adânci. Era oare adevărat că Daniel era alcoolic? Nu dădea aceste semne. La servici era angajatul ideal, iar în compania ei, amantul ideal. Cât de dureros înşeală aparențele câteodată, îşi zise.
Apusul dulceag îmbrățişa lacom capitala, învăluind-o într-o manta friptă. Zăpada reflecta roşul de pe cer şi totul părea însângerat, ca după un cataclism teribil, fără supraviețuitori. Elena avea senzația că noaptea, aducea, odată cu ea, o lume paralelă, plină de necunoscut, ticsită până la refuz de secrete.

Shurpy, după ce Antal l-a cules pe Dragoş de la el şi după ce s-a scuzat, morocănos, că nu poate merge la baschet, a închis uşa în urma lor şi s-a repezit, ca un vultur flămând, spre locul unde ținea ascunsă ultima doză de heroină. Părinții aveau să vină acasă abia a doua zi, aşa că era timpul perfect pentru a se face muci. Scoase grăbit garoul, neîndemânatic, cu mâinile tremurânde, şi seringa cu pereții interiori pătați de sânge: îi era lene să clătească înainte să-şi bage. Nu se temea de infecție. După ce a găsit o venă bună, ultima din breasla ei, înfipse acul. L-a durut mai mult decât de obicei. Brațul stâng îi era complet perforat şi nu avea decât două luni de când se droga. Era însă orb la acest mic detaliu, aşa că apăsă pe piston, fără ezitare. Căldura, deja familiară, îi inundă corpul şi picioarele i se moleşiră instantaneu. Şi-a dat ochii peste cap şi-un voal negru i-a acoperit ochii roşii pe care i-a făcut mai grei. Mult mai grei. A simțit capul cum îi duduie. O senzație complet nouă. A scos disperat seringa neterminată din venă, bruscând şi urlând de durere. O aruncă cu furie, obiectul izbindu-se de perete şi îndoindu-i-se acul. Băiatul s-a prăvălit de pe scaun, în fund. A început să se târască speriat, pe pardosea, ca să se depărteze cât mai repede de seringa care stătea, lipsită de viață, pe jos. El o privea speriat, cu ochii bulbucați, cu o durere ca de arsură cumplită, în antebtaț. S-a izbit de uşa de la bucătărie. Aici fuga s-a încheiat. Nu avea suficientă putere să deschidă uşa şi să iasă. Nu îşi mai simțea picioarele. A scos un răget de spaimă şi şi-a pus mâinile la ochi, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o nenorocire. Seringa stătea, însă, în acelaşi loc, parcă râzând de naivitatea lui, de halucinațiile absurde, în timp ce el ținea podul palmelor strâns pe ochi şi plângea, tresărind de frică, cu picioarele strânse pe lângă corp, dar amorțite bocnă. Atât de amorțite!
Ca şi când cineva a dat volumul mai tare, a început să audă maşinile de pe stradă, sunetul cauciucului pe bitumul rece, zgomot care-i scrijelea timpanul. Mii de voci ce se auzeau de la oamenii ce discutau pe stradă, crengile şfichiuite de vântul iernatic, croncănitul sutelor de ciori, ce umpleau orizontul, vestind un nou val de ninsoare. Toate formau un coşmar acustic. Se încolăci ca un şarpe pe gresia rece, lipind obrazul de una din plăci. Lacrimile şi saliva i se scurgeau pe jos, iar el privea în gol, continuând să tresară, din când în când. Nu mai putea nici să gândească, să îşi dea seama ce se petrece cu el.
„Nu sunt dependent”, atât mai ştia să-şi spună. A ridicat, cu o ultimă sforțare, privirea spre seringa care zăcea în acelaşi loc, la fel de sfidătoare. Buzele îi tremurau şi o dâră de salivă i se putea observa pe partea stângă a gurii:
-Nenorocitooo! Deabia articulă încâlcit.
Apoi a leşinat.

La ora aceea, şoseaua Kiseleff, în toată splendoarea ei, era goală. Antal l-a dus pe Dragoş prin nenumărate locuri, pe jos sau cu autobuzul, pe blat, prin toată capitala.
-Pe aici să nu calci fără armă, frate, pe bune, deci! Acum ți se pare ție liniştit şi nu ştiu cum, da', să vezi numa', seara ce se adună pe la scări. Un băiat înalt şi binefăcut îl salută pe Antal şi el răspunse cu un zâmbet şi o ridicare de mână la tâmplă, ca un salut militar. Dragoş privea nedumerit, intuind deabia acum că avea de lucrat noaptea. La o adică, să fie el plătit bine, că putea lucra la orice oră. Nu avea nici o obiecție. Totuşi câteva lucruri îi erau încă neclare. De ce trebuia să poarte armă în unele din cartierele menționate de Antal? Ce fel de marfă căra? Nu şi-a imaginat niciodată că aşezări precum Primăverii, Aviatorilor, B-dul Ion Mihalache, zona din jurul centrului Romexpo, Pantelimon, Chitila sau chiar Floreasca puteau fi locuri unde să-ți pierzi viața pentru o vorbă sau un gest necugetat. Îl vedea pe Antal foarte implicat şi înțelegea că va trebui să facă exact ce i se spune şi să facă uz cât de des posibil de sfaturile primite. N-a pus nici o întrebare, ci asculta atent şi loial şi băga la cap. Erau lucruri importante. La un moment dat însă, nu l-a mai auzit pe Antal ce vorbeşte. I s-a părut că o vede pe Alina pe trotuarul de vizavi. Chipul ei unic, zâmbetul cu care ar fi îngenuncheat o armată întreagă de sălbatici, o zeiță a frumuseții în miniatură! Îi era cu neputință să creadă că se îndrăgostise dintr-un simplu dans. Cumva, se vedea incapabil în a-i uita privirea superbă, o cascadă de lumină şi căldură. Un tir a trecut pe stradă şi, când a putut din nou să aibă sub ochi trotuarul opus, nu mai era nici o Alină. Alți oameni, necunoscuți, grabiți, dar Ea, ca-n palmă.
-Bă, eu îmi sparg plămânii de poamană, sau mă asculți? Ce mama măsii?
-Te ascult, te ascult.
-Sper! Spre binele tău! l-a apostrofat ocazionalul său dascăl.
-Acuma unde mai mergem? Mă dor picioarele. Zău, bă!
-Merem la Polivalentă. Avem o întâlnire cu nişte băieței.
-Ce facem la Polivalentă? se interesează Goş, speriat de distanța de pe Kiseleff până la Polivalentă.
-Ştii să joci baschet?
Dragoş îl privi zâmbind cu o umbră de mândrie pe care o şterse repede când a întâlnit ochii albaştri, reci, ai tovarăşului său. S-a mulțumit să răspundă:
-Cât de cât.

Aproape toată Familia din Titan, Vişani, Ferentari şi Centru erau adunați la Polivalentă. Pe puțin treizeci de inşi. Afară, vreo zece fumau şi râdeau, neavând chef să joace. Antal îi salută pe toți şi-l prezentă pe Dragoş. Acesta a roşit ca o fată şi a păşit repede pe scări, spre interior, cuprins de ruşine, ştiind că e urmărit şi super analizat. Înăuntru, sub reflectoarele imense şi o amenajare de şase stele, sala polivalentă îşi arăta valoarea. Un teren imens, cu podea de cauciuc, cu plexiglassuri şi mingi Wilson originale, cu tabelă electronică de scor şi zece mii de locuri în tribune. Dragoş se afla acolo pentru prima oară. Fluieră de admirație. Antal stătea în dreapta lui, privind şi el tâmp, acel interior.
-Mândria noastră! Nu-i aşa că-i frumoasă?!
-E superb, a răspuns, aproape în şoaptă, Dragoş.
Zeci de mingi se auzeau izbind podeaua. Mulți deja jucau, aruncau la coş, pasau, se amuzau. Antal cobora spre teren şi întindea gâtul să observe pe cineva anume. Apoi a ridicat mâna, ca şi cum ar fi salutat pe acel cineva. Dragoş l-a zărit pe acelaşi bărbat de la petrecerea de Revelion, care l-a amenințat pe Biggy, răspunzând la salutul lui Antal şi a pornit spre ei.
-Guvide, pace, frate!
Se îmbrățişară. Acelaşi lucru l-a făcut şi Dragoş cu Guvid, ca şi când s-ar fi ştiut de-o viață. Amândoi golanii au fost surprinşi de gestul lui, într-un mod plăcut.
-Şefu', dă-mi voie să ți-l prezint pe Goş, dansatorul numărul unu al Familiei şi noul tău curier!
-Perfect!
Părea satisfăcut şi i-a strâns lui Dragoş mâna. Tare i-a strâns-o, ceea ce nu putea fi decât un semn bun. Dragoş a rămas perplex. Avea să lucreze pentru el? Parcă i-a pocnit cineva o palmă usturătoare. Guvid

continuă:
-Detaliile le discutăm după meci, la mine acasă. Sau la birouri. E ok?
-E... ok.
Toţi trei au coborârt pe teren, unde urma să se facă echipele şi să înceapă meciul. Dragoş marca coş după coş şi dribla tot, făcând spectacol. Mulţi se retraseră pe tuşă şi râdeau de cei umiliţi, cărora Goş fie le dădea pantalonii jos, fie le trecea mingea printre picioare, fie zbura pe lângă ei, ca o rachetă şi marca. Pudel şi Goliat erau exasperaţi de fâşurile consecutive ale piticaniei şi se retraseră şi ei. Numai Antal a rămas. Era în echipa adversă. Goş a primit o pasă de la Guvid şi a încercat să treacă de Antal, care-l faultă, trimiţându-l la pământ cu ciudă. Toţi cei care asistau se ridicară în picioare şi începură să ţipe către Antal:
-Ce-ai bă, eşti nebun! Ce-i cu tine? Măăăă!
Se apropie de Goş şi-l ridică de-o aripă:
-Eşti în regulă?
Dragoş se scutura pe haine şi avea o privire ameţită, cu părul vâlvoi. Lăsând la o parte partea tragico-tristă a întâmplării, făcea o figură comică.
-Eram bine, înainte să mă pălească tramvaiu' şi să-mi sară dinţii din gură ca grindina!
Iar hohote de râs. Guvid îl bate pe spate pe Goş!
-Că tare amuzant mai eşti, drace!
Goş a zâmbit şi apoi s-a dus la duşuri. Meciul se încheiase, iar el fusese omul cheie. Cât timp a fost el la duş, toţi discutau numai despre jocul lui excepţional, despre viteza şi agilitatea lui. Guvid a făcut cinste cu un haşis. Fericire mare! Fumau pe rupte, din nou râdeau ca proştii din nimic. Vorbeau vorbe, ca să se afle-n treabă, totulli se parea minunat sub influenţa drogului, care actiona cat se poate de eficient.
Dragoş stătea sub duş şi simţea fiecare centimetru de coloană vertebrală arzând de durere. Antal l-a izbit bine de tot, cu un bodycheck pe care îl mai întâlneşti numai în cele mai dure meciuri de hockey. Stătea sub jetul fierbinte şi se gândea la Alina, imaginea ei fiind singurul lucru care parcă îi lua durerea cu mâna. Şi-ar fi dorit să fi fost ea cea de pe stradă... Ceva, nu ştia ce anume, îl făcea neliniştit în privinţa anturajlui nou în care păşea. Dar, atât timp cât avea să fie plătit, îşi va vedea de treaba lui şi nu va deranja sau enerva pe nimeni. Pe cât posibil. Se şterse bine cu prosopul şi închise bine robinetul duşului. Paşii lui lipăiau pe faianţa rece, pretutindeni cu mici bălţi de apă. Se-a schimbat repede şi a ieşt. A traversat sala, care acum era goală. Ecoul paşilor săi repeziţi se auzea în acea imensitate. Nu-i venea să creadă că tocmai jucase, pe gratis, în această sală. Era clar că cineva dintre cei care jucaseră, avea relaţii barosane, dacă li s-a permis atâtor oameni să joace atât de mult, pe gratis.
Afară, o căldură înşelătoare înmiresma apusul soarelui. Toţi au plecat, mulţumindu-i bossului. Pe scările din exterior aştepta Antal cu Goliat şi Pudel. Bog, undeva mai jos, se uşura în boscheţi.
-Bă, care merge acuma spre casă? a întrebat Goliat, căscând.
-Dacă bem o bere la scară, merg! A fost de acord Pudel, cu pletele creţe ude, de la atâta alergat. Cu toţii îl priveau pe Goş cu invidie, dar nimeni nu dorea să-l laude pentru jocul său bun.
-Şi eu merg acasă! făcu Bog, scuturându-şi ultimii stropi de lichid din organism şi încheindu-şi prohapul. Haideţi! Luăm un 103?
-Mergeţi voi, bă. Eu cu Goş avem nişte...combinaţii.
Dragoş a fost cam speriat de privirea cu subînţeles a golanului, dar a dat din cap în semn aprobator către ceilalţi, care îl priveau cu suspiciune.
-Aşa e, mergem cu caprele la păscut!
Astfel inspirat, a reuşit să destindă atmosfera. S-au îmbrăţişat pe rând, conform tradiţiei de gaşcă şi au plecat în direcţii opuse. Antal şi Goş se îndreptau spre locul de parcare, unde o limuzină, un Mercedes alb, îi aştepta. Un om înalt, bărbos, era la volan şi în spate, pe banchetă, stătea Guvid, cu un prosop în jurul gâtului, cu părul ud de la efortul făcut la joc. Le-a deschis uşa, iae ei au intrat. Şeful a binevoit să-i primească ospitalier.
-Aaa, prietenii mei! Poftiţi. Apoi întoarse privirea către şofer, privindu-l în ochi prin retrovizoare:

-La birou, Mişule!
-Trăiți!
Maşina demară şi toată lumea era tăcută. Tot Guvid a spart gheața:
-Sper că nu te deranjează că începi munca din seara asta, nu?
Dragoş se gândi o secundă. Nu fusese deloc pe acasă. Tatăl său, probabil, că facea ca trenul, fiindcă era prima dată când el a fugit de acasă. Nici nu avea curajul să se gâdească la asta. Nădăjduia că, venind cu bani acasă, îl va mai îmbuna. Era pe picioarele lui, la o adică. Privea pe geam şi analiza tot ce se întâmplase în ultima vreme. Prea repede! Totul se întâmplase prea repede. Se vedea prins într-un vârtej periculos, dar era încă inconştient de gradul de periculozitate. Încerca să se autoconvingă că totul e perfect normal. Avea să afle cât de mult greşise, mulți ani mai târziu.
Cerul însângerat anunța lăsarea serii. Cățva nori pătați în vişiniu, curând devenira de un indigo amenințător. Torța planetei dispăruse deja din peisaj, lăsând loc nopții. Luna plină se aprindea treptat şi a devenit, în scurt timp, centrul atenției, mai ales că nu se vedea nici o stea, deşi era senin. Cerul Bucureştiului!
Mercedesul opri în fața unui bloc ce părea părăsit.
Goş a clipit repetat din ochi de mirare, fiindcă a observat că pereții clădirii erau plini de graffuri. S-a aşteptat la alt fel de imobil, pentru the big boss.
Antal a ieşit pe portiera stângă. La fel şi el. Guvid pe cea dreaptă, şi şoferul demară mai departe, ca şi când ar fi avut instrucțiuni clare, date dinainte. A oprit la colț şi a întors, pentru când, spre dimineață, îl va duce acasă pe Guvid, în Pipera.
-Hai, să nu pierdem vremea, zise bossul, privind în jur, precaut. Antal înțelesese că era periculos să stea, aşa, singuri pe stradă, şi s-au îndreptat cu paşi măriți, spre jerpelitura aceea de bloc. Dragoş mergea în urma lor, simțindu-se oarecum în plus. S-a uitat încă o dată, mai atent, la tencuiala blocului care era gata, gata să cadă. Mirosul din jur era respingător. Doi câini jigăriți stăteau, cu botul pe labe, privindu-l atent pe nou venitul. În scară mirosul era şi mai insuportabil. Pestilențial. Au urcat până la etajul unu şi au intrat printr-o uşă verde, cu tapetul scorojit şi vizorul scos, ce lăsa în mijlocul uşii o gaură prin care pătrundea lumina din apartament în holul întunecat şi ponosit.
După ce au trecut pragul, însă, decorul a devenit de vis. Apartamentul era luxos până la extrem. Un covor persan gros, de trei degete, roşu, umbrit în centru de un candelabru imens din cristal. Plante peste tot. Un ficus imens trona impetuos lângă un şemineu în care mocnea o flacără mică. Guvid a aprins lumina şi s-a apropiat de o masă masivă, din lemn de cireş. O bibliotecă enormă, ticsită de cărți groase şi prăfuite.
Bossul s-a aşezat pe-un scaun tapițat cu piele, iar Antal s-a proptit de fereastra laterală, cu spatele la ei şi privea afară. Dragoş a simțit nevoia de a sta jos. Era o linişte că se putea auzi musca, iar el se simțea jenat şi stingher din cauza aceasta. A îndrăznit, totuşi, să se aşeze pe un scaun în fața biroului. Guvid se freca la ochi, sprijinit cu coatele pe masă.
-Deci, tu eşti noul meu curier! E oficial, da?
-Păăăi.., da, răspunse Dragoş, cu jumătate de gură, privind ca hipnotizat un pahar de cristal de pe masă, cum reflecta lumina candelabrului. Mirosul de odorizant de cameră îi gâdila plăcut nările.
-Perfect! a aprobat Guvid, vizibil obosit.
S-a ridicat, şi i-a făcut semn lui Antal, care se întoarse de la fereastră, l-a privit în ochi şi a dat din cap, serios. Se aplecă după calorifer şi dezlipi uniform şi atent, tapetul. În betonul peretelui era o gaură, în care se afla un rucsac alb. Antal îl scoase, îl puse pe podea şi trase tapetul înapoi pe perete, asemeni unei perdele, astupând gaura. Apoi se ridică cu ghiozdanul în mână, ținându-l de bretele, şi i l-a azvârlit lui Goş, care l-a prins la piept, ca pe-o minge de baschet, pasată cu putere. Guvid l-a privit grav.
-Ai jumătate de kilogram de heroină acolo.
Dragoş îngheță.
-Plus câteva bile şi niscaiva cocă. Dacă dispare, dispari şi tu. E clar până aici?
Dragoş nu-şi găsea cuvintele şi bărbia a început să-i tremure. Antal a băgat de seamă imediat, l-a privit insistent, tăios si rânjind batjocoritor.

-Doar nu credeai că o să distribui absorbante şi pliculețe de insant-caffe, nu?
Guvid nu a savurat gluma ci-l privea încruntat şi amenințător. Tot ce ține de heroină, în seara asta, duci în Ferentari, la unu' Beşică. Trebuie să-ți dea vreo opt sute de dolari. Îți păstrezi o sută. Restu' măruntaielor, gen bile şi cocaină, vezi şi tu cum le dai.
-Un pont! Cocaina se vinde bine în Voluntari! l-a atenționat Antal, trăgând dintr-o țigară pe care şi-o aprinsese între timp. A deschis larg geamul la care stătea, pentru a nu afuma camera.
Dragoş a tresărit uşor. Fostul lui cartier!
„Dumnezeule!"
Se afla în pragul plânsului. Se simțea înşelat, dar nu mai putea să facă nimic. Ştia că nu e cazul să comenteze. Nu cu astfel de oameni. A înghițit în sec şi, într-o fracțiune de scundă, a analizat totul. Ce putea fi aşa de rău? La urma urmei, ieşeau banii. Avea puțin de umblat, dar banii ieşeau. Dar ce se întâmpla dacă va fi prins de poliție? Doar făcea trafic de droguri! Ceva foarte grav. Nu! Nu! El nu e un tâmpit. Ce credeau îştia? O să refuze!
Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, Guvid a rânjit sadic şi s-a cuibărit şi mai bine în scaunul lui din piele.
-Nu-ți fă griji de sticleți! Dacă te prind, le transmiți că îi salută Guvid. Dacă nu mă cunosc şi te duc la secție. ai dreptul la un telefon. Mă suni pe mine şi vin şi te scot fără probleme. I-a întins o hârtiuță cu numărul.
Dragoş a privit hârtia care îi frigea degetele. Dar se mai calmă, ştiind că are un spate. Ridică privirea de pe combinația de cifre şi s-a uitat la taficanți. Trebuie să se împace cu ideea că a devenit curier. A decise că, pentru moment, pentru a avea bani să se ducă acasă, era bine, şi că, după câteva zile, va renunța cumva. Se va gândi el la ceva. Încruntă sprâncenele hotărât, viteaz. Guvid continuă:
-Aa! Să nu uit! Antal, dă-i o fructă!
Antal s-a executat imediat şi s-a dus în anticameră, de unde s-a întors cu un pistolaş micuț, cu butoiaş, încărcat cu şase gloanțe. I-l aruncă la fel ca pe rucsac. Dragoş l-a prins. Era cam greu, pentru cât de mic era. Chestia asta l-a surprins. Metalul sclipitor îi fura privirile.
-Ai grijă ce faci cu el! se auzi vocea lui Antal, care încuia la loc anticamera de unde a adus arma.
Dragoş o privea atent. Mâna îi tremura pe armă. Probabil că, dacă ar fi ştiut ce-i rezervă viitorul, i-ar fi împuşcat pe amândoi în chiar acel apartament, dispărând fără urmă, în negura capitalei. În schimb, conform cursului tragic stabilit de soartă, Goş îl privi fix în ochi pe Guvid, încercând să-şi dea seama dacă se poate încrede în el sau nu. Privirea lui cruntă, rece, distantă, îi conferi, paradoxal, liniştea şi suflul de curaj de care avea nevoie. Trase aer în piept.
-Unde anume îl găsesc pe Beşică ăsta, în ditamai Ferentariul?

Vocea soției sale îi răsuna în urechi:
-Trebuie să te trezeşti Dani, trebuie să te trezeşti!
-Eu nu vreau să mă trezesc, vreau să stau cu tine, zise el cu nişte ochi temători şi umili, privindu-i buzele cărnoase şi mângâindu-i părul catifelat. Ea îl țintuia cu o înțelepciune gravă:
-Trebuie să te trezeşti! se mai auzise încă o dată, ca în ecou, şi apoi a dispărut.
Daniel Bercu a deschis ochii. Lumina dimineții i-a provocat o durere insuportabilă de cap. A clipit des, a strâns ochii şi fiecare venă îi pulsa durere în creier. Privi împrejur. Pereții albi, la fel şi cearceafurile. La mâna stângă i se pusese o perfuzie. A strâns pumnul şi a scrâşnit din dinți. Capul îl durea îngrozitor, iar când încruntă fruntea, şi-a dat seama că era înfăşurat într-un bandaj lat, care îi acoperea capul. A încercat printr-un un mare efort să se ridice în fund pe pat, dar nu a reuşit. A oftat nervos din cauza durerii de spate. Totul i se părea ca un vis urât, din care nu te poți trezi.
Afară vântul puternic răscolea zăpada adunată pe pervaz, prefăcând-o în pulbere fină, ca o ceață sumbră. Se simțea sleit de puteri, într-un pat străin. După miros şi intuiție, a presupus că se aflâ într-un spital, deşi nu

avea nici cea mai vagă idee de ce. Nu-şi putea aminti cum ajunsese aici şi, mai presus de toate, de ce era bandajat la cap? Ce păţise?!
O asistentă bătrână, cu un halat strâmt, lung, pe corp, intră în încăpere, izbind uşa. Avea o privire aspră şi sprâncenele foarte arcuite. Era atât de corpolentă, încât nasturii abia se ţineau să nu pocnească, transformându-se în gloanţe ucigătoare. Daniel Bercu o privea temător şi a întrebat cu un glas extrem de răguşit, care i se părea că nu e al lui:
-Unde sunt?
Femeia îl priveşte şi începe să râdă cu o gură hâdă, largă:
-În adâncul fericirii!
Lui Daniel Bercu i s-a urcat sângele la cap, de nervi:
-Unde sunt? A mai întrebat încă o dată apăsat, în acelaşi timp fulgerat de o durere cruntă în tâmplă.
-Chiar nu ştii unde te afli? întrebă grăsana, devenind dintr-o dată serioasă.
-...
-La centrul de dezalcoolizare. Ai fost adus ieri de la spitalul de Urgenţă, după ce ai stat două zile în comă.
Bercu o privi speriat:
-Alcoolică?
-Nu, te-ai lovit la cap, dar aveai destul alcool în sânge încât să te internăm aici.
Brusc îi pieri cheful de viaţă, şi-aşa şubred.
-Fiul meu,...unde este? Ştie?
Intrase în panică. Dacă a stat patru zile în comă, Dragoş, care a fugit de acasă, iar când s-a întors nu l-a mai găsi?! Cine ştie ce gândeşte! Îl căuta, oare? Nu avea nici o şansă să-l găsească, nici dacă ar lua fiecare spital la rând, în tot oraşul. Tremura tot, iar dinţii îi clănţăneau în gură. Femeia a venit lângă patul lui şi l-a apucat strâns se încheieturile mâinilor, imobilizându-l:
-Calmează-te! Am sunat acasă la tine. Nu răspunde nimeni. A venit o doamnă să te viziteze cât ai fost în comă. A spus că-ţi va anunţa ea fiul.
Bolnavul se calmă, respirând uşurat. Avea încredere în competenţa Elenei. Ea îl va anunţa şi Dragoş va veni să-l vadă. Trebuia să se împace cu el. E atât de tânăr. Trebuie! Trebuie să-i spună că nu mai contează nimic altceva decât el, fiul lui. Nu este cazul să muncească, să-şi vadă de şcoală. O s-o scoată ei la capăt, cumva. Trebuie să-i spună că îl iartă pentru că a plecat de acasă şi că, la rândul lui, îşi cere scuze pentru comportamentul său. Lacrimi mari şi amare i-au inundat ochii mari, înroşiţi, congestionaţi. Barba nerasă şi părul sârmos îl afişau ca pe un boschetar găsit pe străzi.
Se vedea din nou, gândindu-se la vremea când el, soţia şi Dragoş erau fericiţi, lipsiţi de griji. Pe ea o întâlnise, Doamne!, şi acum îşi aducea aminte perfect, într-o gară, aşteptând trenul ce avea să-l ducă în armată. Ea stătea, îmbrăcată într-o rochiţă vaporoasă de vară, albastră, care îi scotea în evidenţă coapsele şi gambele, în toată splendoarea lor feminină. Dacă era cineva pe Pământ care credea în dragoste la prima vedere, acela era Daniel Bercu. A fost singurul din gară care s-a bucurat când s-a anunţat că trenul are întârziere. Căci Astfel, avea mai mult timp s-o vadă, cât de frumoasă era. Părul îi mângâia umerii rotunzi şi, chiar aşa, nemachiată, părea o muză, o făptură scoborâtă din legendele greceşti, unde femeile erau întruchipate ca fiind perfecte trupeşte, dar şi sufleteşte. Fireşte, nici el nu era de lepădat şi s-a hotărât să se folosească din plin de farmecele sale bărbăteşti, accentuate de uniforma verde, „Mândria Patriei”, pe care o purta. O salută politicos şi ea îi răspunse jovial, cu un zâmbet dezarmant. Îşi amintea că a scăpat, tâmpit de figura ei angelică, valiza jos, peste degetele de la picioare. Nu şi-a putut abţine un geamăt, încât o cam speriase. Au ănceput să vorbească şi ea l-a invitat în acelaşi compartiment cu dânsa. Erau numai ei doi. Aşa a aflat el că era studentă la Drept şi că pleca la Bucureşti, pentru a-şi da examenul de licenţă. El mergea numai până la Ploieşti, unde îl aşteptau vremuri grele. A mai aflat că părinţii îi muriseră de când avea cinci ani şi că a crescut într-un orfelinat. Toate acestea, dar mai ales felul cum povestea, îl înduioşară în aşa chip pe Daniel Bercu încât s-a apropiat pe nesimţite de ea şi, când fata şi-a întors faţa dinspre geam, spre el, a sărutat-o pasional. Spre surprinderea lui, femeia nu-l plezni, aşa cum făceau majoritatea cucoanelor când

erau acostate prin această metodă. Ea îl apucă cu mâna dreaptă de ceafă şi-l apăsă spre ea. Buzele ei fierbinți îi transmiteau o senzație ciudată prin tot corpul, finalizată printr-un tremurat general. O săruta pe gât, pe umeri, dezlănțuit, gustând-o toată. Ea gemea uşor, cuprinsă de o căldură neobişnuită. Daniel Bercu se ridică şi blocă discret uşa compartimentului. Urmară douăzeci de minute de zbucium şi plăcere. Nu fusese mult, dar amândoi au fost cuprinşi după aceea, de o stare de bine, înlănțuiți unul în brațele celuilalt. Ea se juca, mângâindu-i cu degetele gâtu, iar el fuma privind becul compartimentului. Fata îi povestea o grămadă de chestii. Pe unele le reținuse, pe altele nu. Ştia că s-a îndrăgostit şi era convins că nu avea să rămână o aventură de o noapte, în tren, cu o necunoscută. Amestecul femeii de iubire şi tandrețe, îl făceau să se simtă nemuritor în prezența ei. Avusese acea revelație pe care fiecare om o are o dată în viață. Aceea că şi-a găsit jumătatea. În ochii ei citea viitorul lui. Şi a avut dreptate. Deşi a durat puțin, plăcerea fusese maximă în acea aventură, în acel clinci erotic îşi găsise începutul Dragoş. Î
Cât a stat în armată îşi scriau destul de des şi ea îi promitea mereu că îi va face o surpriză imensă când va termina anul obligatoriu de armată. În ziua când a ieşit din unitatea militară, la poartă, într-o maşină neagră, veche, era ea, cu un copil în brațe: băiețelul lui. Două săptămâni mai târziu s-au căsătorit. El s-a mutat la Bucureşti, unde ea avea să-şi termine studiile. Voia să-şi dea doctoratul.
Dragoş a crescut repede, dar îi semăna mai mult mamei decât lui. Ceva, însă, îi intriga pe amândoi. Deşi nici unul din ei nu avea pistrui, băiatul avea pomeții, până lângă nas, bombardați cu pistrui, care-l făceau irezistibil. Era foarte drăgălaş, cu cârlionții lui negri, cu ochii mari, căprui. Frumusețea exterioară, dar şi interioară a luat-o de la ea. Era sensibil, asculta muzică de operă, îi plăcea să deseneze, citea, cânta. Toți copiii se luau de el şi îl umileau, îl băteau. El, ca bărbat, nu se băga, considerând că educația este, în mare parte, obligația mamei, totuşi uneori se stârneau controverse între soți, pe tema aceasta.
Apoi, într-una din zile, când el stătea la televizor şi Dragoş era plecat la şcoală, ea a leşinat, în timp ce dădea cu aspiratorul. O dusese numaidecât la spital. După câteva zile de investigații, medicul i-a comunicat durerosul adevăr: cancer. În acel moment, întreaga lume s-a prăbuşit peste el. Medicii îi mai dădeau doar câteva săptămâni. În ciuda acestui fapt, ea a mai trăit trei ani, poate cei mai frumoşi din viața ei. Daniel făcea tot posibilul ca mereu să fie fericită şi profitau de fiecare clipă, prefăcându-se amândoi că nu sunt fugăriți de un cronometru divin extrem de crunt şi neîndurător.Când a văzut-o în pat, lipsită de suflet, în acea teribilă zi, totul, absolut totul, s-a schimbat. Ştia că nimic nu va mai fi la fel.
A început să bea. Îi plăcea senzația conferită de alcool. Uita totul, îl ajuta să fie un nimeni, ceea ce în ochii lui era o mare calitate. Îl făcea să uite de existența lui mizerabilă, de fiul său care a crescut şi, ca toți adolescenții, a devenit libertin. Ca fizic, semăna din ce în ce mai mult cu mama lui, ceea ce pe tată îl aducea în pragul disperării. Orice îi amintea că ea nu mai e, îl scotea din minți. A ajuns până acolo, încât să-şi urască fiul. Îl asuprea mereu, prin diferite metode, de la certi şi săgeți batjocoritoare, până la bătai surori cu moartea. Degenerase într-un monstru carnivor, însetat de răzbunare pe oricine şi orice, pentru că acea boală cruntă care i-a răpit soția lui dragă. Acum, se simțea mai singur ca oricând, pe un pat de spital, la dezalcoolizare.
Ştia că propriul fiu îl ura la rândul lui, ştia că ea, de undeva de sus îl vedea şi-i plângea de milă. Avea de gând să se schimbe, dorea să fie mai bun, dorea să facă totul mai bine, să se reabiliteze.
Acum o vedea pe bătrâna asistentă care-l ținea de mâini, încercând să-l potolească, privindu-l compătimitor. În colțul camerei, o văzu, însă, pe Ea. De bucurie că a venit la el, i-a zâmbit larg şi a întins brațele, ca s-o îmbrățişeze.
Asistenta l-a luat la pălmuit, alarmată. El delira, plângând de fericire că o vede. Ea era îmbrăcată în alb şi dansa singură vals, în încăperea îngustă în care se afla. El o sorbea din priviri, aplaudând. Bătrâna plecase de mult din cameră, țipând după un medic. El s-a ridicat în fund, imaginea soției sale valsând, i-a dat forța nebănuită de a se ridica şi de a dansa şi el, la rândul său. O ținea de mâna caldă, i-a cuprins talia fină şi o privea în ochii cristalini, puri O săruta moale, cu grijă să nu o înțepe cu barba-i aspră. Ea îi mângâia obrazul cu o palmă ca de puf şi îl săruta pe frunte, zâmbindu-i cald:
-Te iubesc, dragul meu! îi şopti în ureche, în timp ce se mişcau lent acum, în paşi de blues, prin cameră.

Daniel parcă şi auzea o muzică de Louis Armstrong pe fundal, ca şi când cineva ar schimba la tonomat valsul cu un jazz lent, dansabil. O ținea strâns, lângă el, lipită, şi îi adulmeca parfumul divin. Rochia albă, transparentă, lăsa să i se vadă sânii frumoşi şi fermi şi abdomenul plat, picioarele lungi şi bine proporționate. O iubea atât de mult. O strângea în brațe, de teamă să nu se risipească precum un nor dens de fum, printre mâinile sale, ca o ceața groasă.
-Şi eu te iubesc! A răspuns el, printre lacrimi de fericire. Ea îi zâmbea fermecător, cum numai ea ştia s-o facă. Deşi îmbătrânise mult, un singur lucru a rămas neschimbat la ea. Zâmbetul. Zâmbetul acela pe care l-a văzut în gară pentru prima oară, zâmbetul cu care îl cucerise.
Când doctorul psihiatru, singurul de altfel al centrului de dezalcoolizare Sfânta Josefina, chemat de asistenta speriată de moarte de strigătele şi comportamentul bizar al pacientului, intră în cameră, nu a văzut altceva decât un om, destul de înalt, cu o pijama albastră pe el, nebărbierit şi cu părul încâlcit, cu lacrimi în ochi, ținând brațele cumva ridicate ca şi cum ar ține pe cineva în brațe, mişcându-se uşor în cerc, de parcă ar fi dansat blues cu cineva. Rămase pironit, privindu-l, şi se întoarse peste umărul stâng, zicând cu un ton neutru unui ajutor pe care l-a adus cu el, în caz de urgență:
-Ca de obicei. Un pic de morfină şi legați-l de pat. Eu mă duc să sun la spitalul de psihiatrie. Noi nu avem cum să-l ajutăm aici. L-a mai privit o dată cum dansa de unul singur, lent, cu capul lăsat, cu ochii privind țintă spre ceva anume şi îşi făcu cruce cu o figură plină de compasiune „Doamne!”

Apoi ajutorul s-a apropiat debolnav şi rapid i-a înfipt o seringă în braț. Bolnvaul a scos un scâncet de durere şi s-a prăbuşit pe pat. Încet, încet, ochii i s-au închis, în timp ce buzele-i fripte rosteau două ultime cuvinte: „Te iubesc!”

Apa curgea în cadă cu debit maxim, clipocind fierbinte. Îşi dădu hainele jos rapid şi se băgă în apă, răsuflând uşurat, calmat. Shurpy a început să-şi revină după tot ce pățise în acea după-amiază. Se auto mințea că totul fusese o nimica toată. Se gâdea cum să facă rost de bani pentru o doză. Nu suferea să ştie că a doua zi nu va avea nimic în casă. Nu neapărat că va băga zilnic, sau că simțea nevoia, îşi zicea, dar e bine să ai ceva la îndemână, pentru zile negre!
Aburul fierbinte a umezit curând faianța, iar el se simțea cuprins de o stare de bine. A închis ochii. Apa i-a ajuns până la gât. În ciuda calmului aparent, era panicat până la extrem.
«Bani! De unde să fac rost de bani?»
Mai era o problemă. Dacă făcea rost de bani, cum va proceda? Va lua o altă doză, sau va plăti datoria, şi aşa destul de mare, lui Guvid? Oricum, dacă avea să cumpere, trebuia să ia de la rivalul, singurul de altfel, al bossului. De la Biggy. Îl văzuse la petrecerea lui şi se oftica, pentru că nu se băgă în seamă cu el. Era în cumpănă. Guvid era un dur. Nu era de joacă. Era convins că figura pe vreo listă neagră de-a bossului. Dar nu avea bani. Nu-i plăcea să întindă mâța. Ştia că, până la urmă, va fi bătut crunt sau chiar mai rău, lichidat, dacă nu va plăti. Nu-ți permiteai să-l tragi în piept pe Guvid cu aşa ceva, mai ales că erau în joc aproape o mie cinci sute de dolari, care se adunaseră în timp, plus dobânda pentru întârziere pe care o adăuga traficantul şi capacul curierului Pentru prima oară în viață era disperat cu adevărat. Nu putea să fure nimic din casă. Părinții lui erau mult prea severi. O să suporte consecințele! Ce putea face? Putea da în cap pe stradă?! Ar exista o soluție: să ceară ajutorul câtorva membri ai Familiei, să-l ajute cu bani, sau, dacă nu cu bani, să-l ajute să fure bani. Pudel sau Goliat, Bog şi chiar Buggy, care, mai nou, fusese dus la şcoala de corecție de către tatăl său pentru că şi-a bătut crunt mama. Aceştia ar fi cei care l-ar putea scoate din rahat. Eventual! Îi plăcea să creadă că poate conta pe ei. Pe Antal mai puțin. Adică, putea conta şi pe el, dar era în mână cu Guvid. Prea periculos. Toată această tumultură de gândire i-a creat o poftă teribilă de-o doză. Dar de unde? Mâinile au început să-i tremure: «La dracu! Ce-i cu mine?» Şi-a privit fața în oglinda apei din

cadă. Avea ochii contractați, cearcăne mari, fruntea parcă mai mică, gura mai hâdă. Arcui sprâncenele a dezgust şi plesni cu pumnu' planul apei, înjurând înfundat şi apoi dezlănțuindu-se, urlând cât îl ținură plămânii. A ieşit din cadă şi s-a îmbrăcat cu o repeziciune uimitoare, cuprins de un frig neaşteptat. Frisoane teribile îi scuturau trupul firav. A alergat cât er holul de lung, până în cămară, unde a răscolit, agitat din cale-afară după o pereche de încălțări. Trase o geacă pe el şi un fes pe cap. Trebuia să iasă afară, altfel tâmpea. Ecoul propriilor săi paşi pe casa scării îl teroriza. La câteva străzi depărtare, tot la «scară», avea să se întâlnească cu băieții şi să se mai calmeze. Drumul era pustiu. Era noapte. Trotuarul era ud. Zăpada se topise, lăsând un şanț cimentuit, pe care Shurpy păşea grăbit, privind speriat în toate părțile, cuprins de o panică pe care nu şi-o putea explica.
„Nu sunt dependent! Nu sunt depenedent!"
Nici el nu prea se mai credea, dar şi-o tot repeta, pentru că încă mai avea un oarecare efect calmant.
Pe stradă, de după colț, apărură două namile de oameni. Lui Shurpy i se păru că îi ştie de undeva şi-i salută:
-Pace, bă!
Cei doi veneau în viteză spre el, unul îl apucă de gulerul gecii şi celălalt scoase, privind întâi pe lungul străzii, un pistol negru şi mare din interiorul gecii Nike.
-Bă, puță! Dă banii!
Shurpy privea cu ochii beliți spre gaura pistolului ce era la trei centimetri de ochiul lui stâng.
-Ce bani?
-Nu datorezi nişte bani lui Guvid?
-Pă... Pă... Păi...
-Băăă, căcat! Taci şi ascultă!
Shurpy a simțit cum tocul pistolului i-a lovit țeasta. S-a prăbuşit, muşcând din asfaltul umed şi rece. Malacii îl jucau în picioare şi îşi simțea fiecare vertebră a coloanei trosnind sub loviturile crunte. Strângea din dinți şi îndura cu stoicism, fiecare picior primit. Undeva, în depărtare, se auzeau câțiva câini lătrând turbat. Într-un târziu, brutele s-au oprit şi l-au ridicat, fiecare de câte un braț, în picioare. Îl țineau şi de geacă, să nu se prăbuşească. Shurpy arăta ca o sperietoare de ciori. Se clătina de durere. Deodată îşi simți fața scuipată:
-Ai o săptămână să vii să plăteşti, sau... ne mai întâlnim! Clar?
-Ddda, zise Shurpy, tremurând tot.
-Bun! Te salută Guvid!
Cei doi îl trântiră înapoi jos, în stradă, şi dispărură camuflați de lumina chioară a felinarelor. Shurpy plângea. Se freca cu obrazul de caldarâm, hohotind. Câte o maşină trecea, ocazional, fără să-l bage-n seamă nimeni. Până la urmă a reuşit, cu efort, să se ridice. S-a şters de scuipatul de pe față şi s-achinuit să meargă. Nu-l prea țineau picioarele.
Capitala inspira un aer mortuar, insalubru. Vedea curvele pe marginea drumului. Tot ale lui Guvid. Îl strânse şi mai tare în spate şi îşi simțea degetele de la mâini tremurând puternic. Abia când soarele răsărea, ajunse şi el acasă, prinzând câteva ore de somn, până când au sosit părinții lui acasă.

Ferentari. Noaptea era adâncă şi numai câteva felinare mergeau, pâlpâind accidentate. Dragoş mergea cu pas grăbit, simțind mereu priviri ațintite asupra sa. Purta ghiozdanul alb în spate şi ținea fruntea sus, mereu scrutând în față, pentru a vedea de la distanță dacă venea cineva, având grijă să nu fie acostat. Căuta clubul „Sisso", unde o să-l găsească pe Beşică şi să facă tranzacția. Prima din viața lui. Liniştea de pe străzi, zăpada, puțină câtă mai era, gerul cumplit ce-i muşca din fălci, toate îl nelinişteau, îl panicau. Ochii îi jucau în orbite, privind mereu în toate direcțiile. Făcu stânga pe o alee îngustă. La o scară stăteau trei băieți. Unul din ei îl coti pe celălalt şi făcu semn spre Dragoş şi rucsacul său alb. Tot Bucureştiul de noapte ştia ce însemna rucsacul alb. Curierul lui Guvid şi marfă de calitate. Trecuseră trei săptămâni de când erau obligați

să înghită căcaturile diluate şi piperate la preţ, ale lui Biggy. Acum, se părea că Guvid reveni cu un alt curier, din nou în afaceri, cu marfă a-ntâia:
-Bă! Ia stai oleacă!
Dragoş continua să păşească grăbit! A doua apostrofare a fost mai ameninţător. În acel moment Dragoş a realizat că nu e pregătit pentru aşa ceva:
-Bă, eşti surd? În morţii mă-tii!
Se întoarse speriat:
-Eu?
-Nu, mă-ta! Normal că tu! Ia vino oleacă!
Dragoş se apropie sfios, cu mâna în buzunarul gecii, unde avea arma dată de Antal.
Un ţigan, înalt şi cu nasul mare, stătea în faţa lui. Era imens şi, dacă i-ar fi dat una lui Goş, l-ar fi lăsat lat. Goş avea impresia că şi cu armă, nu-l va putea doborî. Acesta continuă:
-Eşti de-a lu' Guvid?
-Da! răspunse răspicat, hotărât.
-Pfffuu, frate!
Dragoş nu s-a aşteptat la asta. Bărbatul îl îmbrăţişă şi-l sărută pe ambii obraji:
-Cât mă bucur să te văd!
-Dar nu ne cunoaştem!
-Te-a prins aici, Maimuţo! Râse scurt unul dintre golanii care stăteau la scară.
-Taci, acolo! Apoi se întoarse spre Goş:
-Cum te cheamă, frate?
-Dragoş, i-a răspuns el, dar toţi îmi zic Goş.
-Bun, Goş! Mie mi se zice Maimuţoi. Ia zi, ce servim azi?
Goş privi în ochii scânteietori ai ţiganului masiv, la fesul lui multicolor.
-Păi, am pentru voi nişte cocaină...
-Atât?
-Şi nişte bile.
-Cât e bila?
-Treizeci!
-Hmmm..!
-Ia, bă ţigane, Biggy dă bilele cu şaizeci şi-s de căcat!
-Adevărat, bă, adevărat! Iau şi eu. Cât e dolaru'?
-Douăşcinci, i-a informat, profesional, Dragoş.
Ţiganul se scotoci şi îi dădu un teanc de bani lui Goş:
-Dă-mi şapte. Ba nu, opt. Opt!
Dragoş a desfăcut precaut rucsacul şi i-a dat marfa Maimuţoiului. Acesta a băgat-o atent în geacă şi i-a strâns mâna. Când îl îmbrăţişă, îi zise în ureche:
-Să mai treci, frate, p'aici. Şi când ai probleme-n Ferentari, zi-le că mă cunoşti pe mine. Pace!
-Auzi, bă? făcu Dragoş, speriat puţin de cum i se adresase gagiului. „Dacă se supără?!" Dar i-a intrat deja argoul în reflex.
-Au'?!
-Unde-i „Sisso"? Îl caut pe unu' Beşică.
-Sisso? E în spate la supermarket. Uite, vezi felinarul ăla? Dai colţu' şi mai mergi. E un club cu o lumină mare, roşie. Dragoş încuviinţă din cap că înţelesese şi a plecat din nou prin pustietatea locului. A numărat banii. Maimuţoiu' i-a dat cu zece dolari mai mult. Zâmbi mulţumit.
Lumina era într-adevăr roşie şi se reflecta până pe mijlocul şoselei. În uşă stătea o gorilă de om.
-Tu ce vrei, bă, muc?
-Îl caut pe Beşică. Trebuie să-i dau nişte... nişte.

-Nişte ce? Nu intri nicăieri tu, bă!
Dragoş scoase cei zece dolari capac şi îi înmână gardianului. Acesta îi privi şi se lumină la faţă, ochii scânteindu-i în acea beznă spartă doar de accente de roşu aprins.
-Urci la mesele de sus. Pe canapeaua verde. E chel şi cu cercei în ambele urechi. Ca bărbaţi ce se aflau, au bătut palma şi Dragoş a fost liber să intre. Astfel a aflat ce însemna aceea corupţie. Clubul era plin până la refuz şi muzica îi scutura hainele de pe el, de tare ce era. Se împingea în lume să ajungă la scări şi să urce. A avut un schimb de priviri cu o fată îmbrăcată sumar, care dansa la bară, apoi a ajuns la etaj. Stătea pe loc şi căuta din priviri canapeaua verde, nebăgând de seamă că mulţi «cunoscători» îi priveau lacom rucsacul alb. Văzu canapeaua şi chelia lui Beşică. Avea în stânga şi în dreapta câte o fată şi, după cum arătau, Goş a ghicit că erau de-ale lui Guvid. Se apropie şi, pentru că zgomotul era infernal, masa aflându-se chiar sub o boxă imensă, se rezumă în a-i arăta chelbosului rucsacul său. Acesa aprobă din cap şi se ridică, făcându-i semn să-l urmeze. A mers în urma lui, până într-o încăpere izolată fonic. Era linişte totală. Nu putea auzi decât un ţiuit surd în ureche. Beşică s-a aşezat la o masă mică, precum cele pe care le vezi la şefii de asociaţie. De fapt, toată camera părea a fi una în care te duci şi-ţi duci apometrele.
-Ei? A întrebat Beşică, nerăbdător. Hai, că am multă treabă deseară.., dacă nu ai observat fetele! râsese libidinos individul.
Când Dragoş a deschis rucsacul, Beşică a scos un pistol şi s-a ridicat în picioare, la câţva metri de el. Dragoş nu a observat gestul în primul moment, pentru că răscolea rucsacul după punga de jumătate de kilogram de heroină.
-Lasă ghiozdanul pe masă şi pleacă, altfel te zbor!
Dragoş a ridicat privirea şi a simţit cum i se taie picioarele. Ca din reflex, scoase arma din buzunar, slobozind ghiozdanul pe podea. Ţintea pistolul cu sânge rece, neştiind că Beşică nu avea gloanţe în armă şi că juca o cacealma care o făcea mereu, în acord cu Guvid, tuturor noilor curieri, pentru a-i testa. Dragoş ţintea spre chelia lui lucioasă, cu un sânge rece pe care nu ştia că îl are. Tatăl său ar fi fost mândru de el, gândea.
-Lasă tu arma jos! Guvid are relaţii! Nu te risca, căcat lucios ce eşti!
Beşică îl privi atent. S-aa că î prefăcut că încarcă arma, iar Dragoş trase. Glonţul şuieră pe la urechea adversarului şi a lăsat o gaură în peretele din spate. Beşică a scăpat pistolul şi a tresărit de spaimă.
-Vai, să moară mama! strigă el. Bă, tu eşti nebun?
Apoi începu să râdă behăit. Să râdă tare.
-Bă, da' tu ai talent! Nu eşti un pişăcios! Îmi place asta! Uite, nu aveam gloanţe,i-a arătat încărcătorul gol. Voiam să văd doar dacă eşti bărbat ori moaflă! Felicitări, frate! A venit lângă Goş şi l-a îmbrăţişat. Acesta era încă în «convalescenţă.» Nu-i venea să creadă că a tras el, cu mâna lui. Era ca şi cum o forţă necunoscută l-a îndemnat să apese pe trăgaci. El nu ar fi avut niciodată curajul de a trage, nici vorbă de asta! Tăcea. Tot în tăcere, a pus pistolul înapoi în buzunarul gecii, la îndemână, încă privind speriat şi suspicios spre caricatura de personaj din faţa sa. A ridicat ghiozdanul de jos şi a scos punga.
-Buuuun! făcu Beşică. Şi acum, să trecem la treabă. Uite aici banii. Îi aruncă pe masă un teanc de dolari, legaţi cu o panglică roşie, pe care era sigla clubului, un liliac cu aripile desfăcute, care i-a amintit lui Goş de Barclays. A luat banii şi a băgat în ghiozdan. A dat mâna cu Beşică.
-Nu vrei şi tu o fată deseară? Ţi-o dau pe gratis, să ştii! Doar aşa, că-mi eşti simpatic, bă, puştime!
-Nu, mulţumesc, i-a răspuns el cu răceală. Trebuia să ajungă acasă cu bani, cât mai repede cu putinţă. Ieşi din club, în timp ce Beşică îl privea cu ochi temători.
«Puştiu o să ajungă mare, cu atitudinea asta! Să mor de nu!»
După aceea îşi injectă şi el şi prostituatele lui Guvid şi petrecură toţi o noapte incredibilă.

Era spre dimineață, când Dragoş a juns, în sfârşit, pe jos, acasă. Îl dureau toate oasele şi se simțea ostenit de atât umblat. Trăsese o sperietură zdravănă în «Sisso», dar afacerea mersese bine iar acum avea ceva mălai. În fața scării era mocirlă, datorată zăpezii topite, care îi oferea un aer de jeg întregului peisaj. Ridică priviriea. La etaj, geamul lui Antal era deschis. Oare era acasă? Ar fi dorit să-i zică cum s-a descurcat. Pudel fuma la balcon. Îl salută şi intră în scară. Pudel a privit cum Goş dispare din fundal şi a dat din cap, aprobator, cu un zâmbet sarcastic pe buze.
Urca scările şi pereții scorojiți păreau că se vor dărâma pe el Clipea obosit, cu fața stacojie, cu pleoapele grele de oboseală. A dat să descuie uşa. Era descuiată. Tresări uşor. A pus mâna, speriat, pe mânerul rece al pistolului care era încărcat şi gata să ia suflarea cuiva. Intră uşor în casă şi murmură:
-Tată? Eşti acasă?
Nu a primit nici un răspuns. Totul părea normal. Deodată se opri, pentru că ceva i-a atras privirea în mod special. Oglinda de pe hol era spartă şi doar câteva cioburi imense se mai țineau, în colțuri, de ramă. Ciudat era că pe jos nu se găsea nici un ciob. Doar câteva pete de sânge, care l-au făcut să înghită în sec. Grăbi pasul. Aruncă într-un colț rucsacul alb, la fel şi fesul, tot alb, care s-a agățat de mânerul frigiderului. Televizorul era aprins. Pe canapeaua pe care deseori l-a văzut pe tatăl său, beat turtă, stătea o femeie, de aproape patruzeci de ani cu părul roşu, cu ochii înlăcrimați. Plângea, sughițând. La început a crezut că delirează, ca are viziuni incredibile. În ochii ei parcă o vedea pe mama lui. Apoi, se adună, văzând-o cum plângea şi cum îl privea, umilă.
-Cine eşti şi unde e tatăl meu?
Ea a început să plângă şi mai tare şi s-a ridicat de pe fotoliu şi l-a îmbrățişat pe băiat. Apoi s-a depărtat, receptând răceala lui. Stătea inert în fața ei. Nu a răspuns la îmbrățişare, ci şi-a ținut brațele, în continuare, pe lângă corp, privind-o aspru. Femeia a înțeles şi a răspuns la întrebare, ştergându-se la ochi cu o batistă pe care a scos-o dintr-un buzunar al blugilor spălăciți:
-Mă numesc Elena Poroian şi sunt o colegă de servici de-a tatălui tău.
Dragoş simți că îl apucă toate pandaliile, iar venele de pe gât i se umflaseră teribil.
-Unde e tata?
Ea oftă, încercând să câştige timp, pentru a răspunde la întrebare.
-Tatăl tău a avut o criză alcoolică şi e în comă la spital.
Dragoş o pironi, încercând să afle adevăruri în ochii ei umezi.
-Mai devreme au sunat de la Psihiatrie, unde a fost transferat. Azi dimineață s-a trezit din comă, dar a început să delireze. Nu a mai putut continua. O durea prea tare. Dragoş, însă, nu reuşea să şi-l imagineze pe tatăl lui într-o astfel de ipostază. Nu a avut timp să o întrebe pe acea femeie frumoasă din fața lui cum a intrat în casă şi cine îi dădea voie să vorbească aşa despre tatăl său şi de unde îl cunoştea atât de bine, dar pe undeva, simțea că putea avea încredere în ea. Semăna, dacă se uita mai bine la dânsa, cu mama. A zâmbit slab şi îşi scărpina ceafa. Nu mai zise nimic, ci se întoarse pe călcâie şi o porni, cuprins de spaima pe care abia acum o conştientiza, spre spitalul de Psihiatrie. Spera ca femeia să aibă bani la ea de taxi, el nu dorea să cheltuie valuta pe care o avea la el. Şi-a strâns bine geaca pe el, pentru a ascunde pistolul ce-l împungea în abdomen.
Într-o sală de aşteptare mare, dar goală, stăteau amândoi, aşteptând ca asistenta subțirică de la ghişeu să le spună când să intre la pacientul 303, Daniel Bercu. Un medic înalt, care se apleca pentru a putea ieşi din camera tatălui său, a trecut pragul, notând ceva într-un carnețel mic. I-a văzut pe Dragoş şi pe Elena pe scaune şi a schimbat o privire cu asistenta de la ghişeu.
-Sunteți apropiați de-ai domnului Bercu?
-Sunt fiul său, a răspuns Dragoş, cu o voce care putea să jure că nu fusese a lui. Scăzută, temătoare.
-Puteți intra, dar să nu stați mult. Este sedat şi va adormi în curând. Dragoş s-a ridicat şi l-a prit în ochi pe doctor:
-Ce are dom' doctor?
Doctorul l-a privit rece, distant, şi a păşit pe holul lung. Abia după ce a făcut câțiva paşi, i-a răspuns plin de

sictir, stând cu spatele la el:
-Schizofrenie. Mereu acelaşi rahat de boală. Elena plângea înfundat, parcă absentă, pe altă planetă, undeva departe. Cât despre Dragoş, şi-ar fi dorit să-l omoare pe doctor pentru comportamentul său. Să-şi descarce pistolul în spatele lui lat, cât era el de mare. Se scutură la acest gând criminal. Ce se întâmpla cu el? S-a ridicat şi a păşit grăbit în cameră. Constată că Elena nu l-a urmat. Se întoarse spre ea:
-Nu intraţi?
-Nu aş suporta să-l văd aşa. Te aştept.
N-a mai zis nimic şi a intrat. De îndată ce-l văzu, tatăl său zâmbi larg şi părea atât de fericit, atât de eliberat de complexe şi probleme:
-Fiuleee! Ce fericit sunt că te văd!
Dragoş izbucni în plâns şi s-a pus în genunchi lângă pat. Tatăl său era legat de mâini şi de picioare cu curele din piele groasă, cu multe găuri date. Slăbise mult şi în obraji avea două adâncituri, osul craniului parcă vrând să iasă afară de sub piele. Daniel Bercu a luat mâna fiului în mâna lui şi a continuat, cu o voce ieşit din comun de fericită, de nerecunoscut:
-Am văzut-o Dragoş, am vorbit cu ea. E aici, are grijă de mine. Tu fii fără griji!.. Elena...Elena e bună...e tare bună.
-Tată... tată,.. sughiţa el de plâns.
-Am încredere că o să aibă grijă de tine, eu cred că voi mai rămâne aici, cu mama ta. E atât de bine, ne depănăm poveşti şi totul e atât de frumos...
Dragoş îşi privea tatăl, care avea o figură tâmpă, cu nişte ochi goi, dar fericiţi, cu părul vâlvoi şi barba nerasă. Nu-i venea să creadă că tatăl său era nebun. S-a şters la ochi cu mâneca.
-Tată, mi-am găsit o slujbă, i-a spus, încercând astfel să înlăture presiunea ce apăsa camera. Domnul Bercu îi zâmbi, dar mai retras:
-Mă bucur fiule, să-ţi iubeşti munca, căci numai aşa vei fi respectat şi privit cu admiraţie. Aşa să ştii! Îmi pare rău fiule! Zău!
Fiul înţelegea că, în modul lui ciudat, tatăl său îşi cerea scuze pentru toate dăţile când îl tratase greşit, când l-a ignorat, l-a bătut, l-a jignit, l-a scuipat. A închis ochii şi a încuviinţat din cap. Aceasta însemna că îl iartă. Când redeschise ochii, tatăl său stătea cu capul pe-o parte, cu pieptul ridicându-se ritmic, lent. Sedativele şi-au făcut efectul.
În drum spre casă, Elena i-a povestit lui Dragoş tot, fără nici un secret. Nu-l deranja că tatăl său a încercat să-şi refacă viaţa. Chiar îl admira pentru asta. În plus, Elena era o companie plăcută. Părea cumsecade. Nu o dispreţuia. Până când au ajuns acasă, chiar glumeau unul cu celălalt.
Îşi ascunse arma sub salteaua patului şi a încercă să adoarmă. Să se odihnească măcar câteva ore. Nici vorbă, însă, de aşa ceva. Îl tot vedea pe tata , legat de pat, delirând cum că o vedea pe mama lui. Scumpa lui mamă! A oftat prelung. S-a ridicat greoi din pat, s-a îmbrăcat obosit şi a ieşit din casă. Elena gătea în bucătărie, supă şi pilaf. L-a văzut pe băiat ieşind vijelios pe uşă, dar nu a avut timp să-l întrebe unde se duce şi cât va lipsi. A auzot doar uşa închizându-se în urma lui. Ridică din umeri şi reveni cu atenţia pe fundul de lemn, unde tăia o ceapă mare, fără să plângă. Lacrimile reale le înlocuiau pe cele artificiale.

Ceaşca de cafea scotea aburi ca-n poveştile de groază. Alina trăgea în piept mireasma braziliană şi ţinea ochii închişi, gândind împrăştiat. Guvid se purta rece, dar a început şi ea să răspundă cu aceeaşi monedă, fapt care credea că îl scoate din sărite. Se înşela. „Early Morning" era aproape gol. Doar femeia de servici, care spăla podeaua, pregătind localul pentru încă o zi încărcată. Alina, pentru că stătea foarte aproape de restaurant, era în papuci de casă şi halat pufos, în ciuda faptului că localul era destul de select. Pe dedesubt avea un tricou alb şi nişte pantaloni de trening roz. Sorbi atentă din cafea, lichidul încălzindu-i laringele şi

cofeina punându-i sângele în mişcare.
„Hei, fiecare cu viciul său! Corect?”
Privirea însă îi fu deodată distrasă. El era? Nu avea cum! Uşa de la local se dădu în lături. Ba da, el era! Dansatorul ei misterios. Ținea, supărat, privirea în pământ. Când, însă, privirile celor doi se întâlniră, scântei ieşiră. Ea ia făcut semn şi el a venit la masa ei.
-N-am bănuit că iei micul dejun aici, a remarcat fata.
-Nici eu, făcu el, stângaci.
Ea râse:
-Se pare că, totuşi, ne-am reîntâlnit, până la urmă.
-Sorții sunt de partea celor tari! îi făcu el, şmecheros, cu ochiul. A comandat o omletă. N-aveau ce să-şi spună, dar nu-şi dezlipeau ochii unul dela altul. Alina se simțea bine în prezența lui. El, asemenea.
-Ai vreun nume, sau ar trebui să-ți zic în continuare „Dansatorul meu?”
-Sunt al tău? A întrebat el, copilăreşte. Ea se încruntă, surprinsă de inteligența fiecărei replici ce o primea. Toate parcă erau calculate, pregătite în prealabil, deşi aşa ceva ştia că nu putea fi posibil.
Ieşiră curând din local, râzând, simțindu-se bine unul în compania celuilalt. Ambii se imaginau sărutând buzele partenerului de conversație, fără să-şi dea seama dacă era un lucru bun sau un lucru rău.
-Eu trebuie să mă duc acasă, a anunțat Alina pe un ton oarecum trist.
-Eu...nu ştiu, a replicat Dragoş gânditor. Alina, care avea suficientă experiență, l-a mirosit imediat, ca ceva nu-i în regulă.
-S-a întâmplat ceva?
-Mereu se întâmplă câte ceva.
Porniră pe alee, spre blocul Alinei.
-Eşti nebun? Uite cum sunt îmbrăcată. Apoi stărui. Dacă vrei, mă duc să mă schimb repede şi mergem prin Herăstrău. E foarte frumos iarna. Nu ştia ce anume a ademenit-o să-i facă această propunere, dar băiatul acceptă fără rețineri. Dragoş, era clar, se îndrăgostise de ea fără menajamente, fără compromisuri. Singurul lucru care îl deranja într-un fel, era faptul că, de revelion, o văzuse împreună cu Guvid. Ştia acum ce figură marcantă era şeful său pe străzi. Sau cel puțin avea, cât de cât, o idee despre cum mergeau treburile. O aşteptă la scară. Ea a coborît abia după douăzeci de minute.
-Ce dracu ai făcut? Te-ai clonat şi ai trimis o copie la plimbare?
Alina a râs şi a trecut în viteză pe lângă el, lăsându-l să-i adulmece parfumul suav.
-Să mergem!

Parcul Herăstrău radia de frumusețe. Nu conta că era pustiu la acea oră din zi, la prânz. Ei umpleau tot parcul prin râsetele lor şi prin simpla stare de bună-dispoziție. Alina simțea că se adânceşte într-un abis al fericirii când îi privea ochii. Se simțea fericită, dar avea îndoieli dacă ceea ce făcea era bine. Avea pornirea de a o lua la fugă în direcția opusă, să scape de el, să-l uite, să uite că a avut o asemenea tentativă de a evada din rutina zilnică. Ce-ar fi zis Guvid dacă ar ştii ce făcea acum?.. De fapt, ce mare lucru făcea? La urma urmei, se plimbau, nu făceau nimic mai mult. Şi se simțeau bine unul în prezența celuilalt. Poate prea bine, pentru a rămâne doar simpli amici. Numai timpul avea să le arate adevărul şi dacă făcea sau nu, o alegere inspirată.
Băiatul a devenit deodată serios.
-Tatăl meu e la spital... la nebuni... sunt disperat, nu ştiu...chiar nu ştiu...
O privi cu nişte ochi umezi, parcă rugători. Ea se oprise din mers şi chipul i se înduioşă. Dragoş îi admira frumusețea, cu obrajii roşii de frig şi căciulița care îi venea până pe frunte, cu părul lung ce îi acoperea umerii gecii negre. S-a apropiat de el şi l-a îmbrățişat.

-Dar mama ta? Ştiu că ai fugit de acasă. De ce îi chinui aşa pe părinții tăi?
Dragoş a simțit cum o mie de cuțite îi spintecă toracele.
-Mama... nu mai este. A murit acum cinci ani... bine, deacuma şase.
A simțit cum strânsoarea îmbrățişării a devenit şi mai puternică. Era ca şi cum fata îşi cerea scuze prin limbajul trupului. Îl privea în ochii trişti. Aproape că plângea şi dânsa de tristețea lui. El a continuat pe o voce tremurândă.
-Eu cui rămân?
Fata a realizat ce moment delicat era. Îl privea în ochi, ochi care transmiteau atâta durere şi, totodată, inteligență. Îi mângâie creştetul şi, chiar şi prin mănuşile subțiri din bumbac, Dragoş a simțit căldura degetelor ei fine.
-Am eu grijă de tine! a şoptit fata, foarte încet, de teama de a nu fi auzită de vreun imaginar strigoi din parc. Pentru a nu părea prea melodramatic şi a nu-şi deconspira sentimentele față de el, a continuat pe un ton mai vesel.
-Eu şi Familia. Eşti acum un membru important pentru noi. Plus că ştii să dansezi bine. Şi să joci baschet, din câte am auzit.
El nu s-a bucurat în nici un fel de valul de laude şi dulcegării. A continuat să fie trist şi dezorientat.
-Nu ştiu ce voi face.
Pe nepregătite, asemeni unei furtuni de vară, Alina îl sărută, cuprinsă de unda de drăgălăşenie neajutorată emanată de băiat. Acesta o strânse tare la piept, simțind, pentru prima oară în viață că toate merg bine, că nimic nu putea să-i facă rău. Că era fericit.

Nu e uşor să devii un lider. Un lider al operațiunilor mai puțin „curate", dar profitabile, ale unui oraş aşa de mare precum Bucureştiul. Trebuia să fii lipsit de scrupule, să faci mereu ceea ce îți spune actualul şef, pentru a-i intra în grații şi a-i moşteni tronul. Trebuia să fii lipsit de remuşcări, să fii în stare, la un ordin, să-ți ucizi şi propria mamă, fără să pui întrebări. „Familia» conta, de cele mai multe ori, mai mult decât familia de sânge. Pentru că „Familia" îți oferea un venit, îți garanta protecția, atrăgea respect asupra ta şi, de ce nu?, îți oferea micile satisfacții ale vieții: un drog, o femeie, o bârfă, voie bună şi căldura prietenilor din grup, care, deşi sociabili şi amabili, prezentau un adevărat spirit antreprenorial. Mai mult decât atât, aveau ceva important în comun. La toți le curgea sângele de asasin prin vene. Un lider adevărat ştia că mereu putea urma declinul, în consecință îşi lua măsuri de precauție. Un lider anticipa mereu mişcările concurenței şi nu se grăbea să acționeze orbeşte, după cusurul ființei umane, adică la nervi. Un lider aştepta, muşamalizând totul, gândind fiecare mutare, aşa că nu o face din prima, deşi ar putea. Doreşte să o facă în chipul cel mai inteligent, pentru a se autodepăşi şi a se lăuda cu fapta lui, prin manevrele şi stratagemele sale inteligente. Un lider ştia că doar din operațiuni ilegale nu puteai trăi poleit în aur. În ceea ce priveşte operațiunle legale, era chiar mai rău.
Un adevărat lider le combină pe amândouă, într-o asemena proporție încât să obțină stima oponenților şi iubirea apropiaților. Un lider adevărat ştia mereu să analizeze psihicul uman în situații de criză. Un lider adevărat era mereu un câştigător în viață.
Un astfel de lider era Guvid. Nu a fost însă întotdeauna uşor nici pentru el. Ca toată lumea, a pornit de jos. Un biet puştan, nici măcar curier. Spăla maşini la una din firmele „capac" ale bossului de atunci, Mox. I se spunea aşa pentru că, din auzite, ar fi smuls capul cuiva cu totul după o lovitură bine plasată în cap, cu un mox.Toți îi ştiau de frică. Fireşte, salariul pe atunci mare, pe care îl primea, l-a determinat să renunțe la şcoală. După ce s-a angajat, însă, a început tărăboiul. Acasă, taică-său mereu bea şi o bătea pe mama. Apoi, la beție, a comis o crimă îngrozitoare şi s-a sinucis.
Copilul nu a vărsat nici o lacrimă la înmormântare. Nu i-a fost greu să pară că dă dovadă de tărie de

caracter, fiindcă şi-a urât tatăl. O ură mocnită. Dura de când era mic iar tatăl îl batjocorea în public, umilindu-l. Acum, că era mort, parcă se bucura. Se bucura că nu va fi ca el, că va încerca să-i arate că poate fi mai puternic de atât, că poate depăşi viciile umane, şi, de ce nu?, să profite de viciile altora, pentru propriul câştig. Muncea de două ori mai mult la spălătorie şi Mox chiar observase puterea băiatului de numai treisprezece ani şi perspicacitatea lui. De multe ori, bossul îl invita după amiaza la o cafea, discutând pe teme diverse. Băiatul citea foarte mult şi era cultivat. Astfel că mereu găseau teme de discuție. Mox avea atunci şaptezeci de ani, era gârbovit şi doar vocea îi trăda ultimele rămăşițe de putere rămase în organismul său şubred. Însă a mai trăit, cu toate acestea, încă doisprezece ani, ani în care a reglat toate conturile şi a dezvoltat afacerea cu prostituția. În droguri deținea clar monopolul, fără drept de apel. „Familia", pe atunci, era ceva mai puțin unită, şi mulți l-au trădat pe Mox. Absolut toți au primit ca sentință o moarte cruntă. N-a scapat nici unul. Pe cât de paşnic şi vorbăreț, sociabil şi prietenos se părea, bătrânul, pe atât de dur. Era şi inteligent pe deasupra. În ziua în care Guvid şi-a văzut propria mama ucisă în piață de doi huligani, a fugit, plângând spre vila imensă a bătrânului, de pe Pipera, şi pe care ulterior i-o lăsase moştenire lui. Menajera l-a recunoscut pe băiatul chipeş, deşi mic de statură. L-a văzut plângând şi a încerct să se poarte cu el ca şi cu un adult, deşi era un simplu mucos, neimportant.
-Domnul o să vă poată primi imediat, abia a ieşit din cadă. Îl puteți aştepta?
Băiatul i-a zâmbit printre lacrimi.
-Desigur.
Foarte curând, bătrânul acoborît, fugind, scările, speriat. La urma urmei, băiatul era foarte de treabă şi îi păsa de el. Ştia de canalia de tată-său şi îşi decise, în subconştient, că va avea grijă de copil, atât cât va putea, pentru un eventual transfer de putere. Nu era uşor. Trebuia să-l învețe toate trucurile meseriei, dar încă era prea fraged, ca să dea piept cu lumea. Aşa că se limita prin a-i ascuți inteligența băiatului, care era deosebită pentru un copil de vârsta lui.
-Ce s-a întâmplat mămăligarule? Aşa îl alinta.
Băiatul ridică privirea şi începu din nou să plângă, fără să dea semne că s-ar linişti curând.
-Mama... mama...
Bătrânul s-a aşezat lângă el, pe o canapea din muşama, pe care primea toți musafirii. Apa i se scurgea de sub halatul de baie şi pentru prima oară îşi dădu seama cât de incomodă era acea canapea. Niciodată nu a mai stat pe ea până acum. L-a apucat pe copil de după gât.
-Ce-i cu ea?
-Au ucis-o! A răcnit bietul copil. L-a auzit până şi de camerista, care era în capătul celălalt de casă, măturând mucurile de țigară rămase în living, după partida de poker de aseară.
Bătrânul s-a încruntat şi a devenit extrem de serios. Era alt om.
-Te rog să te calmezi. Uite, Maria o să-ți facă ceva bun de mâncare. Eu mă duc să văd ce s-a întâmplat. Zi-mi unde. Băiatul i-a povestit, smiorcăindu-se, că în piață, ziua în amiaza mare. Mox s-a ridicat sprinten de pe canapea şi i-a trăznit un dos de palmă copilului, care a amuțit pe loc, tremurând în fața bossului.
-Bărbat eşti tu? Plângi ca o muiere! Du-te în bucătărie şi te rog să-ți revii, altfel te mai aşteaptă vreo două fripte! Hai, fuguța!
„Trebuie să-i înveți de mici ce-i duritatea, altfel nu vor şti cum să acționeze pe viitor", a gângit moşul, urcând repezit scările spre biroul lui. Trase câteva sfori şi a aflat de la gardienii pieții cine fuseseră ucigaşii. I-a mituit cu o sumă de cinci ori mai mare decât au primit de la criminali, ca să se prefacă neştiutori. Au fost doi golani angajați de rudele femeii ucise de tatăl băiatului. Au dorit răzbunare. Bătrânul a închis telefonul şi privea în gol, gânditor, spre un tablou original de Toulouse Lautrec. Îşi frecă ochii obosiți, brodând un plan. Era destul de simplă treaba. Îi ştia pe cei doi puştani care au dat lovitura. Nu putea fi nervos pe polițiştii care nu au intervenit, pentru că nu se cunoştea că băiatul are legătură cu el. Altfel nu ar fi acoperit totul. Îl mira cât de proşti au putut fi atacatorii, să acționeze într-un loc public, cu aşa de multă lume în jur.
«Începători! » îşi zise, dând ochii peste cap. A mai dat două telefoane şi a transmis ordinul: să fie aduşi acasă la el, până seara.

În noaptea aceea, greierii erau foarte supărați şi scoteau un zgomot parcă mai puternic decât de obicei. Mox stătea împreună cu băiatul care fusese extrem de tăcut toată ziua. Luau cina. Mox a vrut să deschidă subiectul de câteva ori, dar când întâlnea ochii goi şi rugători ai copilului, se răzgândea, umplându-se de dispreț față de atacatori. Apoi a sunat soneria. El nu s-a clintit. De la parter, se auzea vorbă. S-a şters la gură cu un şervet alb ca laptele. Băiatul se juca cu furculița în farfurie, abținându-se, fricos, să nu plângă, de frica unei noi palme usturătoare. Uşa camerei s-a deschis. Era o uşă masivă, dublă, de lemn, desupra căreia era aşezat un cap de ren, împăiat, obiect decorativ ce-l costase mult pe bătrân. Dar avea un simț estetic extraordinar. Banii de cheltuială mereu îi dădea pe obiecte de lux, cu care şi-a împânzit întreaga casă. Guvid, mai târziu, i-a înțeles pasiunea şi a făcut la fel, dar la o scară mai redusă.
În cameră au păşit patru oameni îmbrăcați la costum, ținând de brațe doi băieți. Guvid i-a recunoscut. Erau ucigaşii mamei lui. A căscat ochii la ei, cu ură, în vreme ce aceştia stăteau cu privirea în pământ, tremurând de frică.
-Bună seara! făcu unul dintre angajații lui Mox.
Bătrânul îi răspunde la salut. S-a ridicat, întâmpinându-şi oamenii.
-Bună seara, Peppe!
Peppe era capul tuturor loviturilor „de greutate” ale lui Mox. Pe el l-a sunat să-i culeagă pe netrebnici. Peppe şi-a adus, la rândul său, câtiva oameni aflați în subordinea lui. Pe Brad, tatăl lui Goliat, pe Arc, un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, însetat de lupte de stradă şi nebun după marihuana, probabil cel mai bun trăgător de mână stângă cu pistolul din capitală. Pişta, un ungur extrem de devotat. Cei din urmă stăteau în uşă, pentru a împiedica evadarea prinşilor. Guvid îi privea, fără să scoată un sunet. Mox l-a întrebat pe unul din ei:
-Ştii cine sunt?
Peppe îl zgudui, pentru ca să-şi ridice privirea din pământ.
-Sunteți Mox, ştiu, să trăiți şefu' ...noi n-am ştiu că...
-Taci din gură, urâtule! A poruncit Mox, nervos. Apoi se întoarse binevoitor spre Guvid , care tremura de mânie, dar şi de satisfacție că bătrânul a acționat şi nu a lăsat ca totul să treacă neştiut.
-Ei, Mămăliguță, în seara asta decizia e în mâinile tale. Priveşte-i! făcu semn spre cei doi, îmbrăcați în haine originale, largi, stil rap, cu fețele desfigurate de teamă! Ei sunt cei care ți-au ucis mama, nu există îndoială în asta! Îți voi pune o singură întrebare, iar răspunsul tău va fi porunca mea. Voi acționa după buna ta plăcere. Băiatul îl privea şi inima îi pulsa de mândrie că era preferatul mafiotului. Figura bătrânului se încruntă, pregătind momentul şi ridicând tensiunea din atmosferă.
-Eşti pregătit?
Guvid încuviință din cap, strângând furculița în mână, pentru a se putea abține din plânsul ce-l încerca. Apoi bătrânul a făcut un semn ciudat lui Peppe şi el cu Brad puseră mână la tocurile armelor.
-Ce facem cu ei? Tu decizi.
Pentru o clipă, Guvid, văzându-i atât de speriați, a vrut să-i ierte. Erau doar simpli executanți, nu purtau nici o vină, decât cea a actului în sine. Nu şi premeditarea. Apoi a întâlnit privirile de gheață ale celor din jur. Mox, Peppe, Brad, toți parcă ştiau deja răspunsul şi-şi adunau puterile pentru a face ce era de făcut. Băiatul îi privea pe vinovați. Nu mai avusese niciodată această putere de a decide, dacă cineva avea de trăit sau nu. Era cam bruscă trecerea de la a decide dacă va traversa sau nu strada, la a decide dacă cineva va trăi sau nu. Dar în ochii unuia dintre ei a întâlnit un licăr de dispreț, de aroganță şi i se păruse că îi zâmbise uşor, parcă zicând: «Tu urmezi!» Atunci a simțit un fior ciudat străbătându-i trupul încă verde şi îşi aminti de mama sa, care fusese împuşcată în plină stradă, cum nimeni nu a sărit în ajutorul ei, cum lumea era atât de rea, iar el atât de oropsit. A adunat atât de multă ură în el față de tot ce însemna om, încât tremura acum din toate încheieturile. Nu va mai simți niciodată palma caldă a mamei sale mângâindu-l, vocea ei clară şi blândă dezmierdându-l, trupul ei uşor ca o pană, protejându-l de rele. Toate aceste gânduri i-au întunecat chipul, devenit neîndurător, şi nişte ochi plini, până la refuz, de ură.Î şi stăpâni emoțiile şi zise hotărât:
-Omoară-i!
Peppe şi Brad scoaseră în secunda următoare pistoalele din teacă, de sub sacourile negre. Peppe a lipit

pistolul de bărbia adversarului şi a tras, împroşcând cu sânge peretele din spate, acoperit cu un tapet auriu, pe când Brad a țintit spre frunte, ținând arma cu ambele mâini, pentru precizie. În secunda următoare, geamurile pătrate ale uşii duble de la intrare, au fost colorate în sânge proaspăt, care a țâşnit ca un gheizer din creştetul despicat al victimei. Focurile de armă, au fost trase aproape simultan şi s-au auzit în întreaga imensitate a casei celei etajate a boss-ului. Câteva păsări zburară speriate din nucul bătrân, extrem de mare, din grădina aranjată frumos, cu zeci de feluri de flori dispuse pe specii şi culori. Nici unul din cei doi omorâți nu a protestat, ci probabil că şi-au acceptat, din start, soarta, conştientizând puterea lui Mox, chiar dacă doar în ultima clipită. Mox i-a privit, apoi pe Pişta, care stătea lângă uşă, în interior, pătat de sânge din cap până în picioare. I-a aruncat un prosop alb cu care să se şteargă la gură:
-Şterge-te dracu', că parcă eşti un porc înjunghiat!
Peppe îşi ştergea sudorile cu o batistă şi Brad privea țintă spre țeasta sfărâmată al victimei sale, mâdru de realizare. Bătrânul se întoarse spre Guvid care zâmbea sinistru. A fost foarte uimit de sângele rece al băiatului. Această întâmplare l-a determinat, de fapt, să-şi lase toată moştenirea şi puterea, corelată cu influența şi relațiile, lui Guvid. Era încântat de inteligența, duritatea şi stăpânirea de sine a tânărului. A decis corect. Ca un adevărat mafiot. Niciodată nu va exista o altă pedeapsă pentru crimă, în stradă, decât tot crima. Era clar că amândoi gândeau la fel.
-Ei, mămăligo, ți-am făcut hatârul! Peppe o să te ducă acasă să-ți iei lucrurile. Deacuma, dormi la mine, apoi întoarse privirea spre Pişta şi Brad:
-Ajutați-o pe Maria să curețe rahatu' ăsta de aici. Scăpați de cadavre.
Băiatul sări în sus de bucurie, parcă uitând că în aceeaşi zi şi-a văzut mama ucisă. Nu îl speria deloc imaginea celor două trupuri neînsuflețite, cu creierii scurgându-se pe podea, pe covorul scump. Nici sângele nu-l înspăimânta. Se răzbunase şi ce dulce era răzbunarea!
Mai apoi, de-a lungul anilor, bătrânul l-a învățat tot ce era de învățat şi băiatul a aflat ce e aceea trădare, dispreţuire, furt camuflat, prostituție, cine e curierul şi cât de important e rolul său, executanții şi „ostaşii". Aflase de noțiunea de „Familie", iar la optsprezece ani ştia contabilitate şi două limbi străine, ştia să gestioneze banii şi să-şi impună punctul de vedere, fiind foarte **persuasiv**. Când bătrânul a murit de atac de cord, la un picnic, Guvid era pregătit să fie capul mafiei bucureştene. Toți s-au plecat în fața lui cu supunere. Timpul i-a arătat lui Guvid că a luat mereu deciziile bune. Gândirea perspicace a bătrânului, pe care şi-a dorit-o dintotdeauna, iată că o căpătase. Ştia întotdeauna ce gândea adversarul şi era cu un pas în fața tuturor, prevăzâd orice neprevăzut.
Trăgea gânditor dintr-un trabuc. Acum, situația era delicată. Barmanul unuia dintre barurile sale, „Early Morning", l-a sunat în acea dimineață în care el îşi făcea siesta cu Tiffany, şi l-a înştiințat că Alina a ieşit din local cu unul, Dragoş. Lui personal, lui Guvid, îi plăcea puştiul. Deşi era doar la prima noapte, aproape toată „Familia" ştia că el avea să fie noul curier. Şi se descurcase exemplar. Astăzi trebuia să-i aducă banii făcuți şi să primească altă marfă, pentru seara ce urma. Nu se aştepta să facă ce a facut cu Beşică. Cei doi aranjaseră, ca de fiecare dată, testarea curierului. O reuşită totală, dar care s-ar fi putut, solda cu decapitarea lui Beşică. A fost la un pas să fie împuşcat în țeastă de către Goş. Ceva în el, însă, legat de Goş şi Alina, stârnea mânia. Sau era gelozie? Nu ştia sigur. Acum stătea la biroul din camera ce aparținuse, cândva, lui Mox Aici îşi gândea planurile şi bătrânul, concentrat, trăgând distrat dintr-un trabuc. Exact ca şi el acum. Întradevăr, situația devenise foarte complicată. Era conştient că un curier ca Dragoş nu va mai găsi prea uşor. Era devotat şi curajos, în ciuda vârstei. Era perfect. Voia să scape de Alina, care-l enerva deja, dar nu în felul acesta. Să i-o sufle un subordonat. Şi nu înțelegea de ce era gelos. O iubea? Nu mai ştia nici el, deşi mereu se întrebase ce e aceea iubire adevărată. Fusese sfătuit de Mox să nu iubească niciodată o femeie cu sufletul şi îl ascultase orbeşte, bazându-se pe geniul bătrânului. Însă, ceva în această legătură a lui cu Alina, îl făcea să freamăte. A mai tras o dată cu sete din trabuc, gânditor. Trebuia cumva să-l aibă la mână pe Dragoş, pentru a-l şantaja. Inteligența acestui tânăr era debordantă. La fel şi talentul lui la baschet şi la dans. Cine ştie, cândva, poate, el va moşteni totul. Nu se ştie de unde sare iepurele. Dar nu prea dorea ca relația dintre iubita lui oficială şi curierul lui, să evolueze prea mult. L-ar fi făcut de râs şi i-ar fi ştirbit din

autoritatea deținută în cadrul „Familiei”. Trebuia să acționeze, dar cu grijă. În seara aceea, când a întâlnit privirea încrezătoare a puştiului, a avut o revelație şi i-a venit o idee excelentă.

Shurpy nu mai răspundea la telefon. Acasă la el nu se putea duce, pentru că la interfon, iarăşi, nu răspundea nimeni. Antal se întreba, îngrijorat, ce se întâmpla cu tovarăşul lui. Auzise zvonuri cum că ar avea datorii la Guvid, dar să se ascundă chiar aşa? Ştia că el nu-l va trăda, ştia că el era cel cu care putea discuta. O puteau scoate ei la capăt. Mereu au făcut-o. Indiferent în ce rahat intrau împreună, tot împreună ieşeau. Putea să-l roage pe Guvid să treacă cu vederea... Şi tot nu-i venea să creadă că Shurpy se droghează. Dar prea multe guri bârfeau asta. Începuse să creadă şi el. De aceea dorea acum să ia legătura cu el, să se convingă. Să vadă cu ochii lui. Era acum la interfonul lui, dar deja ştia răspunsul: acela că nu va primi nici un răspuns. Oftă şi se lăsă păgubaş. Telefonul a început să-i vibreze în buzunar. Guvid. Conversația dură câteva secunde. Când a închis telefonul, a oftat prelung şi a mai privit încă o dată la interfon, în dreptul numelui Şurpanu. A dat dezaprobator din cap. Tocmai aflase vestea: lui Shurpy îi expirase timpul, iar sentința era inevitabilă.

Sub plapumă, Shurpy stătea speriat, tremurând şi tresărind violent de fiecare dată când telefonul sau interfonul suna. Mamei sale vitrege nu-i păsa de el, credea că are gripă, deşi el arăta mult mai rău decât atunci când ai gripă. Tatăl era în delgație şi nu avea să vină decât după două săptămâni. Prea târziu însă pentru a mai face ceva.
Avea chipul descompus de spaimă şi ochii injectați. Sevrajul era neîndurător. Cât de mult i-ar fi priit o doză, cât de mică! Era pentru prima dată când admitea că e dependent. Era alb la față, supt, cu părul unsuros. Era scârbit de propria-i persoană, dar era resemnat că nu exista drum de întoarcere. Căzuse în capcana drogului. Chiar dacă ar scăpa de pedeapsa traficantului, nu ar putea scăpa de pedeaspa heroinei. Chipul îi era schimbat, schimonosit şi abia dacă se recunoştea în oglindă. Totul era în ceață şi îşi simțea mereu brațele şi picioarele amorțite. Nu mânca aproape deloc. Nu avea poftă de mâncare. Slăbise îngrozitor. Îşi aştepta, împăcat, moartea, ca un bătrân bolnav de cancer, care-şi are zilele numărate. Numai că el ar fi profitat de fiecare secundă rămasă. Shurpy abia aştepta să moară, pentru că davaua îl schimbase atât de mult, aproape că îl convinsese că singura ieşire din această banală dar cumplită capcană era moartea. Adormea subit şi se trezea mereu tresărind violent, din cauza unor viziuni îngrozitoare. Vedea moartea, chipul ei sterp şi hâd, dinții galbeni, ascuțiți şi rari, ca o greblă, respirația împuțită, părul zbârlit în toate direcțiile. Ochii lui mocneau de teamă. Era doar curios cât va mai avea de trăit.

Deşi trecuse ceva timp de la ultimatumul bossului, încă îl dureau toate oasele de la mama de bătaie ce o încasase şi abia se mişca prin casă, gemând de durere. Interfonul sună din nou. Tresări şi scoase un sunet ciudat, din faringe, contractând minimumul de corzi vocale, pe o tonalitate ridicată. Privea terifiat beculețul roşu încorporat în interfonul de pe peretele de lângă uşa de la intrare, care licărea odată cu soneria, deasupra butonului cu „Unlock”. A sunat de şase ori, apoi s-a oprit. A răsuflat uşurat, cu sudori reci pe frunte. Ştia, însă, că nu se putea ascunde nicăieri, nici în gaură de şarpe. Oriunde era expus. Chiar şi acasă, în propriul cămin în care crescuse şi în care copilărise. Un lucru era însă sigur: nu mai avea mult timp. Şi-a făcut cruce şi-şi sărută iconița de la gât. A ațipit din nou, fără să-şi dea seama, cu expresia feței descompusă de groază şi extrem de palidă, de la absența drogului în sânge.